

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

• GUNNAR HOLMS MINNEN •

UR EN STOCKHOLMS-DETEKTIVS DAGBOK

FALSKE DOKTORN

ROMAN

AF

AXEL KERFVE

STOCKHOLM
P. E. NILSSONS FÖRLAG

STOCKHOLM

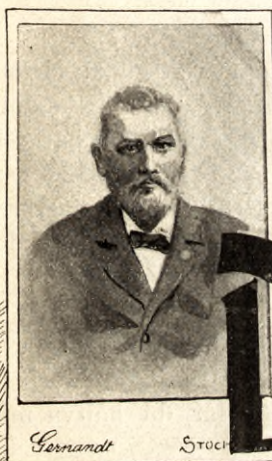
STOCKHOLM

STOCKHOLM

KÖRSNERS BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG 1900.

FÖRSTA KAPITLET.*

»Vackre Giovanni.»

Dämpade komma tonerna från mandolinens strängar . . . Och en sång, som ömsom stiger, ömsom faller i styrka, men alltid kommer buren af rena, klara toner, vaggar upp mot den lilla ruta af halfgrå hösthimmel, som man kan spåra där ofvan, hvarest de stela, höga gårdsväggarna anknyta sig med dammiga och sotiga tak.

* »Falske Doktorn» är historien om en särdeles finurlig och hänsynslös äfventyrare, hvilken uppträdde i Stockholm och i den svenska landsbygden — äfvensom i småstäderna — under loppet af 1880-talet. Hans namn var Giovanni Pirozzi och hans vagga stod i — Göteborg, såsom man sedan fann.

Förf.

Det är på gården till ett finare hus å Östermalm, som denna sång sjunges. Och fast det icke finns någon bland det i fönstren samlade auditoriet af börds- och börsaristokratiens tjänare, som förmår uppfatta sångens text — icke ens enstaka ord af densamma — ty visan, som föredrages, är på italienska — finns det dock ingen, som ej i rikaste måtto erfar, hvad denna sång innebär, ingen, som icke känner, att det är om *kärlek* som visan handlar, varm, glödande, brusande kärlek, sådan den kan födas och rusa där nere i det soliga södern, där nere uti Italien, från hvilket romantikens land sångaren synbarligen dragit ut på sina irrfärder ända hit upp, men som en trubadur med mandolin, och icke som endast positivvefvare.

Och han är vacker den unge mannen.

Hans ögon, stora och djupt mörka, mer svarta än bruna, dessa ögon brinna, när han sjunger sin glödande kärlekssång.

Och blå, svenska kvinnoögon söka hans blickar och svenska, unga kvinnohjärtan svälla, när känslans vågor sätas i rörelse af denne son från gondolernas, nattsvärmeriets, det granna språkets och de eldiga passionernas land, det land, där hvarje hjärta är ett Vesuvius en miniature.

Och man hör röster hviska:

»Hvad du är vacker, Giovanni!... Jag älskar dig!»

Eller:

»Se här, vackra Giovanni! Här får du halfva min månadslön!»

Och dessa ord beledsagas af en handrörelse, med hvilken en portmonnä slungas ned till sångarens fötter.

Men det är icke första gången, som denne sångare hör dylika ord, hvilka han mycket väl förstår, ty svenska talar han nu lika flytande, som sitt modersmål, om äfven med en rätt pikant brytning.

Och han lyssnar till dem med utseende af att icke *vilja* förstå, fast man vet, att han gör det.

Och inte heller tar han upp den kastade portmonnän, hvilket kan synas ännu egendomligare af en gårdstrubadur, synnerligast en, som har lazaronerens land till hembygd.

Den förälskade gifverskan märker detta ringaktande af hennes generösa gåfva eller om man så vill tribut för hans värmande, eldande sång. Och i tanke, att han icke sett hvad hon gifvit honom, skyndar hon sig ned, lämnande både pannor och diskar åt sitt öde, samt kommer just lagom för att se en ligapojke, hvilken jämte andra nyfikna kommit in på gården, lägga sig till med flickans offer och — försvinna.

Hon är beredd att skynda efter tjuften . . .

Men i samma stund träffas hon af en blick ur trubadurens mörka ögon, och hon läser i denna blick något af ironi, som kommer henne att skamsen vända åter till sitt kök, fast besluten att aldrig, aldrig mer egna vackra Giovanni en tanke, ännu mindre skänka honom något af sitt surt förvärfvade guld.

Och hon följes af de andra flickornas fnitter. Och hon kommer in samt kastar sig på sin säng i det mörka bås, som kallas 'jungfrukammare', samt låter där sina ögon simma i en flod af tårar för *hans* skull, för Giovanni's skull, vackra Giovanni, hvilken hon, trots allt, aldrig skall glömma, en minnesgodhet, om hvilken den stackars dumma flickan visst icke blef ensam.

* * *

Men Giovanni har tagit upp en ny sång, om möjligt ännu eldigare än den förra.

Han synes också sjunga den uteslutande för ett särskildt af de många fönster, som vetta åt denna gård.

Men i detta fönster synes ingen flicka, och 'ej heller tycks det leda till något kök; utan de gardiner, som vagga där bakom, rörda af draget genom en öppnad ventil åt gården, tyda mera på att höra till något af herrskapens rum.

Någon af innehafvarne synes emellertid icke till.

Men Giovanni's lika skarpa som vackra blickar ha dock observerat den lilla, fint mejslade hand, som nyss öppnat ventilen, och han vet, eller rättare känner, att där bakom den eleganta lyonergardinens mattgula siden finns ägarinnan

till den lilla handen, en förtjusande blondin, hvilken helt visst lika betagen som alla andra kvinnor, nu lyssnar till de ord om kärlek, hvilka åter i forceradt eller pianissimo tempo bäras ut af trubadurens strupe.

Det är också för *henne* han sjunger här på denna gård — hvilket dock icke hindrar, att han på en annan gård har ett *annat* ideal.

Ty vackra Giovannis hjärta har rum för många kvinnobilder, alla dock lika i ett afseende, nämligen att de med sig förena skönhet i lika hög grad, som deras ägarinnor höra till samhällets 'upper ten', d. v. s. äro världsdamer på grund af börd, bildning och — förmögenhet, synnerligast detta sistnämnda.

I detta hus hette den sköna beundrarinnan Marika Silfverpanzar och var hustru till en feodalfurste, som kunde räkna sin ålder i lika många år som han hade millioner i egendomar och i fina bankpapper; allt nog, en af landets rikaste män.

Sången var slut och trubaduren häktade mandolinen från sin vänstra axel.

Ett nytt regn af slantar föll ned kring hans fötter, och en liten trashank skyndade att beskäftigt hopsamla skörden samt att trafva upp densamma i trubadurens framsträckta hand, icke framsträckt med den krypande ödmjukhet, som kännetecknar tiggaren, utan med all den grace, som sätter adelsmärket på den gudaborne konstnären, hvilken mottager guldet endast såsom en allt för ringa gård åt hvad han själf nyss gifvit.

Men så kommer ett litet hvitt nystan till papper ut från den öppnade ventilen. Och innan detta papper ännu hunnit falla ned mot gårdens asfalt, har det hamnat i Giovannis hatt.

Händelsen hade till och med passerat så kvickt, att ingen af de många älskarinnorna lagt märke till densamma, lika litet som till, att ventilen två trappor upp stängdes i samma ögonblick, som Giovanni tackade för gåfvan med en — slängkyss!

Slängkyssen var det många som såg. Och det var många, som tog den åt sig, utan att därför kunna säga annat än att den var utslungad i största allmänhet och lika mycket gällande alla, som den kunde gälla någon viss.

Men nu gällde den dock en viss person.

Och denna fanns bakom den gula sidengardinen, som närmast väggen var dragen åt sidan så pass mycket, att en kikare fick rum i springan. Och genom den kikaren var det som Marika mottog slängkyssen, som hon äfven besvarade, innan hon hastigt drog sig undan just som stegen af hennes make hördes närma sig öfver det bonade golfvet i våningens konstnärligt inredda och till Marikas budoar gränsande matsal.

Och hon skyndar att möta honom med en min af att hafva väntat honom med otålighet och med något af detta smånäpna trumpna drag kring munnen, som ofta kan vara nog så klädsamt för en verklig skönhet.

Hon var äfven trumpen. Men icke för annat än att hon ej ostörd fått följa vackra Giovanni med sin kikare, ända tills hon sett honom försvinna genom porten.

ANDRA KAPITLET.

En huslig scen.

Baron Archibald Silfverpanzar såg icke belåten ut.

Han kastade en mörk blick på sin unga hustru, en blick, som hon dock icke uppfångade, ty hennes tankar voro ännu kvar vid den vackre italienarens passionerade sång, hvars ord hon, såsom varande fullt hemma i italienska språket — uppfattat ord för ord och känt sig medryckas af, likt en blomma, som drifves fram på ytan af ett brusande vattenfall.

Sedan han ytterligare betraktat Marika med en underlig blick samt harskat sig ett par gånger, slog han sig ned vid det dukade middagsbordet och utbrast:

»Det är nu *andra* gången, som något dylikt inträffar.»

»Hvad då, min vän?» svarade Marika utan att vidare synas fästa sig vid det barska tonfallet i mannens ord.

»Att jag får stå utanför och ringa, utan att någon öppnar.»

»Men du har ju din nyckel.»

»På kontoret ja, eller i någon annan rock än den, jag hade på mig i dag.»

»Nå, men detta är väl icke *mitt fel*», svarar Marika, i det hon med en silfverklocka signalerar efter husets hofmästare.

»Visserligen inte. Men det är ditt fel, att folket slöar till för den där fördömde gatsångaren, hvilken jag nu likaledes för andra gången retat mig sjuk på.»

»Förlåt, min vän, men jag vet sannerligen icke, hvad du menar», svarar Marika med den trovärdigaste min i världen.

»Inte? Satt du då inte bakom gardinen med kikaren såsom sist, när jag öfverraskade dig, och Gud fördöme mig, äfven såg, hur du tillkastade trashanken en slängkyss?»

»Bäste Archibald, ha inte de där dumma grillerna ännu gått ur ditt hufvud. Jag sa' ju då liksom nu, att detta, som du tog för en slängkyss, helt enkelt var, att jag — — — jagade bort en näsvis fluga.

Mannen lät höra ett doft brummande, hvarpå han fortsatte:

»Du säger det, men jag tror, hvad jag vill om den saken... I alla fall blir det nu slut med dylika jakter; för jag skall underrätta portvakten om, att han ögonblickligen själf blir jagad på porten, om det inträffar att gatsångare och positivspelare eller annat dylikt patrask släpps in på min gård.»

Och han mumlade ännu några ord, ehuru otydliga, innan han fortsatte:

»Det är ju en riktig skandal!»

»Hvilket, min vän?»

»Du förstår, men *vill* inte förstå!»

»Lugna dig då, min vän!.. Jag förstår verkligen icke hur en sådan man som *du*, en af landets rikaste och mest inflytelserika ädlingar, kan hänga upp dig på en sådan bagatell, som att en stackars pojke till italienare måste lifnära sig med att gå från gård till gård och tjäna sitt bröd med att sjunga några af sitt hemlands melodiska sånger.»

»Marika! Du tar således den sluskens parti?!»

»Inte alls. Men jag vill visst icke neka till, att han sjunger charmant... Näst Ödmann sätter jag honom så högt, som jag verkligen kan sätta en sångare, och jag endast beklagar att...»

»Jag befäller dig att sluta!» utropade baronen, i det han bleknande af vrede reste sig från bordet.

Men i samma stund inträdde hofmästaren, och nu riktades baronéns raseri mot denne, när han nästan skrek:

»Hvad menar han med det här? Har han inte hört, att hennes nåd ringt för minst ett par minuter sedan? . . . Kallar han detta att sköta sin plats?»

Hofmästaren stod handfallen och stammade några otydliga ord till ursäkt, hvarmed baronen visst icke lät sig nöja, när han fortsatte:

»Tala ur skägget, karl! *Hvarför* hörde han icke, att vi nyss ringde på honom?»

Rädd om sitt eget skinn svarade nu hofmästaren:

»Jag höll på med att läxa upp kokerskan och husan för att de hängde i fönstret och lyssnade på en gatsångare.»

»Nå, du store Antonius! Där ha vi nu igen den ohängde . . . Ut med sig! Och säg till hela personalen, att om man en gång till glömmar sina sysslor för dylika gaphalsar, så blir det ögonblickligen adjö från mitt hus . . . Servera!»

Middagen förflöt utan att baronen och Marika vidare växlade ett ord.

Rätt efter rätt och vin efter vin bars in och ut med oroande fart.

Baronen var vid ett hemskt humör, och baronessan — som trots allt visade sig mycket lugn — syntes emellertid denna dag äga lika klen matlust som sin gemål.

Just innan man skulle resa sig från den tråkiga måltiden anmälde hofmästaren, att grefve Silfversköld önskade tala med baronen, och fick till svar, att den sistnämnde skulle infinna sig i blå salongen, där grefven kunde vara god taga plats.

Men innan baronen gick för att mottaga den besökande, vände han sig till sin baronessa, sägande:

»Klockan half åtta redan reser jag till Solgårdar . . . Skall du med för att se mina nya anordningar i slottet, får du allt raska på.»

Marika svarade, att tiden var knapp och att hon dessutom icke brydde sig om att besöka slottet, innan allt var fullt färdigt. Hon hade dessutom svår hufvudvärk och ämnade tidigt gå till hvila.

Baronen gjorde inga invändningar, men kysste henne chevaleriskt på ena kinden, innan han lämnade henne.

* * *

Marika hade åter dragit sig undan till sin budoar, hvilken hon på egen begäran låtit förlägga inåt gården, för att ej under sina romanstudier blifva störd af bullret på Sturegatan, mot hvilken detta baron Silfverpanzars palats hade façaden.

Hon hade kastat sig på en chaislong, och hennes lilla förtjusande hufvud hvilade mot en svällande sidenkudde.

Då och då lät hon höra en undertryckt suck, och hennes ungdomliga, men fylliga barm rörde sig i häftiga vågrörelser, som hon sökte hejda genom att trycka händerna mot sitt våldsamt klappande hjärta.

Ett försök att fortsätta i den senast utkomna och icke just moraliska franska romanen, tycktes icke krönas med framgång, och äntligen gled lektyren ur hennes hand och ned på mattan, där den till och med trampades af hennes små fötter, när hon snart reste sig och skred fram till fönstret.

Hon stannade där och öppnade ventilen, som om hon hoppats att från den instängda gården kunna erhålla den friska vindil, af hvilken hon väl kunde vara i behof.

Men det var visst icke detta, hon nu åsyftade.

Hon lät blickarna glida öfver gården och mot porten, genom hvilken han nyss försvunnit, d. s. k. bakporten, som sällan annars öppnades än för husvärdens ekipage, hvartill stall och vagnshus fanns inom lägenheten, eller naturligtvis i de tidiga morgontimmarne för gårdsdrängen.

Hon undrade, om denna port ännu vore oläst, och hon hade sina skäl till att önska, att så vore förhållandet. Ty

den nyckel, som hon för sin egen del beställt till bakporten och just hade behof af denna kväll och instundande natt, hade icke varit färdig, när hon ett par tre timmar förut efterhörde densamma hos smeden, af hvilken hon — utan att hvarken uppgifva namn eller adress — beställt en sådan redan två dagar tidigare, därvid medförande kuskens nyckel, som hon för detta ändamål i hemlighet tillägnat sig, men redan i hemlighet upphängt sedan smeden gjort sitt aftryck.

Detta var nu en orsak, som ingaf den unga, vackra frun ett tillfälligt bekymmer.

En annan orsak var den, att hon märkt, att hennes man tog så stor notis om, att hon lyssnade till den unge italienarens sång.

Han hade öfverräskat henne en gång, när hon trodde sig helt ensam beundra Giovannis toner, och det *var* verkligen sant, att han sett henne kasta den slängkyss, om hvilken han denna dag talat.

Men då, liksom nu, hade hon förnekat detta; likväl började hon, efter hvad som förefallit under middagen, tro, att han kanske sett mer än han ville ut med.

Detta harmade henne mer än hon kände egentlig fruktan däröfver. I alla fall var det sagda nog att ingifva henne ett andra bekymmer denna dag.

Kom så slutligen orsaken till det tredje bekymret.

Och denna orsak stod i så nära förhållande med hvad hon väntat sig af och hoppats på denna natt, att vi kanske böra särskildt omnämna denna sak med några ord, innan vi vidare följa romanens tråd.

TREDJE KAPITLET.

Hvad som hände på maskeraden.

Baronessan Marika Silfverpanzar, född Ehrenkühla, var tjugo år yngre än sin man. Och vid tidpunkten för dessa händelsers början nyss fyllda tjugufem år. Med Archibald Silfverpanzar hade hon varit förenad sedan hon nyss fyllt tjuogoett, och äktenskapet hade varit som det ofta plägar vara det inom aristokratiska familjer, d. v. s. ett resonemangsparti.

Och Marika, som hade en ej så litet öfverspänd natur sökte snart förströelser, vid hvilka hennes mer prosaiskt anlagde make — som nu förvaltade de rikedomar hon fört med sig i boet — ej var närvarande utan hvilken hon sökte i största hemlighet sedan hennes man rest ned till egendomen Solgård, där han sedan två år ordnat, byggt och 'förskönat' utan att det ännu på lång tid tycktes kunna bli färdigt.

Hans besök därstädes voro ej långvariga om de än voro så många fler. Endast ett par gånger hade Marika varit där; bl. a. hela den första sommaren, då egendomen köptes och ännu icke blifvit utsatt för den nye ägarens 'försköningslusta', hvars värde syntes Marika mycket dubitativt.

Men under den sommaren hade Marika blifvit bekant med en annan ung fru, som var af kanske ännu lefnads-

gladare temperament än den unga baronessan, och tillsammans med henne — hvars man var possessionat, men under vintern bosatt i Stockholm — hade Marika varit med om åtskilliga galna puts, af hvilka särskildt ett, som vi nu skola nämna, skulle bli henne ödesdigert.

Detta var en maskerad i Berns salonger, vintern före den, som nu var i antågande.

Marika hade länge längtat att få slå sig lös på en sådan, och den unga väninnan hade gjort allt för att underblåsa denna Marikas längtan. Hon, som var mera bevandrad i hufvudstadslifvets mysterier — väninnan nämligen — hade styrt om att få biljetter och kostymer. Och för att man mér ogeneradt skulle kunna röra sig i hvimlet, hade väninnan klädt sig i karlkläder under det att Marika föredragit en fantasikostym, som klädde henne alldeles förträffligt, men som för öfrigt ej var anlagd på att ådraga sig mer uppmärksamhet än hon själf ville uppväcka.

Den kvällen och natten Marika och hennes väninna skulle på maskerad, voro baronen och possessionaten, på Solgård, egendomen utanför Örebro.

Dessa båda herrar, af hvilka possessionaten — han hette helt plebejiskt Gustaf Pettersson men kallade sig Weinberger — var den äldre, hade åtskilliga affärer med hvarandra och voro mycket tillsammans, och ingen ansåg sig ännu hafva haft skäl misstänka respektive fruar för några snedsprång.

Knappt hade de emellertid rest den ifrågavarande kvällen förrän fru Ida Weinberger kom upp till Marika Silfverpanzar och arrangemangerna för äfventyret vidtoges genast i flygande fläng.

Man var snart färdig och i en utanför porten hållande täckvagn rullade snart en herre och en dam i väg till Berns utan att portvakten, som blifvit bortskickad i något ärende, fått se en skymt af deras affärd lika litet som portvaktarehustrun, som var i det närmaste blind.

För tjänstepersonalen hade Marika uppgifvit, att hon ämnade gå tidigt till sängs och att man ej på några villkor

finge störa henne. Den till våningen hörande telefonen hade hon egenhändigt afstängt.

Snart blandade sig de båda 'lefnadsfriska' gräsänkorna med den ystra hopen i Berns, och det dröjde icke heller

länge förrän de båda, som där iklädt sig dominos öfver den andra kostymen, foro fram i vida ringar efter en sprittande Waldteufelsvals.

Till kavaljer hade Marika fått en ung man, som hela tiden envisades med att tilltala henne på italienska, sedan

hon först besvarat en fråga på detta språk med all den kunnighet hon var mäktig i detsamma.

Han ville icke lämna henne på hela kvällen, sade han.

Och hon å sin sida hade icke heller något emot att för aftonen taga den unge italienaren till sin kavaljer.

Snart hade äfven Ida Weinberger sällat sig till dem, men blott för att inom kort åter försvinna med en ung löjtnant.

Och efter detta såg man icke vidare till henne, hvilket Marika verkligen kände sig glad öfver efter den vändning, som sammanträffandet med den eldige italienaren verkligen tycktes komma att taga.

Vid supén, som åts i enskildt rum på en närbelägen restaurang förklarade italienaren sin kärlek för Marika.

Knäböjande stal han hennes hjärta.

I det tillstånd, som den unga baronessan nu befann sig — det var hennes första äfventyr af detta slag — må det förlätas henne, att hon icke lyssnade till de röster, som höjde sig inom henne varnande mot den eldige sydländingens frestelser.

Och hon beviljade honom det möte, som han med stormande lidelse utbad sig af henne. Dagen bestämdes till följande måndag — maskeraden var på en lördag — och mötesplatsen skulle vara ett litet konditori vid Drottninggatan. Tiden kl. 2.

* * *

När man återkom till Berns Salonger — på Marikas uttryckliga önskan för att där åter sammanträffa med väninnan, som varit driffjädern till att hon, baronessan, kastat sig in i detta äfventyr — var maskeraden i det närmaste slut.

'Nachspielet' hade börjat och 'ångan var uppe', som termen lyder i dylika fall.

Marika lät sig föras med i den bacchanaliska yran, och den bleka daggryningen hade redan satt lif i österns

skyar, när Marika begaf sig ut till den väntande vagnen, mer stödd mot italienarens arm än hon själf med sina små fötter berörde marken.

Utan att fråga henne om lof steg italienaren med henne upp i vagnen. Och som i en dröm hörde hon honom ropa till kusken en adress, hvilken hon sedan aldrig kunde minnas.

Men hunnen just till porten af detta hus — hon väcktes där af att vagnen tvärstannade med en häftig knyck, som nära nog kom henne att tumla mot framsätet — kom det som en järnvilja öfver henne, en befallande kraft, hvilken manade henne att vända, medan det ännu vore tid.

Och knappt hade italienaren stigit ur, förrän hon vände sig till kusken och befallde denne att köra till Sturegatan.

Dörren till kupén slogs igen, trots italienarens protester, och Marika hade vunnit en seger, som dock skulle bli till hennes fördärf.

FJÄRDE KAPITLET.

En visit.

Att äfventyret på maskeraden i Berns salonger och hvad sedan följde samma natt, verkligen aflöpte så väl för baronessan Marika Silfverpanzar, som det gjorde, bör snarare tillskrifvas slumpens gynnsamma vändning än Marikas och hennes väninnas försiktighet.

Patronessan Ida Weinberger var — såsom vi förut upplyst — kanske ännu oförsiktigare än Marika och detta framgick icke minst af, att hon icke alls kom hem till sin bostad maskeradnatten och icke heller följande dag, som var söndag, förrän mörkret fallit på, och då var hon i sällskap med Marika, till hvilken hon kommit upp för att just få det sällskap med sig hem, som hon ansåg sig behöfva till skyddande förevändning.

Inkomna i den eleganta tamburen — eller rättare ett rum, motsvarande engelska villaägares 'forehall' — utbrast hon, medan kammarjungfrun hjälpte henne af med öfverkläderna:

»Säg till husan, att hon styr om, att vi få en liten god supé och gör i ordning i gröna gästrummet, för baronessan Silfverpanzar stannar kvar här öfver natten liksom jag i natt hos henne.»

Marika kastade vid dessa ord en förvånad blick på sin väninna. Men patronessan skyndade genast att med en hemlig blinkning hejda den fråga, som Marika hade på sina läppar, och först sedan kammarjungfrun försvunnit sade hon:

»Kära Marika! Du förstår väl, att jag bara gör dessa arrangemanger för att vilseleda dessa nyfikna... Nu tror man, att jag varit hos *dig* i natt, och så blir det intet vidare prat om den saken... Gustaf kommer inte hem förrän om tisdag, och då är allt glömdt... Kom nu in, skola vi prata med hvarandra om våra äfventyr.»

Man steg in i den eleganta, nästan vräkigt inredda våningen och passerade en lång file af rum, innan man uppnådde patronessans lilla budoar, som var till trängsel fylld med allehanda fantasimöbler och på grund af detta hade mycket tycke af ett möbelmagasin.

Och man tog plats i ett par svällande emmor samt öppnade genast språklådorna.

»Nå, kära Marika», började Ida. »Hur gick det? Du försvann alldeles, och hur jag än tittade, kunde jag icke upptäcka dig. Var du inte med vid demaskeringen?»

»Jag kom dit just då», svarade Marika. »Men rädd att bli igenkänd föredrog jag att åka hem för att slippa ta' af mig masken... Ah, ett så'nt äfventyr!... Jag är riktigt rädd.»

»Du oroar dig helt visst i onödan», svarade Ida sorglös. »Tänk då på mig, som inte kommit hem förrän nu.»

»Men så är du också mera van», replikerade Marika. »Jag kan däremot säga, att jag varit ute första gången. Och då känner man sig alltid litet ängslig.»

»En ängslan, som i alla fall snart går öfver... Eller tror du, att tjänstepersonalen misstänker något?»

»Hvad skulle väl det göra?» svarade Marika, ej utan ett visst tonfall af högdragenhet... »Tjänstepersonalen!... Vet jag visst.»

»Säg inte det. Tjänare kunna vara till förskräckligt obehag, om de komma på oss med något pikant att skvallra

om, synnerligast sedan de lämnat tjänsten och fått plats hos andra.»

»I så fall kan man väl muta dem att tiga», sade Marika.

»Muta!... Jo, då först finge man riktigt treffligt. Nej, pass! Ger man mutor, hitta de snart sagdt på hvad som helst bara för att skaffa sig ännu mer af den, som visar sig rädd... Så den metoden varnar jag dig för att praktisera... Häradshöfding Brominius' fru t. ex. blef ju så illa ansatt af en piga, som fått afsked, att hon måste bekänna hela sanningen en dag för sin man hellre än att oupphörligt skicka pigan än den summan, än den... Hon hade råkat ut för en italienare — han är visst specialist i ögonsjukdomar eller hvad det nu är — en grann karl, för jag har sett honom; men på samma gång lär han vara en riktig Don Juan... Men hvad går åt dig? Du ser så nervös ut.»

»Ingenting, kära du. Bara litet trött efter natten», svarade Marika, som verkligen känt en underlig rörelse vid det att hennes väninna nämnde den där italienaren.

Hon visste icke hvarför hon gjorde detta. Ty mellan denne 'specialist' och hennes italienare kunde det naturligtvis icke finnas det minsta samband. Men detta, att äfven 'specialisten' var italienare kunde i viss mån vara tillräckligt att förklara hennes oro. I alla fall frågade hon, sedan det inträdt en stunds tystnad, under hvilken patronessan letade i en låda till en sekretär:

»Ögonläkare, sade du? Hvar har han sin praktik?»

»Si så där, ja!» utbrast Ida skrattande. »Jag tror du blifvit alldeles verliedt uti italienare. Han var ju från Italien, han också, som du dansade med i natt?»

Marika kände, att hon rodnade, när hon gaf till svar:

»Den, som jag dansade först med, ja. Men sedan fick äfven jag tag i en löjtnant.»

»Nej, hvad säger du!» utropade Ida. »Och du gaf italienaren på båten?»

»Mycket snart. Han blef så långtråkig.»

»Såå? Men det var en vacker karl. Så'na ögon han hade!»

»Tycker du det?»

»Charmanta. Eldiga som Vesuvius!»

»Kanske du brände dig?»

»Vet jag visst... Man kan väl tycka, att en karl har vackra ögon, utan att hux flux bli kär. För resten har Oskar lika vackra.»

»Oskar? ...»

»Ja, *mitt* ideal, löjtnanten, om du nu förstår mig bättre... Annars är ju dylikt en smaksak... Men hur kom du in?»

»Måste ringa på hos portvakten.»

»Hvilken otur! Sådana ä' som svampar. Dom suga i sig alla skandaler för att sedan låta dessa kramas ur sig mot lämplig handtryckning.»

»Jag befarade också detta. Och därför uppgaf jag namnet på en af pigorna i huset.»

»Och du tror inte, att portvakten såg skillnaden?»

»Knappt. Ty det var ännu mörkt i förstugan, när jag kom hem, och så slängde jag in en två-krona genom luckan.»

»Åter en dumhet! Tror du portvakten får i sin skalle, att pigorna kasta två-kronor så där nonchalant?»

»Han får tro, hvad han vill. I alla fall såg han inte, att det var jag.»

»Men du kan vara lugn, att han lyssnade för att höra, hvar du gick in», fortsatte Ida, som ägde rik erfarenhet.

»Också detta hade jag beräknat. Och därför stannade jag ute på gården. Där stod jag dold i bakporten minst en halftimme och först då smög jag mig upp, tyst som en ande.»

»Men hvarför har du inte egen portnyckel?» utbrast Ida förvånad.

»Har aldrig behöft någon. Men nu skall jag allt skaffa en. För jag höll på att bli förkyld där i porten med den tunna kostym jag hade och varm, som jag var.»

»Varm? ... Var han med ända till porten, din *löjtnant*?»

Här borde Marika svarat ja. Men hon inlät sig i dess ställe på en mängd motsägelser, så att Ida plötsligt utbrast:

»Vet du hvad, Marika? Du har bestämdt varit utsatt för en mystifikation.»

»Hur så? Jag förstår icke, hvad du menar.»

»Jo, antag till exempel, att din kavaljer icke alls var någon löjtnant, utan att det i stället var just den där filuren, som häradshöfding Brominius' fru råkade ut för.»

»Hur i all världen kan du tro något så tokigt?» svarade Marika med en känsla af hjärtklappning.

»Jag vet inte hvarför. Men hans sätt att gå till väga . . .»

Hon tystnade och kastade plötsligt om sägande:

»Ha ni stämt nytt möte?»

»Nej; d. v. s. han ville nog; men inte jag.»

»Hvar skulle ni träffas?»

Marika hade adressen på tungan; men hur det kom sig svarade hon på hyft:

»Söderbergs trappor.»

»Marika! Det är specialisten!» utropade patronessan och rusade upp.

Mörkret, som nu rådde i rummet, var så tätt, att den lilla baronessan ej kunde se den flammande blick, som ledsagade dessa ord.

»Hvad har du för skäl att tro detta», gaf Marika till svar med ett tonfall af oro.

»Jo, just mötesplatsen. Det är just där, som han till en början möter sina offer.»

»Så du talar . . . Jag minns icke ens riktigt, om det var där vi skulle mötas . . . d. v. s. jag tror att . . . Högst besynnerligt! . . .»

»Mycket! Två af mina väninnor ha förut varit i far- ten för honom. Och båda ha mött honom efter aftal just på den platsen, som ju ligger aflägsset nog . . . Han skall vara alldeles oemotståndlig . . . Ibland har jag riktigt långtat att själf få råka ut för honom . . . Men så länge jag ännu är kär i Oskar, vill jag förstås inte . . . I alla fall bör du

akta dig. Du är ännu alldeles för oerfaren att mäta dig med en dylik filur.»

Marika tog denna varning djupare än den kanske var ämnad. Och detta, ehuru hon ännu visst icke var säker på, att hennes kavaljer på maskeraden kunde vara en och samme, hvilken af Ida målats ut som en så högst farlig hjärteröfvare.

* * *

Två dagar efter denna händelse hade de båda fruarnas respektive män kommit hem. Icke utan stor oro mottogs baronen af Marika, trots att hon på alla vis blifvit lugnad af patronessan, som högtidligt försäkrade sin väninna, att när icke portvakten visste något och icke heller baronessans tjänare, då kunde hon med största lugn hälsa sin värde herr gemål välkommen.

Hvad som emellertid mer än detta lugnade Marika, det var, att hon icke efterkommit italienarens begäran om ett möte å det förut omnämnda konditoriet.

Men hvad hon kämpat med sig själf samma dag intill timmen för det beramade mötet, detta skulle hon aldrig mer kunna uthärda. Mer än en gång hade hon rusat upp för att taga på sig hatt och kappa. Men hvarje gång greps hon af fruktan, som var starkare än hennes längtan, och hon hade dragit sig tillbaka igen längst in i ett hörn af sin budoar och med våld tvingat sig att fortsätta den särdeles pikanta franska roman, som patronessan Weinberger rekommenderat åt henne, och som var en present till samma väninna från hennes älskare, löjtnanten.

När klockan fattades bara tio minuter i den utsatta tiden var hennes motståndskraft alldeles som bruten.

Hon slängde den slippriga romanen på golvet, rusade upp och ut i tamburen. I hast var hon klädd och skulle just skynda ut i förstugan, då hon där möttes af sin onda genius — *italienaren!*

Alldeles handfallen stod hon där.

Hennes hjärta krympte samman, och icke ens ett rop af häpnad kunde bana sig väg öfver hennes läppar.

Hon trodde ej sina ögon. Utan synen blef för henne såsom ett resultat af en inbillning, framkallad af alla de tankar på denne man, som här stod lifslevvande framför henne, och som sedan morgonen denna dag sysselsatt henne mer än förut allt sedan det plötsliga afskedet utanför det gamla, förfallna huset, hvars adress hon ej tagit reda på.

— Men hur hade *han* kunnat leta ut hvar hon bodde? Och hur vågade han komma, när han antagligen nu äfven visste, hvem hon var?

Dessa frågor gjorde hon sig utan att dock vända sig till honom med begäran om svar, ehuru väl ingen skulle kunnat lämna henne detta bättre än just han.

Hon väcktes ur sin förtrollning af att höra den inbillade synen utbrista just med samma mjuka, fångslande röst, som hon *då* låtit tjusa sig af under maskeradkvällen:

»Jag tviflade verkligen på, att ni skulle komma, och det är fördenskull som jag tagit mig friheten att söka upp er i stället.»

»Gå! Gå!» hviskade Marika till svar. »Ni gör mig olycklig!... Min man kan komma, hvilket ögonblick som helst!»

»Jag vet, att han icke är hemma» svarade italienaren leende och lade handen på dörrlåset.

»Nej, men jag väntar honom när som helst», stammade Marika. »Gå! Gå! Jag besvär eder!»

»Ni är onödigt orolig. Baron Silfverpanzar är ju på landet», svarade italienaren och sköt med mildt våld in den rädde, lilla frun i tamburen samt följde ogeneradt själf efter.

Hon frapperades af denna tilltagsenhet och vek undan. Italienaren stängde själf dörren i dubbla lås.

Men just som kolfven i patentlåset knäppte till, vaknade Marika så pass till besinning, att hon utbrast:

»Var försiktig! Tjänarne...»

Hennes beundrare syntes äfven hafva tänkt på detta och skulle just till att draga af sig skorna, när en dörr

till det längre in belägna serveringsrummet öppnades och någon hördes komma.

Marika var just ingen initiativernas kvinna och hon måste påverkas af utomordentliga medel för att snabbt, eller ännu bättre som här, blixtsnabbt kunna fatta ett behöfligt beslut.

Men nu gjorde hon detta. Ty hvad skulle hon väl förklara den omständigheten med, om hushållerskan fått se henne där i tamburen samspråkande med en gentleman, som höll sin ena sko — i handen?!

Blixtsnabbt var det också som hon fick upp dörren till ett — toalettrum!

Och dit in rent af skuffade hon italienaren, hvilken verkligen hann undan just som hushållerskan steg fram ur dunklet och sneddade öfver till matsalen med en bricka diskadt porslin.

Hur Marikas knän skälfdde dessa minuter, som förfloto innan hushållerskan åter försvunnit!

Inte vågade hon lämna sin plats, af fruktan, att den djärfve italienaren åter skulle visa sig innan tamburen åter vore fri.

Inte vågade hon heller på något sätt låta den instängde förstå, att det vore vida bättre, att han visade sig med skorna på än i strumpfötterna, om någon ny fara inträffade, när han åter kom ut.

Och när det ändtligen blef tillfälle att öppna, kom han mycket riktigt i strumplästerna! Och husan kom äfven hon!

Med ovanlig sinnesnärvaro hade Marika nu att vrida sig så, att hennes kjol dolde den besökandes ben, synnerligast fötterna, så att husan ej kunde se dessa. Och behärskande sin röst alldeles förvånansvärdt var det nu som hon — på italienska — rent af befallde honom att lämna våningen, så vida han ej ville utsätta både sig själf och henne för de största obehagligheter, som kunde tänkas.

Och det var då han svarade:

»Ni älskar mig icke! Annars skulle ni våga mer... Men ni skall lära att älska mig... Och sedan skall ni icke

stänga *någon* dörr för mig, när jag klappar på. Till dess, farväl, signora.»

* * *

När italienaren gått, gret Marika som en förtviflad — — —
Hon visste icke själf, hvarför hon gret. Men det förekom henne, som hade hon i viss mån gjort orätt i att på detta sätt afvisa den unge mannen, för hvilken hon redan tillbragt så många sömnlösa nätter.

Och hon kände, att hade han nu kommit åter, skulle hon hellre gjort fullständigt klart med honom, än att låta denna 'brännande' — i dubbel bemärkelse 'brännande fråga' stå på den punkt af ovisshet, som den nu stod.

FEMTE KAPITLET.

Ett intressant subjekt.

Efter detta hörde Marika inte af italienaren det minsta på ett par veckor.

Och hon hade under denna tid mer än en gång en känsla af ånger öfver, att hon lät honom gå den där dagen, då han så oförmodadt visade sig i hennes hem, lät honom gå, utan att någon ny mötesplats blef bestämd dem emellan.

Sammanträffandet med patronessan Weinberger hade efter baronens hemkomst blifvit mycket sällsynt, eller knappt nog en enda gång, och detta helt flyktigt under en promenad utefter Skeppsholmsbron. Endast en konventionell hälsning och några fraser om välbefinnande o. d. Och så hade man åtskilts.

Baron Silfverpanzar var ingen vän af Ida Weinbergers allt för bullersamt ystra sätt. Och han hade tydligt låtit Marika förstå, att denna dam ej vore lämpligt sällskap för en baronessa. Han hade äfven sagt, att Idas man — possessionaten Weinberger — vore en parveny, en uppkomling, en bracka, som endast slumpen och ej fullt så hederliga affärer skaffat den förmögenhet, öfver hvilken han nu pöste. Baronerna skulle icke själf umgås med denne storskräflare,

sade han, om ej vissa intressen rörande Solgårdas nödgade honom att göra detta. Och när dessa intressen voro tillgodogjorda, skulle *herr* Weinberger med *fru* bli utestängda från Silfverpanzars salonger, där de långt ifrån voro på sin plats.

Men Marika saknade Ida.

- Och mer än en gång hade hon haft i sinnet att i all hemlighet uppsöka denna väninna, med hvilken hennes temperament i så många punkter stämde samman.

Och nu behöfde hon träffa henne mer än någonsin; ty endast med henne kunde hon rådgöra i den fråga, som dag och natt upptog alla hennes tankar, den fråga, i hvilken den vackre italienaren alltid var centrum.

Hon satt just och rufvade på ett dylikt sammanträffande, när hennes öron möttes af en sång, hvilken kom henne att skälfta till af onämnbart sällhet.

Hon skulle bland tusen hafva känt igen denna röst. Ty ingen annan än *han* hade just den timbre, som här i vokala satser föredrog en serie ord, hvilkas innebörd hon ännu icke kunde uppfatta från salongen, där hon slagit sig ned att betrakta lifvet på boulevarden där nedan under den stora våningens många fönsterluffer.

Sången tycktes komma från gårdssidan, och Marika skyndade sig in i sin budoar, från hvilken hon godt kunde behärska utsikten öfver gården.

Hon drog undan den tunga sidengardinen, som skarpt dämpade dagern, och hon öppnade ventilen där bakom.

Så när hade hon gifvit upp ett rop af häpnad.

Det *var* italienaren och ändock icke han.

Ty huru skulle väl den elegante mannen från maskeraderna kunna uppträda såsom han nu gjorde det här?

Hvad hon såg var följande:

Midt på gården stod en bildskön man af ovedersäglig sydlänsk extraktion.

Hans dräkt var en högst enkel kavajkostym af simpel cheviot, men som han dock uppbar med samma elegans, som en forntida riddare sin mantel. Och hvad som i syn-

nerhet bidrog att fångsla blickarna vid honom var det eleganta, men på samma gång nonchalanta sätt, å hvilket han låtit den mjuka, bredskyggiga filthatten falla öfver sina lockar, hvilka senare dock i mycket bidrogo till att förvirra hennes mening om, att denne man, som stod där på gården, kunde vara synonym med mannen från maskeraden — ty *han* hade visst icke haft dylika 'artistlockar' utan högst modern frisyr i likhet med andra stadens gentlemen.

Slutligen kom det motiv, som fört in honom på gården.

Detta var tydligen en tiggares, d. v. s. tiggeri med sång till förevändning.

Allt nog, han uppträdde som gårdssångare. Och att han sjöng *con amore* och med den vackraste röst, som någonsin blifvit hörd på en stockholmsgård, detta förminskade icke värdet af hans uppträdande.

Detta var första gången, Marika Silfverpanzar såg trubaduren vackre Giovanni.

Och hon njöt kanske ännu mer af hans uppträdande än någon annan i det stora auditorium, som han skaffat sig där i gården — hufvudsakligast egendomens tjänare, särskildt tjänsteflickorna, som belönade hvarje sång med en skur af i papper inlindade slantar.

Skulle äfven Marika belöna den intressante trubaduren med en slant?

Hon tog upp sin portmonnä, som låg alldeles till hands på sekretären.

Ur denna hämtades en tiokrona af guld, som inlindades i ett stycke rödt silkespapper, hvilket ännu doftade af den parfymflaska, kring hvilken det nyss setat som omslag.

Och så flög 'sångarelönen' ut genom ventilen.

Var det bara en inbillning, att hennes och hans blickar möttes i samma stund?

Och var det äfven inbillning, att hon trodde sig märka, att den vackre trubaduren hastigt förde det lilla röda föremålet till sina läppar, innan han lät det sjunka ned och försvinna i fickan, oöppnadt bland de andra slantarna?

Men hon märkte äfven något annat den vackra Marika Silfverpanzar, där hon stod dold bakom gardinen och endast genom en springa betraktade honom — pigornas Adonis.

Hon märkte, att han — sedan han väl hunnit porten och var nästan halfvägs ute på gatan — hastigt vände sig om och kastade blicken mot hennes fönster, där han dock icke gärna kunde varseblifva någon.

Och i samma ögonblick tillkastade han henne — hon såg, ja, hon kände, att det ej var åt någon annan — en lång slängkyss, hvilken många af *pigorna* besvarade.

Och det var nu, som hon första gången hörde orden:

»O, hvad han är söt!»

»Vackre Giovanni, ja», svarade en annan röst från ett köksfönster. »Jo, jag *menar* det!»

* * *

Snart kom trubaduren tillbaka.

Marika hade tur eller kanske snarare otur att vara hemma äfven då.

Scenen blef i det närmaste lika med första gången, endast med den skillnad, att Marika — hvilken verkligen efter lugnare besinning känt sig generad af att dela smak med husets tjänsteflickor — nu kastade denna klassmedvetenhet öfver bord för att ännu intensivare än förut sjunka i trånaden, som väcktes af Giovanni's romanser.

Det var denna gång, som hon ertappades med att bakom gardinen besvara trubadurens afskedskyss med att tillkasta honom en sådan.

Och det var då, som baronen öfverraskade sin maka i denna icke vidare äktenskapligt trofasta sysselsättning — med hvilket resultat hafva vi förut berättat.

Samma dag mot kvällningen gick Marika till Ida.

Hon var tårögd och föll som förkrossad i sin väninnas armar; och hon berättade halft snyftande hvad som händt.

Patronessan Weinberger tröstade henne. Men i tröster-skans röst låg dock en osäkerhet, som Marika helt visst

skulle hafva lagt märke till, om hon — Marika — icke varit så upprörd, som hon nu var det.

»Vet du hvad jag tror?» utbrast slutligen baronessan sedan hon ändtligen lugnat sig så mycket, att hon kunde få fram orden.

»Nej, hvad då?» svarade Ida frånvarande och med sina tankar på annat håll.

»Jag tror, att den där trubaduren och italienaren, som jag träffade samman med på maskeraden är en och samma person.»

»Men det finns ju intet rimligt skäl, som bekräftar detta ditt antagande», svarade Ida tankfullt. »Tror du, att en så'n där, som väl är föga bättre än en positivhalare . . .»

»Jag ber dig! Giovanni eller hvad han nu heter, kan visst icke hänföras till samma kategori som dessa hans landsmän, hvilka stryka land och rike omkring med positiv. Nej, inte alls», afbröt Marika sin väninnas ord och ej utan hetta.

»Nå nå; lugna dig! . . . Jag har ju visst icke påstått något sådant; snarare motsatsen . . . Och det är därför, som jag tycker, att du bör fara försiktigt fram i din generositet både med pengar och slängkyssar vis à vis den där trubaduren, som du kallar honom . . . Men hör nu på en annan sak, som kanske är ännu mera invecklad.»

Patronessan gjorde en paus och reste sig för att se, om det ej kom någon i det yttre rummet, så som hon tyckte. Men då hon fann, att allt där var lugnt, slog hon sig åter ned vid Marikas sida och fortsatte:

»Jag hörde i går hos konsul Östermanns en underlig historia, som min väninna, konsulinnan, varit utsatt för. Hon är född engelska, heter Harthwick i sig själf, och såsom alla engelskor af värld är äfven hon en hel del excen-trisk . . . Nu har äfven hon blifvit kär i en trubadur!»

Marika sprang upp från stolen och hennes kinder syntes lätt bleka, när hon stammade:

»Känner du henne närmare?»

»Vi äro bekanta sedan hon kom hit till Stockholm. Och jag tror mig i mycket hafva hennes fulla förtroende . .

Hon har själf berättat för mig något rörande denna sak, men som det var med förbehåll att det skulle stanna mellan henne och mig, kan jag naturligtvis icke inviga dig i detaljerna.»

Marika såg besviken ut. Hon hade helt visst väntat sig ett spår, som kunde föra henne närmare den förklaring, som hon väntade och längtade efter med hela sin själ. Men af detta syntes nu emellertid blifva intet.

Finkänslig som hon var af naturen, ville hon tydligen icke synas påträngande, och hon var åter redo med att söka en förströelse genom att på nytt relatera, huru vackert, hänförande, berusande *hennes* trubadur kunde sjunga, när Ida plötsligen föll in:

»Min mening är emellertid att det måste vara en och samme man, som på detta sätt sjunger för er båda.»

»Han sjunger väl för fler än så», svarade Marika i ett tonfall af bitterhet.

»Med säkerhet. Men i alla fall med en viss pikant metod att gripa sina föremåls hjärtan.»

»Föremål? Jag skall be att...»

»För all del! *Beundrarinnor*, om du tycker, att detta låter bättre», svarade Marika inpassande och med ett kort skratt... »Men jag vill komma till slutet, och har jag sagt A, kan jag gärna också säga B... Alltnog! Konsulinnan har besökt den där specialisten i ögonsjukdomar, om hvilken jag förut talat med dig... Och hennes tro är, att han och trubaduren är — en och samme person.»

»Hvilket vansinne!» utropade Marika.

»Hvarför så?... Han tycks veta, att konsulinnan är excentrisk, och därför vill han knipa henne på ett excentriskt sätt... Se där *min* tanke om saken.»

»Och hvad tror du annars om denne... denne *specialist*?» fortsatte Marika sökande.

»Hm! Svårt att säga, innan jag närmare får studera honom», återtog patronessan... »Men om några dagar tror jag, att jag skall kunna stå till tjänst.»

»Om några dagar?... Hur så?»

Ida Weinberger fäste en genomträngande blick på baronessan-väninnan när hon svarade:

»Jag känner en man, som skall kunna lösa den här knuten, och detta till och med en *detektiv*.»

»Min Gud, hvad säger du?!... Du vill väl aldrig utsätta honom för några obehag?»

»Det beror alltid på honom själf, trubaduren, specialisten, dansmästaren eller hvad han nu är för något», svarade Ida Weinberger... »*Gunnar Holm* är i alla fall mannen att kunna demaskera den där tjusande gynnaren.»

»Gunnar Holm?... Hvem är det?»

»Detektiven, förstår du väl», svarade Ida kort.

»Men är det inte orätt att utsätta Giovanni för ett dylikt obehag. Man vet ju inte, om han gjort något ondt. Och sjunga på gårdarna får dom ju», invände Marika, tagande italienaren-dubbelgångarens parti.

»Det är just det, som vi få se», fortsatte Ida. »Min man känner Gunnar Holm mycket väl, och han har vid fler än ett tillfälle haft anledning att begagna sig af herr Holms hjälp.»

»Men i *detta* fall hvarför?»

Frågan kom med ett tonfall af ängslan, som föranledde Ida att svara:

»Stackars barn... Jag tror det är värre beställt med *ditt* hjärta än med konsulinnans!»

* * *

Samma dag, eller rättare kväll, hade patronessan Weinberger en liten privat underhandling med sin herre och man.

Man dryftade frågan om den underlige trubaduren och hvad denne kunde vara för en människa. Patronessan sade sig hafva hört honom från baronessan Silfverpanzars våning, hvilket var osanning, men i hög grad bidragande till att väcka possessionatens intresse. Och de alluderingar, hvilka kompletterade sporrandet af detta intresse, hade till följd att Gunnar Holm redan samma kväll blef eftertelefonerad.

Det är ännu för tidigt att här angifva Ida Weinbergers innersta motiv till att taga det steg, som hon nu gjort.

Emellertid kan det icke vara utan intresse att yppa att hon därvid *icke* drefs af välvilja mot sina väninnor baronessan och konsulinnan utan långt mer af egoistiska bevekelsegrunder, såsom vi snart skola finna.

Och med den vändning, som sakerna nu tagit, blef 'vackre Giovanni' en person, som icke blott ådrog sig en mängd kvinnors uppmärksamhet, utan han blef äfven ett högst intressant subjekt för Gunnar Holm.

SJETTE KAPITLET.

Spår.

Gunnar Holm var icke sen att börja sina spaningar. Han hade visserligen ingen sak mot den besynnerlige trubaduren, d. v. s. någon direkt anklagelse.

Men mannen syntes i alla fall tillhöra det slags underliga existenser, hvaraf storstäderna ha god tillgång och som under ett maskeradt bettleri kunna bedrifva långt mer lagstridiga handlingar.

Följande dag begaf han sig upp till Katarinatrakten, där italienarna ha sitt hufvudkvarter i ett större komplex vid Lilla Glasbruksgatan, där denna skär trappnedgången i Katarina Norra Kyrkogata.

Här finns en hel del små ruskiga krypin, som gå under namn af kafén, och i ett af dessa, där traktens positivspelarslödder särskildt älskade att hålla till, steg Gunnar Holm in, klädd som veritabel dagdrifvare ur stadens stora sluskbrigad.

Han slog sig ned vid ett bord inne i lokalens mörkaste hörn och rekvirerade en flaska öl.

Medan han smuttade på denna Gambrini drufva lät han blickarne långsamt studera »stamkunderna», af hvilka ej så få syntes samlade, trots att det var midt på dagen.

Svenska och italienska fraser korsade hvarandra i en rätt melodiös växling, några grötiga tyska sche-ljud skuro äfven igenom och en myndig svensk-amerikanare, som återvändt till födelsestaden för att göra slut på sina surt förvärfvade dollarsstycken, öfverröstade då och då laget med ett skroderande: Well! eller: Go ahead! när han ej envisades med sin besyn-

nerliga rotväliska af svensk-engelsk komposition, såsom »krossa stritet» och andra dylika termer, med hvilka dessa tretton-

dels-amerikanare från Boston vilja förvåna sina supbröder, när de åter satt fötterna på fosterjorden.

Helt nära där Gunnar Holm tagit plats hade två mindre bullersamma individer slagit sig ned.

Den ene syntes vara en veritabel bandittyp à la Rinaldo Rinaldini.

Den andre hade något visst japanesiskt eller kinesiskt öfver sig med sina karakteristiska sneda, uppåtsträfvande ögonvinklar.

Båda dessa delade helt ekonomiskt en flaska pilsner.

»Får jag lof att bjuda på ett glas porter?» sade Gunnar Holm i det han obesväradt steg fram till banditen och kinesen samt slog sig ned, samtidigt äfven rekvirerande två porter.

De båda vagabonderna betraktade den generöse slusken med förvåning, men sade inte nej, när han slog i. Och Gunnar Holm var snart fullkomligt herre öfver situationen när han sade:

»Man kan väl förtjäna ganska bra på att gå omkring med positiv på gårdarna?»

»Åja,» svarade bandittypen med italiensk brytning. »Jag vet dagar, då jag kunnat göra mig ända till femton kronor. Men då får man förstås lof att känna sina distrikt och laga, att man 'slår på' nya bitar på instrumentet, några populära låtar för dagen . . . De gamla äro snart utslitna och af alla, som jag under en tio år haft, har ingen stått sig så bra som Ave Maria. Men så'na får man inte en på flera tusen.»

»Variétévisorna då?» inföll Holm mera för att säga något.

»Smörja!» svarade italienaren. »Så'na äro inte alls för vår publik.»

»Inte! Men detta skulle man vara frestad att tro,» återtog Holm.

»Nej, men ge mig en lagom sentimental och enkom för positiv komponerad och skrifven kärleksvisa eller ännu bättre en visa, om något mord, en större eldsvåda eller

dylikt och jag skall göra vackra slantar af den . . . Vi få tio à femton öre visan och de stå oss sannerligen inte till fem öre om det är något till upplaga.»

»Så . . . Högst intressanta detaljer», svarade Holm. »Och nu hyr ni själf ut positiv?»

»Sen jag blef för gammal att släpa omkring på gårdarna och dessutom kunnat lägga af så pass, att jag kunde köpa mig ett par ganska goda instrument, har jag lefvat på att hyra ut», svarade italienaren ej utan en viss värdighet. Och i det han pekade på den »kinesiske» stallbrodern fortsatte han:

»Den här gossen är för resten min kompanjon. Vi dela jämt om jämt. Han spelar och jag består instrumentet. Det andra hyrs ut per dag.»

»Hvad tar ni per dag?» frågade Holm.

»Är ni spekulant?»

Frågan kom med viss affärsmässighet, och Holm synades från topp till tå som hade han varit en statist, hvilken anmält sig för direktören af ett kringflackande teaterband.

Holm märkte detta mycket väl och svarade i det han fick en djärf ingifvelse:

»Inte så utan, signor Bonetti . . . Hvad tar ni per dag?»

»Kan ni kanske sjunga?»

Holm måste verkligen fundera på den saken innan han svarade:

»Åhjo . . . Alltid kan jag väl sjunga lika bra som många andra.»

»Det är inte nog. Skrälbasar ha vi godt om. Nej, jag menar, kan ni sjunga så det hörs och så det känns?»

»Hm . . . Har aldrig försökt, sa bon' om att spela piano.»

Italienaren tog sig en funderare och utbrast sedan med sydländsk patos:

»Ah, om jag hade röster! Så'nt drar nu, skall jag säga. Det finns här en landsman till mig, en neapolitanare och en underlig kropp för resten, som gjort sig ända upp till femtio kronor, ja, mer, hvarje dag han gått ut med sin mandolin.»

— Där ha vi mannen, tänkte Holm och rekvirerade genast in nytt lag på det att ämnet icke skulle stanna vid bara den lockande inledningen.

Och när han på nytt slagit i, sade han med en ton af väl spelad öfverraskning:

»Femtio kronor! Aldrig möjligt!»

»Men sant i alla fall. Men så har han också allt hvad som i den vägen behöfs för att göra pengar. Han ser bra ut, kvinnorna afguda honom; han har röst som en maestro vid första klassens opera och så förstår han att välja sin repertoar lika väl som sin publik... Se där hemligheten... Håller han på i fem år och därtill lefver lika exemplariskt som nu, är han en rik man.»

»Känner ni honom något närmare? Hvad heter han?» kastade Holm fram och höjde sitt glas med ett artigt:

»Gracia, signor!»

Italienaren tömde sitt glas i botten och »kompanjonen», som var mera tystlåten af sig, följde beredvilligt exemplet.

»Han kallas 'vackre Giovanni',» svarade bandittyten. »Det namnet fick han genast han kom ut här i staden... Annars heter han Giovanni Pirozzi.»

— Just den! tänkte Gunnar Holm och fortsatte:

»Man skall väl lösa ut tillstånd af polisen för att få gå omkring och sjunga så där?»

»Jo, jag menar det!... Nu är det till och med strängt med den saken... Men hvad beträffar Giovanni, skulle han ha råd att betala tiodubbla afgiften utan att det skulle göra honom något. Annorlunda kan det vara med oss, som arbeta för kopparslantar.»

Han gjorde en kort paus innan han fortsatte:

»Jag skulle behöfva en, som kunde *sjunga*. Då blefve det annat ljud i skällan och i portmonnän med för resten.»

»Och jag skulle inte vara ohågad att försöka», svarade Holm. »För sanningen att säga har jag inte så dum strupe.»

»Har ni lust att profva?»

»Kyss till!» svarade Holm i afsikt att möjligen komma den där »vackre Giovanni» närmare in på lifvet.

»Kom upp då i eftermiddag klockan på slaget sex. Och har ni röst, tror jag nog, att Giovanni inte skall ha något emot att lära er vissa finesser.»

»Nej, hvad säger ni!» utropade Holm gladt öfverraskad, men återtog strax med ett allvarligare uttryck: »Är det inte snarare troligt, att signor Giovanni skall betacka sig för att få en konkurrent?»

Såväl bandittypen som »kinesen» utbrusto vid dessa ord i ett skallande skratt, och den förre fortsatte, när paroxysmen någorlunda lagt sig:

»*Konkurrent*, sa' ni?... Jag har väl aldrig hört på maken till galenskap... Nej, om ni också tar hela er släkt till hjälp, skola alla tillsammans ej kunna öfverträffa Giovanni; så för den saken behöfver ni inte oroa er... Kom upp i eftermiddag... Jag bor i huset Lilla Glasbruksgatan 20 och där hyr äfven Giovanni ett rum af mig. Mitt namn står på dörren, en trappa upp i porten. Skulle jag inte vara inne, så vänta.»

Han reste sig och »kompanjonen» följde exemplet... Och knappt hade de båda figurerna lämnat lokalen förrän äfven Holm gjorde detsamma, synnerligen belåten med det resultat, hvartill han redan kommit.

Fast besluten att icke försumma tillfället på kvällen att få se den mystiske Giovanni, begaf han sig direkt till possessionaten Weinbergers bostad för att där taga reda på några ytterligare detaljer, hvilka han nu ansåg sig behöfva, men föregående afton icke kommit att tänka på.

* * *

I god tid samma dags afton befann sig Gunnar Holm på väg till »Söder».

Han var i en briljant sinnesstämning, ty efter de kal-kyler han redan gjort, måste gatusångaren Giovanni vara identisk med en viss mystisk »läkare», som låtit tala om

sig och som dref en otillåten praktik inom läkareyrket, trots att han därför redan fått böta ett par gånger.

Alldeles viss på den saken var Holm emellertid ännu icke. Men han hoppades nu att finna goda spår, som kunde föra till upptäckandet af denne äfventyrares verkliga motiv, att »arbete» just i Stockholm, då utlandets storstäder nog kunde erbjuda honom långt rikare experimentalfält, än hvad som här stod till buds.

Han var nämligen fullt öfvertygad om, att det icke var annat än »binäringar», som Giovanni bedref såsom mandolinsångare och »läkare», för att med dessa förvärfsgrenar maskera helt andra »konster», hvilka kunde vara mer gifvande, men äfven mer ömtåliga för ljustet och för — rättvisan!

Då han steg in i den italienska koloniens förstuga i det gamla förfallna stenshuskomplexet vid planen mellan trapporna upptill kyrkan, var han fast besluten att ge sig af ut med positiv om det skulle kunna tjäna hans syften, och helt resolut knackade han ett par minuter senare på en dörr, å hvilken fanns ett visitkort med namnet å den positivuthyrande vagabondtypen.

Några italienska ord där inifrån besvarade Holms knackning, och som han antog att dessa betydde »stig in!» — ty Holm var icke hemma uti italienska språket — öppnade han dörren och steg på.

Han fick genast i det ganska stora och mycket primitivt inredda rummet — där det dock icke fattades den hos sanntroende katoliker sedvanliga madonnabilden — syn på positivuthyraren, hvilken just var sysselsatt med att »slå på» — d. v. s. sätta in en ny vals — uti ett af dessa förfärliga instrument som jämte pianon och pianinon bidraga till att göra jordelifvet till en lidandets skola.

Utän att upphöra med arbetet vände han sig knappt till Holm, när han utbrast efter en kort hälsning:

»Jag tycker om er för ni är punktlig. Och jag håller nu på med att slå på en melodi till en visa, som helt visst skall göra effekt... Jag köpte den för en tid se'n på en

marknad, men som jag inte haft någon som kan sjunga, har den fått ligga. Se här ä' manuskriptet. Den börjar:

»När solen i väster sig sänker
och månen i öster går opp» o. s. v.

»Men det bästa är refrängen, som ni lätt kan se», fortsatte italienaren. »Den är enkel men tilltalande och bör i synnerhet slå an på flickorna... Och si, det är dom, som man förtjänar mest på inom tonkonstens värld... Hör på! Hvad säger ni om det här?»

Och bandittyten började utan en tillstymmelse till röst taga upp dessa djupa, poetiska skaldetankar, värda en Haquin Baggers och Alma Röks penna, som föredrogs på en till det sköna ämnet fullt passande melodi:

»Och när som han kommer,
då blir hon så nöjd,
då klappar hennes hjärta
af sällhet och af fröjd —,
O, Ulla, min lilla Ulla!
O, Ulla, min Ulla!
O, Ulla, min Ulla,
säg ja!
Ack ja!»

Gunnar Holm gjorde allt i världen för att hålla sig för skratt.

Men hur viktig situationen än kunde vara för de syften, hvilka fört honom till denna musikens verkstad, var det honom omöjligt att tillbakahålla detta skratt, som det idiotiskt komiska kärlekskvädet pressade öfver hans läppar.

»Hvad nu? Skrattar ni? Är visan kanske inte vacker?»

»Alldeles vådligt», svarade Gunnar Holm. »Jag skratade bara för namnets skull? Ty Ulla påminner mig alltid om en fånig käring, som vi hade i marketenteriet då jag var gardist. Men den här Ulla kan ju vara en mycket rar flicka.»

»Skulle tro det!» svarade italienaren. »Åtminstone måste vi framställa henne så.»

»Annars skulle man ju kunna göra några ändringar i manuskriptet?» fortsatte Holm.

»Pass för det . . . Jag känner författaren och han skulle gräma sig till döds, om vi på detta sätt toge bort just det, som han anser vara själfva klämman . . .»

Därpå vände han sig mot en dörr, som stod halföppen till ett angränsande rum, samt ropade:

»Marguerithe! Se efter om signor Pirozzi är hemmal!»

Fem minuter senare steg vackre Giovanni in. Och det var nu som Gunnar Holm för första gången sammanträffade med denne äfventyrare, med hvilken han sedan skulle få åtskilligt att skaffa.

Och hans detektiva skarpblick märkte genast, att han här stod inför den typ af brottslingar, med hvilka ordningsmakten alltid och i alla länder har det största arbetet, utan att därför komma till annat än ett mången gång högst nedslående resultat.

Och den kvällen tog Gunnar Holm — under det att han i smyg noggrant studerade vackre Giovanni — af denne sin första lektion i sång.

Man må just icke förvåna sig öfver att Giovanni — som ägde hela sin nations finkänsliga öra för melodiernas harmoni — fann att visan om den väntande Ulla var mer än lofligt osympatisk, ej heller, att han menade att Holm gjorde klokast i att icke slå in på en trubadurs ofta nog törnbeströdda bana med så pass ringa röstresurser som Holm verkligen hade att komma med.

Och man kan endast med förvåning konstatera, att positivuthyraren ändå trodde, att Holm skulle slå väl ut med sitt positiv och sin röst.

Genom en listig svängning fick Holm det ändtligen därhän, att han af Giovanni skulle få adressen på alla de gårdar, där Giovanni funnit bästa skörden.

Men däremot afböjde mandolinsångaren på det bestämdaste Holms begäran att få följa med en dag för att med Giovanni uppträda som — duettist.

Och Holm var verkligen icke själf förvånad öfver den saken.

SJUNDE KAPITLET.

Den puckelryggige.

Efter denna händelse hade 'vackre Giovanni' sjungit för baronessan Marika Silfverpanzar flera gånger — alltid från gården och vid mandolinens toner.

Hvarför?

Detta var en fråga, som i all synnerhet börjat intressera Gunnar Holm. Och som han verkligen erhållit adresser på åtskilliga af den vackre italienarens 'guldgrufvor' — d. v. s. de hus, i hvilka han kunde påräkna sina generösaste åhörare — hade Holm icke svårt att hålla kontrollen.

Att Giovanni icke sjöng endast för tjänstepersonalen hade Holm sig redan bekant. Och han väntade endast på att det hvilken dag som helst skulle komma en anmälan från något af dessa hus — anmälan om stöld, inbrott kanske, svårare våld eller dylikt — för att han genast skulle skrida in och utan betänkande anse Giovanni Pirozzi som den skyldige.

Men någon dylik anmälan hördes icke af.

Icke heller fann myndigheterna vidare någon sak mot 'ögonspecialisten' Dr Emanuele Fumentì — såsom han kallade sig denne man, hvilken Gunnar Holm trodde vara identisk med 'vackre Giovanni'.

Ännu hade han emellertid icke kunnat konstatera detta annat än på så vis, att Giovanni alltid var borta från sitt hem, när Dr Fumentì var hemma och kunde hafva mottagningar. Men detta bevisade emellertid icke så mycket, då ju Giovanni just vid den tiden på dygnet var ute med sin mandolin.

Under alla omständigheter måste denne italienare vara en rask karl och äfven mycket förslagen.

Sålunda hade Holms biträde — en yngre, mycket lofvande detektiv, och som sedermera låtit tala om sig flera gånger för sin raskhet — följt Giovanni eller 'skuggat honom' för att begagna fackspråket. Men på ett eller annat sätt hade den behändige trubaduren alltid lyckats göra sig osynlig efter att hafva sjungit på några gårdar och detta hur verksam Holms assistent än varit.

Sättet — eller sätten — för detta försvinnande, var hardt när fenomenalt, och under alla omständigheter ägnadt att väcka observatörens raseri.

Den enda hållpunkten var, att han ständigt försvann i samma kvarter, nämligen det, i hvilket utrikesministerhotellet och Musikaliska Akademien m. fl. stora komplex äro inrymda, och där han hvarje dag plägade sjunga på den stora gården till det hus, som ligger i hörnet af Blasieholmstorg och Arsenalsgatan med hufvudentré åt torget, midt för Stora Sällskapet.

Och var det nu så, att Gunnar Holm tog på sig att observera och 'skugga' trubaduren, hände det i alla fall att denne försvann i det nämnda huset, men däremot aldrig att man fick se 'vackre Giovanni' slinka in i 'doktors' port, om denna nu var bevakad af Holm eller assistenten, som hette Norborg.

Således visste man ännu icke om Giovanni och 'doktor' Emanuele Fumentì voro en och samma person, och den punkten var till att börja med högst viktig innan man kunde koncentrera sina operationer vis à vis skålmens afslöjande.

Metoden att han gick omkring på gårdarna och sjöng syntes verkligen mycket mystisk, enligt polismännens mening.

Ty hvad kunde han väl hafva att vinna af detta, annat än de slantar, som man tillkastade honom? Låt vara att re-
cetten såg ut att bli högst gifvande, men den kunde med
säkerhet icke uppgå till sådana summor, som den 'tjusige'
italienaren verkligen bespetsade sig på att bli ägare af. Och
om man finge döma af det lefnadssätt, som 'doktor'n och
specialisten Fumentì förde, samt förutsätta, att denne Fu-
mentì voro en och samma person, då hade han säkert att
påräkna långt större inkomster än hvad som inflöto genom
sjungandet på gårdarne.

Fallet var emellertid mycket kinkigt och Gunnar Holm
samt hans assistent, Norborg, beslöto att uppbjuda alla sina
krafter för att hålla den misstänkte under kontroll.

* * *

En morgon sade Norborg till Gunnar Holm:

»Jag tror mig ha funnit en lösning!»

»Såå? Menar du i hvad som rör italienaren?»

»Naturligtvis! Jag har spionerat på två håll i natt.»

»Det vore tusan! Har också du blifvit dubbelgångare?»

»Man får lof att taga sig till med litet af hvarje, när
man valt ett sådant yrke som vårt», svarade Norborg med
ett hemlighetsfullt leende.

»Låt höra! Du gör mig verkligen nyfiken», utbrast
Gunnar Holm med intresse. »Har han eller kanske båda
gjort något puts, som du kommit på dem med?»

»Dess värre inte, har jag så när sagt. Men det kan ju
till en början vara nog för oss att veta, att 'vackre Giovanni'
och 'specialisten' äro en och samma person.»

»Nej, hvad säger du?!... Är du alldeles viss på den
saken?» utbrast Holm ännu mer intresserad, när han hörde
att denna kinkiga fråga syntes hafva kommit till en lös-
ning, som kanske snart skulle kunna gifva klafven till en
hel del af hvad som ännu vore mycket mystiskt.»

Och han fortsatte:

»Berätta för all del och utelämna inga detaljer; ty *allt*,
äfven småsaker, kan i sådana här fall bli till gagn.»

Och Norborg berättade:

»Klockan half sex i går kväll befann jag mig på Lilla Glasbruksgatan och i ett litet kafé där italienarne bruka hålla till. Jag hade till och med försedt mig med tolk, en ung svensk ingenjör, som vistats flera år uti Genua och är fullt mäktig i italienska språket. De innevarande i det mörka kyffet tycktes icke lägga vidare märke till oss och vi uppträdde dessutom helt skymundan och icke alls i någon dräkt som stod i större kontrast med hvad man är van att se där inne på kaféet.»

»Nåväl! Vi hade inte suttit där en kvart förrän den väntade, nämligen 'vackre Giovanni', infann sig. Jag hade nämligen beräknat att han skulle komma vid denna tid på grund af hvad han gjort det några kvällar förut.»

»Han var inte ensam. I sitt sällskap hade han en liten puckelryggig landsman, som såg ut att minst af allt hålla vidare på lagar och förordningar, med andra ord en riktig skurkfysionomi.»

»Vi öppnade ögon och öron så mycket vi förmådde och resultatet blef i sanning icke dåligt.»

'Har du lämnat henne biljetten?' var Giovannis första fråga sedan man slagit sig ned vid ett par flaskor öl.

'Ja, signor, hon har fått den, men inte på det vis, som vi kommo öfverens om att den skulle befordras till ort och ställe', svarade puckelryggen med viss grad af undfallenhet.

'Hvarför det då?' utbrast Giovanni hetsigt. 'Kanske en ny dumhet, som gör att jag äfven i kväll får vänta för-gäfves?'

'Inte alls, signor! Hon har biljetten, och jag har själf sett henne läsa den', återtog budbäraren i det han drog sin tandlösa mun till ett elakt grin.

'Det vore nog! Lämnade du den till henne själf?' svarade Giovanni i det han sänkte rösten så att ingenjören knappt kunde uppfatta orden.

'Nej, det var just den saken som jag aktade mig för, signor. Ty två gånger förut har hon — såsom jag talat om — rifvit sönder edra biljetter midt för min näsa, och på

fint sätt förstås, bedt mig draga dit pepparn växer. Den här gången lämnade jag emellertid er biljett till portvakten.

'Vansinnige idiot!' utropade Giovanni vid dessa ord och såg ut som om han haft i sinnet att på fläcken expediera sin budbärare med en dolkstöt. 'Nu först kan man anse, att hela saken är förkyld.'

'Hur så, signor?'

'Begriper du inte, jubelåsna, att brevet lika lätt har kunnat falla i händerna på hennes man?'

'Men det har det ju inte gjort.'

'I så fall en slump . . . Men hur vet du för resten det?'

'Man har väl sina goda ögon och så den här', svarade den puckelryggige i det han drog upp ur fickan en liten kikare, fortsättande: 'Med sådana glas som i denna kan man känna igen folk på så långt håll, att de för blotta ögat te sig som flugor.'

'Nåväl! Hvad hjälpte det i detta fall?' frågade Giovanni med ett tonfall af tvifvel.

'Jo, jag tog plats i Humlegården kort efter det att jag lämnat portvakten där i Silfverpanzars hus signors biljett. Och jag placerade mig så, att jag hade god utsikt öfver hela fönsterraden till baronens våning, väl aktgifvande på, att man därifrån ej skulle kunna varseblifva mig, hvilket ej föll sig vidare svårt på den grund, att den där buskiga terrängen ger det bästa skydd man kan önska sig. Det var i skymningen, och min beräkning, att hon skulle komma fram till fönstret för att läsa biljetten, när hon fick den, slog inte fel. Dessutom hade jag sagt till portvakten, att brevet var angeläget . . . d. v. s. inte jag själf, utan han som lämnade fram det.'

'Skurk!' utropade Giovanni vid dessa ord. 'Bar du inte *själf* fram biljetten?'

'Nej, så dum är jag inte efter hvad som händt', svarade puckelryggen utan att det minsta synas besvärad af det nog så träffande epitetet skurk, som kommit honom till del. 'Jag tog mig friheten att engagera ett stadsbud för den där

lilla kommissionen, i hvilken jag själf icke haft någon tur förut, som ju signor vet.'

»Giovanni utbrast nu synnerligen blidkad:»

'Nå, detta var ju också ett sätt. Skada bara, att jag inte själf tänkt på det förut, så hade jag sluppit *dina* s. k. tjänster.'

»Puckelryggen såg inte vidare glad ut vid dessa kanske mer uppriktiga än välmenande ord och svarade:»

'Det är nog sant, att ett stadsbud kunnat lämna portvakten brevet, ja, till och med befordrat det till henne själf; men jag tviflar på, att detta bud kommit åt att få se, eller ens tänkt på att få se henne läsa det.'

'Detta har *du* sett?'

'Jag svär det vid madonnan, signor!' svarade puckelryggen högtidligt.

'Hur?'

'Med hjälp af kikaren förstås.'

'Och du är viss på, att det verkligen var min biljett, som hon läste?'

'Absolut säker signor. Jag kände mycket väl igen papper och format; ja, jag skulle kunna säga, att jag äfven kände igen stilen.'

'Hör du, du, din galgfågel! Hvem har gifvit dig rätt att läsa mina bref?' utbrast Giovanni tydligen med ett tonfall af hån öfver styrkan i puckelryggens kikareglas. 'Men det må nu vara hur som helst. Du kan i alla fall inte franska, och den här gången var biljetten på franska.'

'Tyckte jag inte det!' utropade den lille anskrämlige dvärgen med ett komiskt uttryck, som dock genast försvann, när Giovanni reste sig sägande:

'Ja, vi få nu se, om hon kommer i kväll. Gör hon det *inte*, antager jag, att hon icke fått min biljett och i så fall får du inte heller den belöning, jag lofvat dig.'

'Men signor!' svarade puckelryggen äfven han resande sig. 'Jag är för tillfället alldeles utblottad och...'

'Liksom du någonsin varit annat', svarade Giovanni hjärtlöst.

'Nej, det är sant; men just därför tycker jag...'

'Se här!' afbröt Giovanni och tog upp en väl späckad portmonnä, ur hvilken han hemtade upp några kronor, som tillkastades den puckelryggige. 'Tag det här så länge. Och kan du hjälpa mig, när själfva kuppen blir, så skall du få mer pengar än du någonsin kunnat drömma dig. Vi träffas i morgon. Men inte här, för jag tycker det sitter ett par 'prissar' där borta, hvilka ha oss mer än nödigt i kikarn. Bäst att vara försiktig.'

»Dessa ord syftade naturligtvis på mig och ingenjören», sade nu detektiven Norborg. »Och jag hade knappt fått dem öfversatta förrän jag gaf tolken en vink att vara ytterligt försiktig; ty just nu ämnade jag skrida till min del af arbetet.»

»Innan italienaren och hans puckelrygg lämnat kaféet voro jag och ingenjören ute på gatan. Det regnade, och den smidiga regnkappan kom mig nu väl till pass. Och jag rullade upp den i hast ur omslaget samt bytte ut min styrmansmössa mot en annan utan skärm och fick därtill i en port i hast på mig ett helskäg, sedan ingenjören lämnat mig för att gå hem till sitt.»

»Och när Giovanni samt den puckelryggige snart kommo ut från kaféet», fortsatte Norborg leende, »skulle det velat mycket till för att de kunnat känna igen mig, hvilket jag tydligen såg att de icke heller gjorde. Och med detta har du första delen af mitt äfventyr.»

Åja, det där var ju inte så illa», svarade Gunnar Holm. »Men hur fick du reda på, att Giovanni och 'specialisten' äro en och samma person?»

»Jo, det gick till så här», svarade Norborg. »Jag såg, när de båda följdes åt in i 'italienska huset', och en stund senare kom Giovanni ut ensam. Men nu hade han icke någon mandolin med sig men väl en käpp, och detta till och med en sådan, hvori man kan misstänka en klinga af en floretts tjocklek. Jag förstår mig en del på sådana, för jag har själf varit ägare till en dylik käpp, som man emellertid

stal af mig, när jag var uppe i Norrland nu senast för att hugga Westermark-Rosén och Ölands-Pelle . . . »

»Nå väl, till saken!» afbröt Holm otålig att få höra slutet på 'affären'.

»Med raska steg styrde han kosan till Slussen. Där hoppade han upp i en spårvagn, och jag följde efter sedan vagnen väl kommit i gång. Och så kommo vi till Norrmalmstorg. Där hoppade han af medan jag stod kvar på bakre platformen iakttagande, hvilken väg han ämnade sig. Detta var Hamngatan framåt, och snart var jag efter i hans kölvatten, men nu på behörigt afstånd. Kommen till Nybrogatan vek han af och försvann snart just i samma hus, där 'specialisten' har sin lokal.

»Åh fan!» utropade Holm. »Detta är verkligen första gången, som vi kunnat kontrollera detta.»

»Alldeles! Men nu har det verkligen händt», fortsatte Norborg. »Men icke nog med detta. Jag kom till mycket intressantare resultat. Och detta var genom att begagna samma metod som den puckelryggige vis à vis baronessan Silfverpanzar, nämligen att observera fönstren från gatan. Visserligen hade jag inga buskar att gömma mig bakom, men jag hade en bra port med fönster och för detta ett skyddande galler. Kikare hade jag däremot inte.»

»Snart fick jag se — '*vackre Giovanni*' i 'specialistens' våning», sade Norborg sedan han gjort en liten konstpaus för att stegra vännens nyfikenhet. Och att han lyckades i detta kunde märkas af, att Gunnar Holm vid dessa ord sprang upp från stolen och utropade:

»Kärnpojke! Vi ha honom! Vi ha honom!»

»Säg inte det förrän vi få veta, *hvarför* han skall huggas», svarade Norborg logiskt. »Men i alla fall synas vi vara något på spåren. Men hör nu vidare, hvad jag kom under fund med.»

»En half timme eller kanske något mer, såg jag hur han rörde sig i rummet, hvars gardin han fällt ned sedan ljus blifvit tändt där inne. Och att det var han, kunde jag tydligt se på skuggan, ty i den konsten är jag inte så

dum, som du vet. Plötsligt blef det mörkt där uppe och det dröjde sannerligen icke länge, förrän jag fick se herr specialisten, dr Emanuele Fumentì, komma ut på gatan. Ett midt för porten varande upplyst butikfönster var nog att visa mig, att 'vackre Giovanni' och denne specialist måste vara en och samma person. Skillnaden är endast den — utom sättet att kostymera sig förstås — att Giovanni har långa, svarta lockar, hvilka Fumentì saknar. Men min tro är, att dessa långa lockar äro — falska, allt nog en lösperuk.»

»Säger du det?» svarade Holm eftertänksamt.

»Ja, vi få väl se. Men pass nu på. Något extra kommer snart att hända. Ty jag var äfven i tillfälle se, att han på slaget åtta i går kväll sammanträffade med baronessan. De möttes i Humlegården. På Engelbrekts gatan höll en hyrvagn och i denna åkte de sedan till Djurgårdsbrunn.»

»På kuskbocken satt jämte kusken den puckelryggige.»

ÅTTONDE KAPITLET.

Ett offer.

Innan vi gå vidare i denna historia, kan det vara skäl att med några ord angifva, hvarför patronessan Ida Weinberger var så snar att angifva 'vackre Giovanni' — eller kanske rättare specialisten d:r Fumenti — för Gunnar Holm.

Ja, för att riktigt klargöra detta tarfvas ett helt kapitel, som på samma gång rör denna romans förhistoria.

Vi veta, att Ida Weinberger just icke var besvärad af vidare sträng pliktkänsla mot sin man. Hon hörde till det slags fruar, som begagna sig af de företräden, hvilka naturen gifvit dem, ofta nog i rikaste mått, hvad beträffar, yttre skönhet, för att af detta naturliga grundkapital, så att säga, skaffa sig en ställning, hvilken i alla afseenden ställer dem utom lifvets brödbekymmer. Och ofta nog gå dylika kvinnor utan att själfva äga pekuniära medel ut i lifvet med pretentioner, som den kvinna saknar, hvilken födts i en burgen ställning.

Ida Weinberger, eller Larsson, som hon hette, innan hon blef gift, härstammade från ett fattigt hem. Redan vid fjorton års ålder blef hon springflicka i en modeaffär och under denna tid kom hon snart i beröring med kvinnor, som själfva moraliskt maskstungna sprida denna smitta hvar

de komma öfver en hvar, hvars motståndskraft icke är tillräckligt stor — såsom nu fallet var med den unga Ida Larsson.

Flickan såg mycket bra ut och lofvade att bli en skönhet. Dumma eller oförståndiga människor tutade i henne att hon var vacker, och en bedagad dansös, som var kund i modeaffären, sade en dag till den unga Ida, att hon helt visst skulle göra sin lycka, om hon med första sökte sig in vid baletten.

Dessa siréntoner eggade Ida; och till följande höst hade hon verkligen lyckats att bli elev vid balettskolan i Stockholm, sedan hon af nämnda dansös fått några förberedande lektioner.

Det vore bra långt från sanningen, om man påstode, att den snart framträdande dansösen Ida Larsson ägde större anlag för Terpsichores konst. Någon 'solodansös' artade hon sig emellertid icke till att bli, men gjorde sig inom kort känd för sin förmåga att 'tjusa' vissa kulisshemlighetsbeundrare och att på så vis skaffa sig ett namn bland just denna krets af 'konstens beskyddare'. Och när hon en dag bland dessa äfven fann en acceptabel friare, d. v. s. en, som tycktes hafva godt om 'pekunier', då var Ida Larsson inte sen att svära ja, ehuru hon redan gifvit bort sitt hjärta åt en annan.

Och denne andre var en ung man, med sydländska, rent af klassiskt sköna drag, hvilken af en slump kommit att bo just i samma hus, där Ida hyrde en liten lägenhet tillsammans med en liktänkande väninna.

Hon hade mött den mörkhyade mannen några gånger i trapporna och i porten, och det dröjde icke länge förrän hon med ett kokett småleende hade glädjen att mottaga hans första hälsning.

Snart kom man att språka vid hvarandra om ett och annat — löjligt nog utan att presentera sig — och en kväll infann sig den unge mannen utanför Operan, samt lyckades där utan svårighet öfvertala Ida Larsson att följa med ut att supéra — trots att hon genom detta mankerade ett redan förut gifvet löfte till en annan person, en rik grossör, hvil-

ken i ej ringa mån bidrog till underhållandet af dansösen Larssons mycket dyrbara toaletter.

Den kvällen presenterade sig den unge mannen såsom — *dr Fument!*

Och från den kvällen härledde sig ett förhållande, hvilket fortsattes i all hemlighet äfven sedan dansösen Ida Larsson blifvit patronessan Weinberger.

Helst hade hon nog velat bli doktorinna. Men så fort hon vidrörde den strängen, kom Fument alltid fram med, att hans praktik ännu icke gaf så mycket, att han kunde sätta bo och hushåll. Och då därtill kom, att Ida fann, att han litet emellan visade tendenser att bli despotisk, tog hon sitt parti och gaf possessionaten Weinberger sin hand.

Hon blef, som sagdt, därför icke kvitt Fument. Snarare tycktes hans kärlek till henne blifva ännu hetare sedan hon blifvit gift. Själfkär, som hon var, räknade hon emellertid icke ut, att denna hennes älskares ökade lidelse hade mera sin grund i, att han sällan nekades de icke alls så små ficklån, som den nu rika Ida kunde lämna honom, och som han naturligtvis aldrig betalade.

Detta förhållande hade kanske varat flera år, om inte en händelse inträffat, som en vacker dag öppnade Idas ögon.

Man hade stämt möte som en torsdagskväll, då Idas man skulle resa till Örebro. Djärf, som hon var, skulle hon denna gång liksom ofta förut mottaga älskaren i markarnas gemensamma våning, detta på Fumentis framställan, emedan han sade sig hafva så otrefligt i sin egen lokal, där han i en lägenhet om endast två rum, äfven hade sina mottagningar.

Nu ville det sig emellertid så, att patron Weinberger kom att resa redan på onsdagen. Och af denna anledning tog Ida sig friheten att uppsöka Fument, hvilket hon sedan sitt giftermål icke gjort en enda gång.

Klockan kunde vara vid pass sju på kvällen, således en tid, som läkare ej gärna hafva till mottagningar, allra minst specialister i ögonsjukdomar. Det var dessutom lidet

bra långt in på hösten, och gas och lampor voro tända litet hvarstädes i den stora staden.

Från Karlavägen, där Ida bodde, till Nybrogatan, där 'specialisten' hade sin bostad, var vägen icke lång. Och i tanke att snart kunna öfverraska sin älskare med nyheten om, att 'den knarrige gubben' redan gifvit sig af, och en dag tidigare än beräknadt, skyndade hon på med längtansfull brådska.

I förstugan var det mörkt; men sedan hon i trappuppgången tändt en sticka, tog hon sig upp utan vidare buller och stod snart utanför den dörr, på hvilken Fumentis hade sitt visitkort, ett helt enkelt dylikt och visst icke stoltserande med andra 'specialtitlar' än ett D:r framför dopnamnet. Där stod icke ens Medicine eller Med. såsom utmärkande, hvad för slags doktor denne Fumentis kunde vara.

Men dylika upplysningar behöfde icke Ida; hon hade nog fått sig itrumfadt, hvad Fumentis var specialist uti, fast hon stundom kunde fundera på, om dylik specialitet kunde vara vidare gifvande, åtminstone för Fumentis, som tycktes lida af kronisk kassafeber.

Utän annan anledning än den att riktigt öfverraska honom, smög hon fram på tå till den omnämnda dörren och kände helt sakta på låsvredet utan att dessförinnan knacka eller ringa.

Slumpen fogade det så, att dörren gick upp. Och nästa ögonblick befann hon sig i en mörk tambur.

Hon drog till ytterdörren, sedan hon först lokaliserat sig med en ny tändsticka och funnit, att hufvuddörren in till rummen måste vara rätt fram. Men i samma stund hon konstaterade detta, såg hon äfven en elegant damkappa jämte ett paraply med helt visst högst dyrbar krycka hänga alldeles invid Fumentis öfverrock och hatt, som Ida mycket väl kände igen.

Nåja! Hon tänkte förstås i första ögonblicket, att fruntimmerskappan och paraplyet nog kunde tillhöra lägenhetens värdinna eller en hyresgäst mer än Fumentis, trots att denne aldrig talat om, att det här fanns någon, som hyrde rum jämte honom.

Emellertid väcktes hon hastigt ur dessa funderingar af Fumentis röst, som lät en hel del förargad, när han utbrast:

»Det är så dags nu. Jag kan ingenting göra åt saken.»

»Men förstår du då inte, att jag blir olycklig?» svarade en annan röst, som tillhörde en kvinna och som kom Ida att häpen göra en rörelse, hvilken nära nog kunnat förråda henne.

Hon grep emellertid tag i klädhängaren och lyckades med ledning af denna hålla sig upprätt, under det att hon lyssnade till följande:

»Du oroar dig i onödan, min vän», utbrast nu Fumentis med mildare tonfall till kvinnan, som hördes snyfta . . . »Du skall med säkerhet gå igenom, ty den sats jag gaf dig, var endast hälften af, hvad en kvinna vid din kropps-konstitution kan tåla vid.»

»Men jag lider redan oerhördt; jag anar, att döden icke kan vara långt borta . . . Hjälp mig, älskade! Eller om du nu inte kan det, så låt mig åtminstone få rådfråga en riktig läkare.»

»*Riktig* läkare!» hördes Fumentis utbrista på nytt med det hotande tonfallet. »Hvad tar du då mig för att vara?»

»En *bedragare!*» kom svaret mycket markeradt och tydligt, fast fortfarande under snyftningar.

»Akta dig, Eufrosyne!» hördes Fumentis . . . »Ett dylikt ord till och jag . . . ja, *akta* dig!»

Snyftningarna upphörde, och kvinnans röst var fullt behärskad, när hon gentog:

»Denna din hotelse är ett dåligt bevis för att beslå mitt påstående . . . Du bekräftar snarare mina ord med detta hot, och det är mig för resten likgiltigt, *hvad* du är för *andra*, men för mig är du helt enkelt en bedragare, ja, något ännu sämre . . . Du har med dina konster fört mig på villövägar, och jag står nu inför det alternativet att antingen dö af det gift, du gifvit mig, eller, om jag kommer att gå igenom krisen, bli utstött ur mitt hem såsom en, just genom hvad som händt, dubbelt usel varelse.»

»Hvem har sagt detta?» svarade Fumentis med isande hån.

»Tror du då ej, att läkare skola kunna konstatera orsaken? Är du verkligen så dum?»

»Lyd mitt råd! Res bort på en tid», svarade Fumentì.

»Du vet, att detta är omöjligt, äfven em jag skulle kunna hitta på en ny förevändning för min resa», svarade kvinnan.

»Hvarför?»

»Helt enkelt af samma skäl, som gör, att jag ej kan lämna dig det nya lån, som du säger dig vara i behof af.»

»Men din far är ju rik?»

Åter kom ett tonfall af hån, när han kursiverade detta rik.

»Han är rik», svarade kvinnan fast. »Men han är icke dum.»

»Hvilket däremot du tycks vara.»

»Jag har varit det», kom svaret... »Men mina ögon äro nu öppnade, fast för *sent*... Och min far synes hafva anat, att jag ej är på rätta vägar, samt frågade mig härom dagen efter mina räkenskaper.»

»Räkenskaper! Nej, det var verkligen för löjligt!» utbrast nu den värde 'specialisten'!.. Räkenskaper?...»

»Tycker du då, att detta är så besynnerligt?» återtog kvinnan... Sådant hör väl till vanlig ordentlighet, att man för bok öfver sina inkomster och utgifter... Åtminstone har jag fått lära mig att göra detta.»

»Hvad har du då fört upp de lån på för konto, hvilka jag mottagit af dig?» framkastade Fumentì med ett tonfall af ligkiltighet, som dock var spelad, efter hvad Ida kunde märka.

»Detta är min hemlighet», svarade kvinnan.

»Oss emellan tänkte jag, att dylika hemligheter ej behöfva förekomma...»

»Jo, från den enes sida finns det dock dylika. Eller vill du kanske inbilla mig, att du står för mig som en uppslagen bok?»

På detta svarade icke Fumentì.

Kvinnan fortsatte:

»Nej, Emanuele! Du har visat dig oerhördt falsk emot mig. Och förblindad och dum, som jag varit, får jag nu lida mitt straff... Innan det emellertid är för sent, och på det att jag må finna någon själsfrid — om en sådan mera kan beskåras mig — vill jag bekänna allt för min stackars far, och sedan må det i Herrans namn gå hur det vill.»

»Eufrosyne!» utbrast nu italienaren... »Vänta tills i öfvermorgon... Jag har en rätt stor fordran af en rik patient, som jag nu i det närmaste botat för en elakartad starr. Dessa pängar skall jag lämna dig, och med dem kan du lugnt draga dig undan ett par veckor i någon inackordering. Du kan ju hyra in dig hos en ackuschörska, och jag kan till och med rekommendera en, som bor här i närheten på Jungfrugatan. Där får du all den vård, du kan behöfva. Och när allt väl är öfver, skall icke en tanke på, att bedröfva din far med en onödig och dum bekän-nelse, få insteg i ditt hufvud... Det är bara *nu*, som du känner det så svårt och som du inte kan tänka redigt... Men när allt är öfver, blir vår lycka lika stor som förr... Tro mig! Jag känner lifvet!»

»Ah!... Du har nog tidigare erfarenheter af samma slag», svarade Eufrosyne stönande under intrycket af sin förtviflan.

»Mitt yrke som läkare har gifvit mig inblick i mycket af lifvets onda», svarade Fument med patos... »Och som psykolog, d. v. s. studerare af sjäslifvet, har jag varit i tillfälle att se fall af långt större nervöfverspänning än som nu fått makt med dig, lägga sig och vinna jämvikt endast att inga oförsiktigheter begås under de kritiska ögonblicken, d. v. s. för vissa timmar, ja dagar, i några fall till och med veckor... Men det där är saker, som höra till vårt studium och som fordra stor iakttagelseförmåga... Jag smickrar mig med att äga sådan, och jag tillråder dig att icke låta mina råd passera in genom ena örat och ut genom det andra. »Du kan...»

»Hvilka råd?» afbröt Eufrosyne detta långa svammel af ord utan egentlig mening... »Hvad vill du att jag skall göra?»

»Hörde du inte?»

»Jo, en mängd *ord*.»

»Där ser man!» fortsatte Fumentti... »Slapphet i uppfattningen är just ett utmärkande drag, så att säga en huvuddiagnos på det nervlidande, som fått makt med dig... Men hör nu på!... I morgon eller rättare sagt i öfvermorgon skall jag lämna dig en summa, som skall sätta dig i stånd att kunna hålla dig undan ett par veckor, eller den tid, som behöfs för ditt totala återställande... Du väntar ju din nedkomst som om lördag eller söndag?»

Ett knappt hörbart ja blef svaret. Och så nådde åter häftiga snyftigar Idas öron.

Skälvande af vrede stod hon där, Ida... Hela denna pinsamma scen hade bragt henne i ett tillstånd, som Fumentti hade allt att frukta af.

Hans falskhet hade nu blifvit fullständigt afslöjad för henne. Och så nu detta, att äfven denna olyckliga kvinna, hvilken gick där med förtviflan och dödstankar, att äfven hon utgjort så att säga en lånebank, ur hvilken den falske dragit växlar, på samma gång, som han äfven gjort det af henne — Ida — och kanske ännu fler andra kvinnor, detta ställde honom nu i en dager, som skarpt belyste hvilken narraktig fjolla hon varit, som inte redan långt före detta låtit honom få det respass, han förtjänat.

Och nu vaknade begäret att hämnas.

Hon ville sammanträffa med den olyckliga och med henne rådgöra om bästa sättet att skydda henne mot den så nära förestående olyckan, och på samma gång ville hon omtala att det just var af henne — Ida Weinberger — som han ämnade skaffa sig de där pängarna, hvilka Eufrosyne skulle få till hjälp — men visst icke af någon rik patient, som han botat från någon svår starr.

Det slog henne dock i samma ögonblick, att just i detta sista afseende kunde Fumentti — ehuru omedvetet — hafva rätt.

Det var till och med en svår starr på *själens* ögon, som han just nu botat genom att såsom nu här afslöja sig för en patient, hvilken han icke ens själf såg!

Hon stod just och reflekterade öfver denna ödets ironiska lek, då dörren till Fumentis rum helt plötsligt sprang upp, samtidigt med dörren till förstugan, helt visst till följd af, att hon ej stängt till denna senare ordentligt, då hon smög sig in i tamburen.

Nära att ropa till af skrämsel, drog hon sig längre in i ett mörkare hörn, och från detta kunde hon nu se följande:

Ungefär midt på golvet stod Fumentí med en ung, mycket vacker kvinna i sina armar.

Och denna kvinna — Eufrosyne — var till sin öfverkropp endast klädd i linne och snörlif.

Hennes hufvud var bakåtböjdt och hennes läppar mottogo gång på gång de kyssar, som Fumentí med spelad

... »Nämn icke ett ord om vår kärlek...»

eller verklig passion tryckte på hennes läppar.

»Eufrosyne!» hördes han hviska ... »Nämn icke ett ord om vår kärlek ... Allt skall snart bli bra igen ... De piller, som du fått, äro ofelbara ... Men framför allt: icke ett ord åt någon.»

»Emanuele, stäng dörren», svarade Eufrosyne och gjorde sig fri. »Det kan ju komma någon.»

Lyssnerskan darrade i alla leder, när 'specialisten' gick att efterkomma Eufrosynes begäran.

Hon var visserligen icke rädd för att bli upptäckt; men hon ville nu helst undvika detta, och icke så, som hon ögonblicket förut hade tänkt, stiga fram för att i ett slag göra slut på den nu i dubbelt afseende pinsamma scenen.

En annan tanke fick i hast insteg i hennes hufvud.

Hon kände sig så förorättad, som hon gärna kunde blifva det, och glömde i detta nu, att hon som en annans maka själf var svårt brottslig.

Hon skulle hämnas på ett långt mer raffineradt sätt, än att här ställa till en scen, som kunde bli nog så tragisk men på samma gång gifva Fumentis tid att ordna sin ställning för ett värre och afgörande slag än blott och bart en ordväxling med en, kanske två uppretade kvinnor.

Nej, en helt annan hämnd hade mognat till utförande. Och på denna ville den f. d. dansösen — som var synnerligen hemma uti intriger — nedlägga hela sin energi.

Som ett första steg intresserade hon däri Gunnar Holm, och detta kort efter att hon märkt, att äfven baronessan Silfverpanzar var nära att eller kanske redan fastnat i denne äfventyrarens garn.

Men som vi äfven veta, hade Gunnar Holm ännu icke fått veta *allt*.

NIONDE KAPITLET.

Två skälmar.

Det hade verkligen gått längre än Ida Weinberger trodde med Marika Silfverpanzar och den s. k. specialisten.

Emanuele Fumenti lefde på kvinnor.

Hans förmåga att snärja dem i sina garn och sedan plocka af dem både heder och guld var fenomenal. Och hans förmåga att kunna uppspåra, hvilka som hade guld, var lika exklusiv som hans färdighet att kunna bedåra.

Sättet att gå omkring på gårdarna och sjunga till mandolinaccompaniment hade han med fördel idkat i utlandet innan han kom till Stockholm, där han vid tidpunkten för denna berättelse ej uppehållit sig mer än knappt ett år.

Mandolinen hade han ej använt vid sitt 'fiskafänge' mer än på sin höjd en månad, eller kort efter maskeraden i Berns Salonger, och detta endast för att i första hand tjusa Marika, som helt resolut visat honom på dörren, som vi minnas — ehuru hon då genast ångrade sig.

När han icke vidare kunde träffa henne, och då hon ej mottog hans biljetter — något som dikterades af fruktan — hade han en dag gripit sin mandolin.

Sångare var han ex professo, en verkligt skolad sådan och skulle utomordentligt väl kunnat göra sig bemärkt vid

en sångscen, om icke hågen för allvarligt arbete alldeles saknats hos honom.

Han märkte snart, hvilken furor han väckte, hvar han tog upp en af sina välklingande och passionväckande romanser. Och han märkte äfven, att det icke endast var tjänstefolk, som lyssnade till honom — såsom fallet var med hans 'yrkesbröder' positivspelarne. Och medan han sålunda sjöng, gjorde han vissa iakttagelser, som sedan kunde komma honom till pass.

Vid dessa undersökningar hade han god hjälp i den lille puckelryggige landsman, som vi förut presenterat. Och att denne inpiskade skälm skulle bli honom till ännu mera gagn samt till stort hinder för Gunnar Holm, skola vi snart erfarå.

Notvarpet tycktes emellertid blifva större än han beräknat; den ena guldfisken efter den andra dök upp. Och för den ena blef han aldrig annat än rätt och slätt trubaduren, boende uti 'italienska huset', för den andra åter hufvudsakligast 'ögonspecialisten' dr Fumentì, för andra återigen både trubadur och specialist såsom fallet var med hans uppträdande för Marika Silfverpanzar.

I detta senare fall fick det gälla, att han sjöng på gårdarna endast för att komma i tillfälle att på något sätt närma sig 'den älskade', när alla andra medel misslyckats.

Femte gången han sjöng på baron Silfverpanzars gård inträffade det, hvad han beräknat och redan väntat på långt förr.

Han såg äfven då hur gardinen bakom hennes budoarfönster drogs åt sidan ett ögonblick och han uppfångade ett litet papperskonvolut, tillskrynkladt som en boll, men som vid det kort därpå inträffade öppnandet — inne på ett kafé — visade sig icke blott innehålla pängar utan äfven följande rader, skrifna med en stil, som helt visst vore förvånd.

Dessa rader voro på italienska och lydde:

»Signor!

Jag beundrar er sång. Men jag betviflar, att ni är den trubadur, som ni ger er ut för att vara. Under alla omständigheter måste jag bedja er, att icke vidare sjunga på vår gård. Ty hur otroligt det än kan låta, har ni därmed vållat mig minst lika stor förargelse som glädje. Jag vill äfven varna er för vissa ovänner, som — af skäl, hvilka jag icke kan inse — väckt polisens uppmärksamhet på er person.

Detta bref hade Marika skrivit efter sitt samtal med Ida Weinberger och som vi in extenso återgifvit.

Fumentì, eller 'vackre Giovanni', läste raderna gång på gång under utrop af det ena 'diabolo' efter det andra.

Han hade väntat sig ett möte med den sköna. Ty detta brukade vanligtvis bli resultatet af hans prestationer.

Men nu kom ett nytt afvisande och därjämte en varning.

Som han hade åtskilliga skäl att icke gå för bröstganges till väga gent emot höga rättvisan, icke blott i Sverige utan äfven utomlands, visste han snart icke hur han i denna affär skulle ställa sig, på samma gång som han var högst obenägen att alldeles öfvergifva densamma.

I sin nöd vände han sig till puckelryggen, Guiseppo Barozzi, anarkist och lönmördare till professionen, men i Stockholm helt enkelt en förrymd straffånge från Genua, där han blifvit dömd till svårt tukthus för nesligt våld, men hvarifrån han lyckats rymma.

Denne Barozzi hade förstått att nästla in sig med Fumentì och blef för denne allt mer outhärlig. Och när han nu hörde hur landet låg, var han genast framme med sina råd.

»Det första ni måste göra», sade Barozzi, »är att skaffa er ett säkert gömställe. Vidare bör ni sluta med att sjunga på den där gården. Uppge, där ni nu bor, att ni skall resa och flytta er lokal för edra manipulationer som specialist.»

»Hvar skall jag väl få ett sådant gömställe, som ni talar om?»

»Hm! Jag vet ett, som jag tänkt på flera gånger. Men jag kunde kanske behöfva det själf och då...»

»Ni vet, att jag icke knusslar», afbröt Fumentì. »Och ännu finns det mycket att göra, innan jag tänker lämna den här staden. Sedan dra vi oss till Göteborg och där...»

»Vi ska hålla oss till saken», inföll nu Barozzi afbrytande. »Det är inte värdt att tala om framtiden, innan man har det närvarande klart. Kort och godt! Hur mycket tror ni er om att kunna få in här, innan ni lämnar Stockholm?»

»Den frågan är väl närgången, tycker jag.»

»Visserligen! Men under nuvarande omständigheter räknar jag mig på sätt och vis som er kompanjon», svarade den puckerlyggige obesväradt.

»Såå? Jag känner mig mycket smickrad», genmålte Fumentì med ett tonfall af hånande oppriktighet. »För hvilken händelse som helst kan ni vara lugn, att jag icke skall lämna er utan rik ersättning, som tack för de tjänster, som ni kan göra mig.»

»Jag ser saken uteslutande praktiskt. Låtom oss säga en fixerad summa.»

»Omöjligt, när jag icke själf vet, hvad jag kan få in», svarade Fumentì undvikande.

»Alltid bör det väl kunna bli en tio tusen?» fortsatte den puckerlyggige med en listig blinkning, hvilket föranledde trubaduren att svara:

»Lires; möjligtvis.»

»Å nej! Kronor blir det nog. Och kan jag påräkna en tio procent på den summan är jag nöjd.»

»Tror jag tusan så väl!» utbrast Fumentì.

»Nåja! Tycker ni att ett tusen kronor är för mycket för att jag skaffar er godt skydd, om det skulle bli för hett?»

»Visserligen inte», svarade Fumentì tveksamt. »Men det är ju ingen fara på färde än.»

»Säg inte det! Jag har själf fått lida kännbart för att jag varit så där sangvinisk», återtog Barozzi. »Hade jag

vetat att akta mig i tid, skulle man ej hafva knipit mig så lätt som man gjorde. Ja, det är tvifvel underkastadt, om man någonsin fått mig fast; ty skall jag smickra mig själf och lysa med mina företräden, så kan ingen 'klara sig' så bra som Guiseppo Barozzi, när det kommer till kritan.»

»Nåväl! Ge mig prof på denna er färdighet», svarade Fumentì, »d. v. s. att skaffa ett bra gömställe, och ni skall få tio procent.»

»Topp! Må vara händt! Men jag skulle allt dessförinnan ha liksom någon säkerhet, att ni inte drar mig vid näsan, signor», sade nu Barozzi.

»Hvad vill ni, att jag skall ge? Pängar har jag nu ondt om, ty det mesta har jag redan satt i säkerhet.»

»Nå, det var ju klokt gjordt från er sida. Och det är inte heller pengar, som jag i detta fall litat mest på.»

»Såå? Inte det?» utbrast Fumentì med undran.

»Ånej. Bättre vet jag. Men den där affären kunna vi ju bäst göra upp, när vi kommit fram till 'rätthålet'.»

»Rätthålet? Hvad menar ni med det?»

»Den saken förklarar sig själf, bara vi komma fram», svarade den puckelryggige med ett hemlighetsfullt leende. »Innan ni anar det, skall ni emellertid ha ett gömställe, som ni inte kunnat drömma om, åtminstone här i staden. Jag har kommit öfver detsamma genom en ren tillfällighet, under det att jag en tid hjälpte en vintappare. Vare detta nog sagdt tills vidare. Och nu tror jag det kan vara tid att ge sig af.»

»Hör ni, Guiseppo!» utbrast nu Fumentì. »Kanske fler än ni och jag kunna få rum i det där 'rätthålet'?»

»Förstår!» svarade puckelryggen. »Jo, för all del. Är det någon, som ni vill skall komma bort, så . . .»

Han reste sig med ett kort skratt och lämnade kaféet småhvislande på 'Trubaduren'.

'Vackre Giovanni' följde honom försänkt i djupa tankar.

TIONDE KAPITLET.

'Rättkungens sal.'

Giovanni och den puckelryggige hade hunnit till Arsenalsgatan och närmade sig med raska steg Blasieholmstorg, när den sistnämnde plötsligen tvärstannade och sade:

»Vägen är inte klar, signor.»

»Hur så?» Ser ni något misstänkt?» svarade vackre Giovanni.

»Det där fruntimret, som står där borta i hörnet, har jag nyss sett efter oss, när vi gingo öfver Norrbro.»

»Än se'n? Hon har väl gått fortare än vi.»

»Naturligtvis», fortsatte den puckelryggige. »Men vi hade henne också hack i häl vid Slussen... Känner ni inte igen henne, signor? Men observera henne försiktigt.»

Giovanni lydde rådet och utbrast efter en stund:

»Sannerligen tror jag inte, att det är Marguerithe, världens dotter!» utropade Giovanni.

»Visst är det hon. Och helt visst har hon någon mening med att följa oss i spåren så här... Jag har länge observerat, att hon lider af en nyfikenhet, som kan bli oss obehaglig nog... Men i alla fall är det nu bra som det är, ty på detta vis kan jag genast få ett alldeles utmärkt tillfälle att visa er, hur finurligt mitt rätthåll verkligen är... Som dimfigurer skola vi försvinna midt för hennes näsa.»

Och den puckelryggige tog åter ut stegen och gick rätt på den stora porten till ett hus vid Blasieholmstorg, hvilken han öppnade efter att vederbörligen hafva signalerat portvakten.

Han kom dock genast ut igen efter att Giovanni tydligen hört den nämnda egendomens Cerberus hafva afsnäst den lille mannen med, att 'tiggare inte fick komma in!'

»Så där ja! Nu är vägen klar», sade den puckelryggige med ett hest skratt.

»Klar? Jag tycker snarare motsatsen», svarade Giovanni... »Ni blef ju utvisad.»

»Det var just detta, jag ville. Ty nu vet jag, att han inte håller till ute på gården.»

»Än se'n. För att komma dit måste man väl först genom porten, inte sant?»

»Alldeles riktigt; men det finns fler än en port till det här huset. Och saken är den, att jag en gång var nära att af en ren olyckshändelse förråda hela hemligheten för den där gynnaren, genom att inte se upp... Saken är nämligen den, att han på samma gång som portvakt äfven är ett slags gårdskarll och alldeles vådligt nyfiken på en och hvar, som icke hör till huset eller genast kan gifva besked om till hvem han där ämnar sig eller hvad han annars har där att göra.»

»Nå, detta är väl icke mer än hans plikt», svarade Giovanni.

»Alldeles rätt! Men det förargliga är, att denna plikt går stick i stäf med mina intressen och måste kringgås... Å andra sidan åter är detta bra därför, att han skulle kunna taga på sin ed, att ingen obehörig kommer hvarken ut eller in, utan att han har reda därpå. Hvilket i alla fall icke hindrar, att jag har min alldeles särskilda lilla nyckel till bakporten eller rättare sagdt grinden i densamma... Kom!»

Man fortsatte Arsenalsgatan fram mot Nybron. Halfvägs till höger visade sig en stor hvälfd inkörsport och midt i denna fanns en stängd grind.

»Här ska vi in», sade puckelryggen. »Och skulle det sedan roa Marguerithe att vänta, så kan hon stå där. Ty ut bege vi oss i alla fall en annan väg. Portvakten skall ej heller kunna upplysa henne om, hvart vi tagit vägen, äfven om han gjordes uppmärksam på, att vi krånglat oss in genom den stängda grinden, som endast ett fåtal af husets folk har nyckel till. Detta har jag reda på.»

»Hur så? Är ni så hemma i den saken också?»

»Jo, jag menar det!.. Den tiden, jag tjänade hos kryddkrämarn här snedt emot, tog jag reda på ett och annat, som kunde vara bra att veta, sedan händelsen gjorde, att jag upptäckte det där rått hålet... Men var nu rask i vändningarna. Och kom genast jag piper till så här.»

Han lät höra ett ljud, som illusoriskt imiterade ett par i slagsmål varande rättor. Och så kilade han raskt snedt öfver gården mot en till ett uthus ledande dörr, hvilken stod öppen och visade ett mörkt, gapande prång.

Men det var icke i prånget, han försvann, utan alldeles bakom dörren, liksom hade han på skämt där velat dölja sig för Giovanni, hvilken dock från bakporten mycket väl kunde följa hans försvinnande.

Giovanni kände sig allvarligt förargad öfver detta, som han med skäl kunde tycka högst dåliga skämt nu, när man hade långt allvarligare saker att tänka på. Men han hade icke många sekunder att förarga sig på, innan 'de grälände rättorna' åter läto höra sig, och instinktivt följde han ljudet, tagande samma väg som den puckelryggige.

Han hade nått dörren till uthuset och skulle just draga denna åt sig, då hans öron träffades af de hastigt uttalade orden, hvilka tycktes komma som ur jorden:

»Drag på kroken!»

Men någon krok kunde han icke se till och inte heller såg han en skymt af den puckelryggige.

Däremot hörde han nu en karl i blått förkläde ropa från andra sidan gården:

»Hvad gör ni där? Hvem söker ni?»

Innan Giovanni visste, hur han här skulle ställa sig,

öpnades alldeles vid hans fötter ett hål af en mindre kloaktrummas storlek och ur detta hål hviskade en röst:

»Skynda er, för tusan! Portvakten kommer ju!»

Giovanni gled ned i hålet och fick fast fotfäste på en stege. Och just, som hans hufvud var i nivå med gårdens stenar, blef det alldeles kolsvart omkring honom.

Nästa ögonblick hördes någon stampa öfver hans hufvud och han kunde äfven iakttaga huru uthusdörren slog igen med en häftig skräll. Därpå blef allt tyst som i en graf.

Rädd att störta ned i ett okänt djup vågade han ej röra sig ur fläcken. Men så fick han ledning af skenet från en lykta och hörde den puckelryggige utbrista med ett i Giovannis tycke oförsiktigt högljudt skratt:

»Jag tycker mig se, hvad han skall sno där uppe, såvida han inte är öfvertygad om, att hafva stängt in er i prånget... Och så skickar han efter polis, kan jag tro... Och så blir han utskrattad!... Ha, ha, ha!... Guiseppos råtthål är allt ett litet helvete för dem, och mer skall det bli.»

»Men så skratta då inte så fördömdt högt!» varnade Giovanni... »Det mullrar ju som åskan här nere.»

»Låt det mullra!... Dit upp kommer i alla fall inte ett ljud. Titta på taket! Jo, jag menar det. Ett riktigt hvalf. Och där syns stenen, som jag gjort ett litet behändigt arrangemang med... Men nog var det arbete, innan allt blef klart. Utifrån får man den att svänga genom att draga i kroken. Och...»

»Hvilken krok?» afbröt Giovanni... »Inte kunde jag se någon.»

»Nej, nej!... Det är ju klart som dagen, att man icke låter så'na 'nycklar' sitta så, att de falla i ögonen på hvem som helst... Den finns emellertid alldeles under nedre gångjärnet... Och det var den lilla hemligheten, som jag i brådskan råkade glömma att säga er. Men det gick ju bra i alla fall.»

Under det han sade detta, hade han ordnat med en kort kedja, som hängde ned från en lång, snedt gående axel af järn, hvilken sträckte sig ända upp till taket, och i

det han omsorgsfullt häktade fast denna kedja vid en märkla, som satt infogad i en sten bakom stegen, sade han:

»Den här kedjan får man på inga villkor draga i annat än i yttersta nödfall, för den sätter genast axeln i rörelse, och i andra ändan af denna finns en mekanism, hvilken åstadkommer en häftig explosion af dynamit och lydite . . . Jag har nämligen tänkt bereda herrar griphumrar ett mottagande, som skall för evigt bota dem från att hälsa på det här råtthålet, om slumpen ändtligen skulle föra dem hit att snoka efter mig och mina vänner . . . Och medan man då plockar upp bitarna efter dem, skall jag få mer än god tid att sätta mig i säkerhet den andra vägen.»

»Ni har således äfven en annan utgång?» frågade Giovanni, i det han med lätt förklarlig ängslan betraktade den till synes högst ofarliga helvetesmaskinen.

»Naturligtvis; annars vore det som att sätta sig fast med vett och vilja», svarade puckelryggen, i det han gick före in i en mörk, djup gång, där fukt och mögel gjorde det nästan omöjligt att andas, hvarför Giovanni också sade:

»Borde ni inte ha sört något för ventileringen? Här kan man sannerligen ge upp andan när som helst af brist på luft.»

»Detta är också bara den där biten. Några steg till, och vi befinna oss i hvad jag kallar 'rättkungens sal' . . . Var så god! . . . Tag af här till vänster, men bocka er djupt, så ni inte smäller pannan i 'dörrposten'.»

Rådet var knappt gifvet förrän olyckan var framme. Och Giovanni fick sig en smäll, som kom honom att se tusen stjärnor.

Utstötande en förbannelse, framkallad af smärtan, störtade han framstupa och blef en lång stund liggande på den fuktiga marken som bedöfvad.

När han kom sig ropade han på Guiseppo.

Men intet svar nådde honom, och hvart han vände sig, såg han endast intensivt mörker.

»Guiseppo! Guiseppo! Hvar är du? Hitåt! Hjälp!»

Fåfångt ropade han. Endast det dofva ekot af hans egen röst kom som ett hånande svar.

I tanke att puckelryggen själf råkat mycket värre ut, kanske störtat ned i någon håla, som kunde befinna sig alldeles invid den plats, där han — Giovanni — nu befann sig, vågade han icke röra sig af fruktan att få dela samma öde. Och hans förskräckelse ökades, när han snart mycket tydligt kunde förnimma ljudet af ett porlande vatten, hvilket helt visst rann fram alldeles i närheten.

Kylan, som rådde där nere, tvingade honom slutligen att med iakttagande af största försiktighet våga försök att uppleta samma låga entré, genom hvilken han så hufvudstupa kommit in i denna 'rättkungens sal'.

Och han trodde sig ändtligen hafva funnit denna utväg, att döma af dess ringa höjd, när han äfven till sin förtviflan märkte, att den nu var spärrad af en bastant dörr, som han alls icke sett till, när den fatala kullerbyttan inträffade.

Alla hans ansträngningar att öppna denna dörr, som han väl kunde känna, men icke se, visade sig fruktlösa. Och i sin förtviflan började han slutligen bulta och sparka utan plan och utan besinning endast för att på något sätt afleda de hemska känslor, hvilka allt mer hotade att öfverväldiga honom.

Plötsligt hörde han bakom denna dörr ett hånskratt. Han trodde knappt sina öron.

Var det verkligen Guiseppo, puckelryggen? Eller var det blott hans upphetsade inbillning, som framkallade detta gäckande ljud.

Men skrattet upprepades och nu med en tydlighet, som kom Giovanni att kasta alla tankar på hallucinationer öfver bord. Och nu hörde han äfven den sataniske puckelryggen utbrista:

»Nå, hvad tycker ni, signor? Där inne är det väl inte svårt att andas, tänker jag.»

»Vet hut, skurk! ... Släpp ut mig; eller vid ...»

»Se så, lugna er nu; för här är det jag, som bestäm-

mer villkoren», svarade puckelryggen och nu utan att hans röst på minsta sätt visade tecken till ödmjukhet... »Kort och godt! Går ni in på att lämna mig tio procent på hvad ni kan skrapa ihop af de där kuttersjuka dufvorna?»

»Jag har ju lofvat detta», svarade Giovanni, som nu såg sig öfverlistad.

»Större säkerhet än löften vill jag ha», fortsatte Guiseppo skrattande.

»Hvad vill du ha då?»

»Skrif under det här papperet, som jag nu sticker in genom luckan», sade puckelryggen i det Giovanni hörde huru en hand lades mot dörren och började draga i någon regel.

»Skrifva under?... Hur vill du, att jag skall kunna skrifva utan penna och i kolande mörkret?»

Knappt hade han sagt detta, innan en skarp ljusflod välldes in genom den nu öppnade luckan. Och i den hand, som stacks in, fanns ett papper liksom äfven en penna.

»Bläck finns på! Skynda er att skrifva. Som ni ser, är det bara en anvisning på banken i Göteborg, där jag vet, att ni har en del multum... Men krångla inte med namnet, utan skrif nu hederligt Giovanni Pirozzi... Sedan skola vi börja att på allvar tala om våra affärer.»

ELFTE KAPITLET.

Krossade illusioner.

Denna händelse hade passerat en god tid förut innan Giovanni sammanträffade med baronessan Marika Silfverpanzar på maskeraden i Berns Salonger.

Man hade stiftat kompaniskap, och den puckelryggige visade sig vara till stor nytta för Giovanni på samma gång han allt mer förstod att få den store kvinnobedäraren i sina klor.

'Rättkungens sal' blef ett slags kassahvalf så godt som något, och härifrån utskickades efter hand åtskilligt nedsmäldt guld och silfver som man ej vågade realisera i dess konstnärligt arbetade form, såsom det hufvudsakligast blifvit stulet af puckelryggen, efter de anvisningar, hvilka Giovanni lämnade, med stöd af de erfarenheter han skaffat sig under hemliga besök hos sina alltid ekonomiskt välsituerade beundrarinnor.

Dylika stölder anmäldes i regeln sällan. Ty de bestulna insågo, att blifvande undersökningar rörande dessa 'plockningar' lätt skulle kunna gifva anledning till, att deras förhållande till trubaduren kunde komma i dagen. Och följderna af en dylik upptäckt kunde alltid stå dessa äktenskapsbryterskor så illa, att allt annat vore bättre, huru dyrt detta än blefve dem.

Men så råkade 'vackre Giovanni' att få se den unga vackra fröken Eufrosyne Wärnberg, dotter till en aktad köpman och arftagerska till en storartad förmögenhet.

Han hade då nyss upphört med sin förbindelse med brukspatronessan Weinberger och han prisade verkligen sin tur att kunna undslippa henne i så god tid som han gjort det, alldenstund hon egde ett synnerligen svartsjukt temperament.

Eufrosyne Wärnberg hade förts i hans väg af en viss häradshöfdingsfru, som Giovanni stått i förhållande till och 'plockat' liksom alla andra, hvilka fastnat på hans lika djärft som skickligt utlagda krokar.

Sammanträffandet hade skett i 'doktors' mottagningsrum, där häradshöfdingens fru ofta infann sig och dit hon en gång af ren kvinlig skrytsambetslusta fört sin unga väninna för att låta denna se den man, hvilken hon — häradshöfdingens fru — ansåg minst 'tusen gånger vackrare' än det ideal, åt hvilket Eufrosyne gifvit sitt hjärta.

Den nyfikenheten blef Eufrosynes olycka.

Redan en vecka senare, hade 'specialisten' äfven henne till kund och inom en månad till — älskarinna!

När Eufrosyne vaknade upp ur sin villfarelse var det redan för sent; och hon motsåg med förfäran den dag, då följderna af denna hennes hemliga förbindelse skulle visa sig. Eufrosynes förra ideal — innan hon råkade ut för 'specialisten' — var militär; en aktningvärd ung man, som vid ovanligt unga år avancerat till löjtnant vid artilleriet. Och han åtnjöt sin blifvande svärfaders stora ynnest, ehuru denne annars icke hade vidare sympatier för herrar militärer.

Som dottern emellertid ännu var bra ung att träda i brudstol, skulle den officiella förlofningen icke ega rum på ännu ett år eller så, ehuru de likväl hade tillfälle att träffas dagligen.

Men hur bestört blef icke den unge martissonen, när han en dag fann en rent af afvisande hållning mot honom i den unga flickans förut så kärleksfulla sätt. Och med

hvarje dag blef denna hennes ovilja mot honom allt mera märkbar och allt mera demonstrativ.

Slutligen afvisade hon hans ömhetsbetygelser så direkt, att något tvifvel icke mer kunde finnas rörande detta faktum, att han hade ingen framtid att vänta sig såsom hennes make; allt tydde på detta, och han tog sitt parti och försvann utan att ens fråga henne om skälet till att hon blifvit så mot honom som hon nu var. Han ägde nämligen en stolt och känslig natur och han älskade henne för hennes egen skull och ej för hennes pengar, som hon — därtill lockad af Giovanni — framkastat en kväll, när den unge löjtnanten första och enda gången tycktes önska en förklaring öfver den älskades beteende.

Grosshandlar Wärnberg, flickans far, blef alldeles häpen, när den unge mannen, sin plikt likmätigt, berättade hvad som händt. Och han svor, att taga reda på skälet, vare sig löjtnanten ville det eller ej; något som denne dock på det lifligaste afböjde.

Saken ställdes allt nog på framtiden; och hur listigt den sluge grossören än gick till väga, var det honom omöjligt att lösa den knuten, *hvarför* hans dotter icke ville ha den präktige artilleristen till make, efter det att hon tidigare varit alldeles betagen i honom och äfven afundad af sina väninnor för det val, som hon gjort och som redan var en känd hemlighet.

Men af en ren slump lyckades löjtnanten få veta anledningen, trots att han ej forskat det minsta i ämnet sedan han nu slagit alla tankar på henne ur hågen.

Det var en afton i Berns salonger, en höstkväll kort innan gasen och den elektriska illumineringen skulle tändas ute i parken, där musiken lät nejden bada i ett haf af lifvande toner.

Löjtnanten hade slagit sig ned vid en kopp kaffe och ett glas punsch.

Bakom honom satt en mörkhyad herre och en dam, som i hela sitt sätt förrådde något af alldeles för stor frigjordhet och gång efter annan lät höra ett skärande, obehagligt

skratt, som väckte både löjtnantens och andras uppmärksamhet.

Plötsligt hörde den unge militären denna kvinna utbrista till sin kavaljer:

»Hör du, du! Nu har jag äntligen kommit en af mina rivaler på spåren.»

»Såå», svarade kavaljeren med en gäspning.

»Ja, det här är intet skämt, må du tro», fortsatte kvinnan, i det hennes tonfall fick en skärande ansats af hån . . .

»Men vet du hvad? Jag tycker, att du gärna kan låta den där gåsen vara i fred. Jag har studerat henne och vet, att hon har en fästman vid artilleriet, en riktig 'Josef', efter hvad löjtnant Elding sagt mig och som på samma gång skall vara alldeles hemsk att råka ut för, när han blir arg.»

»Hvem menar du? Jag förstår verkligen icke, hvart du vill komma», svarade kavaljeren.

»Inte? Har du då alldeles glömt bort den där lilla nippertippan, hvars pappa är rik grosshandlare?»

Ämnet intresserade nu den framför sittande militären, just emedan det var en vapenbroder, hvilken var på tal, ja, till och med två.

Men hans kinder blefvo alldeles bleka af förtrytelse, när han nu hörde kvinnan fortsätta:

»Och om du händelsevis har glömt namnet, så kan du ju friska upp minnet med det här . . . Läs själf! — *Eufrosyne Wörnberg*. —

»Ah! Den gåsen! . . . Känner du henne?» svarade kavaljeren och grep ett visitkort ur kvinnans hand just som den lyssnande vände sig om.

»Du har slutat med henne kanske?» fortsatte kvinnan.

»Inte än, om jag skall vara uppriktig», utbrast kavaljeren, hvilken var 'vackre Giovanni' . . . »Men hon börjar verkligen bli så efterhängsen, att . . .»

Fortsättningen af dessa ord hann aldrig komma fram, innan den unge artilleristen, Eufrosyne Wörnbergs f. d. utkorade, rusade upp och stod framför den förvånade italiennaren med en hotande åtbörd i det han frågade:

»Herre! Hvad menar ni egentligen med att så här offentligt chikanera en ung dam, hvars heder står utom allt tvifvel

och hvars familj . . .»

Ett rått gapskratt af kvinnan afbrötlöjt-nantens ord, och italienaren föll in:

»Hvad vill ni? Gå härifrån, så vida ni inte

tycker mer om att bli utkastad af en vaktmästare.»

Ögonblickligen föll ett tungtkäppslag öfver italienarens hatt, som fullständigt stukades, och när han rusade upp för att afvärja ett nästa slag, träffade detta armen med en kraft, som kom sydländern att vråla af smärta.

Äfven kvinnan hade rusat upp. Och äfven hon skrek. Folk strömmade till, och det hela artade sig till en verklig skandal; ty bland åskådarne fanns det mer än en, som kände igen den unge militären.

Så kom polis.

De stridande uppmanades att följa med till vaktkontoret.

Men nu kom det underliga i detta äfventyr. Just den, som blifvit 'kringklappad', var mest angelägen, att slippa rättvisans inskridande. Och när man hunnit ut på Norrmalmstorg och skulle snedda af till det vid Smålandsgatan belägna vaktkontoret, gjorde italienaren sig i hast osynlig i trängseln.

TOLFTE KAPITLET.

Vackra konsulinnan.

Det var dumt af Ida Weinberger, att inte fullständigt inviga Gunnar Holm i hvad hon visste om 'specialisten' Emanuele Fumentì, ty hade hon gjort detta i tid, kunde mycket af hvad som sedan inträffade kunnat förhindras.

Men hon fruktade, att hennes egna äfventyr med den mångsidige älskaren skulle kunna föra henne för långt och blottställa henne, så att hon en vacker dag blefve skild från sin nuvarande försörjare och äkta man.

Denne var i hög grad svartsjuk, alldeles som baron Silfverpanzar, men hvad som var värre — och hvilket Ida hade sig bekant — han hade äfven sina små kärleksäfventyr. Och det kunde alltså lätt hända, att hustrun — om hennes snedsprång blefve uppdagade — fick stryka på foten för en annan; en eventualitet, som hon på inga villkor ville utsätta sig för, ty som Weinbergers lagliga maka lefde Ida ett verkligen sorgfritt lif, ja, till och med så sorgfritt, att hon ej gärna kunde önska sig något bättre, alldenstund att hon knappt behöfde uttala en önskan, innan den blef uppfylld.

Detta var hufvudanledningen till att Ida Weinberger endast sjöng en halfkväden visa, när hon för Gunnar Holm berättade, hvad hon tänkte om specialisten Emanuele Fumentì.

Under sådana förhållanden var det naturligt, att hon ej drog fram med, hvad hon blifvit vittne till i denne 'specialists' tambur. Hade hon gjort detta, skulle den detektiva skickligheten med säkerhet kunnat afslöja äfventyraren som fosterfördrifvare, åtminstone till anstiftare af sådant med svårt straff belagdt brott.

Som sakerna stodo nu visste Gunnar Holm rakt ingenting.

Visserligen anade han en hel del, ja, till och med, att patronessan Weinberger drefs af svartsjuka till att yppa så mycket, som redan var sagdt.

Norborgs upptäckt, att 'specialisten' åkt ut med baronessan Silfverpanzar till Djurgårdsbrunn — antagligen till det där ännu varande gamla värdshuset, där det finns godt om många små krypin — gaf icke mycket ledning och var endast en bekräftelse på, att italienaren hade henne till älskarinna, hvilket polisen naturligtvis icke gärna kunde lägga sig i.

Tills vidare kunde man endast ställa honom under observation, och mycket var redan vunnet genom att veta, att 'specialisten' och 'trubaduren' voro en och samme person.

Såsom 'specialist' hade man försökt att komma på honom såsom öfverträdare af förordningen om rätt att drifva praktik som läkare.

Man hade visserligen funnit en hel del kirurgiska instrument och medicinskt vetenskapliga arbeten o. d. i hans gömmor. Men dessas därvaro förklarade han så, att han *studerade* i ämnet. Och detta kunde polisen naturligtvis lika litet förbjuda honom som att hafva älskarinnor.

Att sjunga på gårdarna kunde man icke heller gärna neka denne äfventyrare, äfven om han som sådan uppträdde under annat namn och hade annan bostad än när han agerade 'ögonläkare' eller 'studerande'. Detta dubbelskap var dessutom icke bekant för andra polismän än Gunnar Holm och Norborg, och att blotta denna hemlighet syntes dem ännu vara för tidigt.

Så när hade en viss omständighet emellertid brakt det därhän, att Giovanni Pirozzi blifvit fast tidigare än han blef det.

Och det är denna händelse — längre fram närmare utredd af polisen — som vi nu vilja ägna några ord.

* * *

Den egendom, i hvilken puckelryggen hade arrangerat sitt behändiga gömställe 'rätthålet' eller 'rättkungens sal', var bebodd af en hel del förnäma familjer ur både bördsoch finansaristokratien.

Bland andra bodde där äfven den rike konsul Östermann, en matador på börsen och för öfrigt känd som stor ordensvurm, af hvilken passion han lät förleda sig till en hel del uppoffringar i skenbart filantropiska syften, när han ej mer direkt kunde skaffa sig en 'stjärna' genom rakt på sak gående underhandlingar, ett system, som han med framgång praktiserat för att pryda sig med en hel del utländskt ordensglitter af tvifvelaktigt värde.

Naturligtvis hade han skaffat sig en 'grann' hustru, en engelska, som i stockholmssalongerna lyste som en stjärna af första rang och långt klarare än konsulns alla ordnar tillsammans.

Här upprepades den gamla historien.

Mary Hartwick hade gift sig med Östermann — som på sin tid var konsul i Liverpool — för att få en riklig försörjning och på samma gång kunna lyfta sin fars sjunkande affärsställning, ja, rent af rädda honom från bankrutt.

Hon lyckades fullkomligt i dessa sina syften, men på bekostnad af sin bättre smak i det s. k. 'naturliga urvalet'. Ty sin man älskade hon ej det minsta, hvilket var mindre att undra på, så osympatisk, ful och inbilsk, som konsulen verkligen var.

Hon var dock i motsats till Ida Weinberger icke alls anlagd för äktenskapliga snedsprång, utan var sin man trogen, om äfven endast af rent flegmatiska skäl. Också hade hon heller aldrig sett någon man, som skulle kunnat komma hennes hjärta att klappa fortare än i normal pulstakt.

Hon lefde uteslutande för sina nöjen, och bland dessa

satte hon i första rummet exekverandet af god musik. Hon var mästarinna i pianospel.

Hon älskade äfven sång och var inom hufvudstadens salonger en högt uppburen sångerska, ehuru hon sällan lät höra sig i annat än mycket slutna kretsar.

Konsulinnan Östermann hade äfven en annan passion, men som var mera hemlig. Och denna passion var girighet.

Visserligen nekade hon sig icke något, som kunde genom dyrbara toaletter bidraga till att höja hennes skönhet. Men hvad som gafs ut för dessa, kom naturligtvis på konsulns konto med räkningar så stora, att hon helt visst hade häpnat om de kommit för hennes ögon. Men detta gjorde de aldrig, ty enligt konsulns bestämdt uttalade önskan, gingo dessa 'värdehandlingar' alltid direkt till hans kontor, där han personligen utbetalade beloppen utan ett ord eller en min af missnöje.

Men utom likviderandet af sin hustrus många toalett-räkningar, hade konsuln att hvarje månad utbetala ett helt litet apanage i 'nälpängar' åt sin bländande maka.

Och det var af detta apanage — som belöpte sig till jämmt tolf tusen kronor pr år! — konsulinnan 'lade af' nära nog hela summan.

Denna skatt satte hon icke in på någon bank, där den kunnat vara i långt säkrare förvar än i hennes hem.

Nej, på annat sätt än i en sparbanksbok ville hon njuta af sina besparingar.

Ofta, när hon var ensam, brukade hon regla sin dörr till budoaren. Och sedan detta var gjordt, och hon annars på det omsorgsfullaste sett efter, att hon kunde påräkna att bli ostörd, togs ett respektabelt järnskrin fram och öppnades med åtskilliga högst sinnrikt arbetade nycklar till lås, som voro fullständigt dyrkfria.

Med sina långa mjuka fingrar strödde hon sedan ut innehållet på den stora rosenträskifvan. Och detta innehåll var guld, idel guld, stora och små slantar — alla af — *engelska valörer*, hufvudsakligast pounds, men äfven s. k. *souvereigns**.

* Souvereign = ett engelskt guldmynt på 20 shillings.

Det var nämligen en egenhet hos henne, att hon alltid ville ha sina 'nålpängar' i engelskt mynt, en önskan, som konsuln naturligtvis villfor liksom alla hustruns andra önskingar, som oftast voro excentriska nog.

Konsulinnan Östermann kunde sitta långt in på natten och räkna dessa sina pängar, en summa, som gick upp till åtskilliga tusen kronor, samlade som de voro under loppet af flere år. Och mången gång, när hon fram emot morgonen hemkom från någon fest — där man som vanligt beundrat henne och där betydelsefulla ögonkast ägnats henne af mer än en förälskad balkavaljer — kunde hon, innan hon ännu blifvit afklädd sin stass eller ock sedan detta var gjordt, glömma all den rika hyllning, hon fått, för att vid sitt pänningskrin hängifva sig åt den giriges mest brinnande dyrkan.

Öfverst i skrinet låg ett papper, och på detta upptecknade hon månad för månad, hvad skrinet innehöll med summeringar för hvarje år.

Så för den delen borde konsulinnan mycket lätt kunnat hålla reda på storleken af totalsumman.

Men det var, som om hon trodde, att någon — trots de många säkra låsen — skulle kunnat 'plocka' hennes guldgrufva på ett eller annat pound. Och det var därför hon räknade så ofta, på samma gång som hon därmed beredde sig ett så alldeles utomordentligt nöje.

En vacker dag fick hon emellertid annat att fröjda sig åt; visserligen endast för en kort stund, men ett nöje, som snart upprepades ganska ofta.

Och som detta står i sammanhang med 'vackre Giovannis' uppträdande, skola vi inlåta oss på ett närmare omnämmande af detsamma.

Innan vi gå närmare in på detta kapitel, böra vi dock nämna äfven en annan sak för att sedan lättare kunna orientera oss.

Konsul Östermanns våning var belägen två trappor upp i nämnda egendom.

Fönsterlufter funnos åt såväl gatan, torget och gården.

Och åt den sistnämnda vette det enda fönster, som släppte in dagsljus till konsulinnans budoar.

I detta afseende delade hon således smak med baronessan Silfverpanzar; och denna omständighet blef — liksom för Marika — hufvudorsaken till, att hon råkade i en hel del äfventyr, som till ytterlighet skulle rubba hennes lugna frid och i all synnerhet bota henne för lusten att räkna pängar.

Hjälten i dessa förvecklingar var Giovanni.

TRETTONDE KAPITLET.

Puckelryggens planer.

Guisseppo Barozzi, puckelryggen, som haft anställning i en lamphandel i närheten af nämnda egendom, kom under denna sin befattning naturligtvis i språk med en hel del af de kringboende hyresgästernas tjänare.

Och Guisseppo var en liten smart man, som inte bara pratade för pratets skull utan äfven för att draga någon personlig nytta af pigornas lösmunthet, när det gällde att — ofta af ren tanklöshet — förråda ett eller annat om sina respektive husbondfolk.

Guisseppo egde en lidelse, som delas af ofantligt många, ja, nära nog alla människor, nämligen åtrån att blifva rik.

Den befattning, som han nu innehade, kunde icke föra honom närmare detta mål, för hvars uppnående han visst icke ville bli kinkig om medlen, därvid troget följande den katolske stormannen, jesuiterpatern Ignatius Loyolas kända regel.

Han väntade på att göra en stor kupp. Och sedan denna väl vore gjord, skulle han jublande återvända till 'Italia la bella' för att där under söderns sol njuta af sitt rof.

Utän att följa någon preciserad taktik gjorde han på lediga stunder små förarbeten på sitt drömda lyckoslott.

Och till dessa får man räkna, att han en dag under sysslandet i en lagerkällare kom att träffa på något i en rätt djup nisch, i hvilken lamphandlaren hade sitt lager.

Detta något var en lucka af så pass stora dimensioner, att den kortväxte puckelryggen trodde sig om att kunna komma genom densamma. Och vid första tillfälle gjorde han äfven ett försök i detta syfte, ett försök, som ock kröntes med framgång.

Hvad han skulle där inne att göra visste han knappt själf. Men hans tjufinstinkter sade honom, att bakom denna lucka skulle han kunna finna ett charmant gömställe för sina skatter — om han bara hade några!

Resonerande med den som sade: 'Har man knapp nog får man rock', tänkte puckelryggen: Har jag bara ett säkert förvaringsrum, alltid skall jag få något att lägga dit.

Bakom luckan fann han en låg, men djup gång, som förde, han visste icke hvart. Men längre och längre trängde han därin och kom till sist under fund med, att han måste befinna sig i någon af de underjordiska gångar, som kors och tväs löpa under Blasieholmen, ja, till och med sträcka sig under Norrström till Staden: således ett slags katakomber en miniature, eller ett underjordiskt Stockholm, om man så vill. Det var under ströfvandet i dessa dystra labrynter från en hemlighetsfull och ljusskygg forntid, som puckelryggen en dag fann en liten remna, genom hvilken ljus trängde ned från en gård.

Han blef äfven varse, att denna gård var just densamma, i hvilken bland annat den barske portvakten residerade och där äfven konsuln med de många ordnarna hade sin bostad.

Puckelryggen var inte sen att göra sina konklusioner.

Att konsuln var rik, detta visste Guiseppo af pigornas pladder. Ja, han hade till och med redan tänkt på, att det kunde vara godt att ega en del af denne konsuls mammon.

Men för att ernå detta, fanns för puggelryggen ingen annan utväg än att — stjäla!

Detta återigen föll sig rätt svårt så länge den barske och vaksamme portvaken höll egendomens portar under sin kontroll. Och som den puckelryggige lampboddrängen ej hade något i nämnda hus att göra — allra minst nattetid, då stölden naturligtvis skulle ske — kom upptäckten af den underjordiska gången, med dess förbindelse med denna egendom, alldeles som en uppmaning, att han när som helst kunde gripa sig verket an.

Från denna dag började han flitigt pumpa konsulns pigor på allt, som rörde såväl husbonden som matmodern, och det dröjde icke länge, förrän han visste allt hvad dessa — pigorna — visste i detta ämne, hvilket ej var så litet.

Men puckelryggen kom under fund med, att han med säkerhet icke ensam skulle kunna göra det storkap, som här yppades.

Och på så vis kom han att stå mellan alternativen att antingen slå hela 'affären' ur hågen, eller ock att skaffa sig en medhjälpare.

Men hvar få en sådan, som han kunde lita på? De svenska skälmarne misstrodde han; och någon i detta 'yrke' bepröfvad landsman kände han icke i Stockholm, ehuru han naturligtvis var bekant med hvarje italienare, som det här stod i hans makt att bekanta sig med.

Men så kom 'vackre Giovanni' i hans väg. Och snart trodde han sig i denne hafva funnit sin man. Att Giovanni var en skälm, visste nämligen den puckelryggige redan efter en vecka.

Han hade nämligen intensivt studerat denne 'trubadur' och 'specialist' i en och samma person; och han kände, att det fanns något att 'göra' af den mannen.

* * *

Hur 'vackre Giovanni' och 'puckelryggen' bekantade sig hör icke hit. Däremot kan det ej sakna intresse hur den lille skälmen förstod att ordna det så, att han snarare

blef själen, som väckte initiativerna, än verktyget, som skulle utföra dessa, hvilket Giovanni trodde. Ty likt många andra 'vackra karlar' kunde 'trubaduren' just icke berömma sig af allt för djupsinniga förståndsgåfvor, men däremot af en tilltagsenhet, som — när det gällde kvinnor — duperade hans offer, så att dessa först för sent finga upp ögonen att se med hvilken de hade att göra.

Guisseppo Barozzi förstod att taga Giovanni med smicker och med en till ytterlig grad visad undfallenhet — två medel, med hvilka man ofta kniper dumma människors vänskap.

Och efter hand hade puckelryggen så stor del af 'trubadurens' förtroende, att han genom att stafva och lägga samman fick en hel del sårbara punkter, som Giovanni ej skulle kunna gardera.

Sålunda hade Giovanni varit dum nog, att skryta med sina 'eröfringar' för Guisseppo. Och som vi redan veta hade han begagnat den puckelryggige till postillon d'amour, hvilket äfven var dumt.

Icke ett enda af Giovanni's bref, som Guisseppo skulle befordra, lämnades nämligen fram oläst af detta bud. I konsten att omärkligt öppna kuvert och sedan lika omärkligt försegla dessa var puckelryggen en mästare.

Han fick på så vis veta mycket, som Giovanni kunde hafva alla skäl att icke låta någon mer än han själf och 'föremålet' veta.

Händelserna med baronessan Silfverpanzar hade Guisseppo lika bra reda på som Giovanni's kinkiga förhållande till den unga Eufrosyne Wörnberg. Han hade äfven reda på f. d. dansösens snedsprång såsom gift, och Giovanni's äfventyr med häradshöfdingens fru var honom också bekant.

Efter händelsen i 'rättkungens sal', blef Giovanni mer förbehållsam. Men detta var redan för sent. Puckelryggen hade fått för stort öfvertag, och nu var det icke längre som dräng utan som kompanjon Guisseppo Barozzi ville 'arbeta' med Giovanni.

När puckelryggen hunnit så långt, tyckte han att det kunde vara tid att låta kompanjonen få en liten inblick i de planer, som han — Guiseppo — rufvade på.

Och för den skull höll man en afton konferens uti 'rättkungens sal'.

Han talade om för Giovanni, huru det just i samma hus funnes en kvinna, som, efter allt att döma, skulle i mer än ett afseende öfverträffa alla de eröfringar, hvilka Giovanni hitintills gjort i den svenska hufvudstaden, ja, säkert äfven öfverträffa, hvad han kunnat uträtta i samma väg i utlandet.

Detta sade han utan att själf tro på, att Giovanni någonsin varit utom Sveriges gränser; ty om dessa färder hade Giovanni iakttagit en förbehållsamhet, som verkligen kunde tyckas vara misstänkt, om man jämförde den med hans annars mycket braverande utläggningar om sina framgångar i Stockholm såsom kvinnotjusare.

Guiseppo brydde sig ej heller något vidare om, huruvida Giovanni varit ute eller ej. Han var mest intresserad af att så fort som möjligt komma på det klara med om konsuln kunde plockas, och därför ryckte han nu fram med sitt tunga artilleri sägande:

»Har du något nytt, fint kap i kikaren, Giovanni?»

»Inte för tillfället», svarade denne. »Visserligen är det en liten unge, som nog har schaber, men . . . »

»Låt då henne vara så länge», sade Guiseppo med en listig blinkning, som alltid kom fram, när den puckelryggige hade något rackartyg i sinnet. »Vill du göra en fin affär och på samma gång rent af öfverträffa dig själf — om detta ens är möjligt med sådan finess att taga kvinnor, som du redan visat prof på att du besitter — då skall du lägga an på konsulinnan Östermann.»

»Hvem är hon?»

»Det är hon, som bor här i huset, d. v. s. alldeles öfver oss . . . Jag har sett henne . . . Hon är bedårande . . . Akta dig bara, så du inte blir träffad af gud Amors pilar!»

»Åh prat! *Kär* kan jag aldrig bli.»

»Nej, nej! Det är alltid så med hvarje *äkta* Don Juan», fortsatte Guiseppo smickrande. »Men vi få väl se hur det går.»

»Jag håller vad om tusen kronor, att hon blir min!» utropade Giovanni.

»Topp! Jag går in på förslaget. Lyckas du, har du summan som i en ask. Men kom i håg, att allt måste gå *fort*. Tiden är en vecka. Vi ha tisdag i dag.»

FJORTONDE KAPITLET.

Grand succès!

Giovanni märkte snart, att han lofvat bra mycket.

Tre dagar hade redan gått, utan att han kommit målet ett enda steg närmare.

Svårigheten bestod i att kunna som trubadur komma in på egendomens gård.

Nu var det lördag.

På tisdagen, senast onsdagen, skulle han ha vunnit hennes hjärta, detta hade Guiseppo utsatt som oeftergifligt villkor, om Giovanni skulle vinna vadet.

Han — Giovanni — fäste sig mindre vid den eventuella förlusten. Men han skulle ha känt sig djupt kränkt i sin egenkärlek, om det nu ställt sig så, att han *icke* kunde göra denna nya eröfring, icke kunde aflägga så att säga ett mästerskapsprof på sin färdighet att snärja ett kvinnohjärta sådant som den excentriska konsulinnans.

Han hade nämligen af Guiseppo erhållit en hel mängd upplysningar rörande denna dam, hvilka alla syntes egnade att sporra hans energi, men å andra sidan äfven voro af sådan natur, att han måste tveka i valet att här gå till väga.

Hennes sinne för musik och sång — detta kände han genom tjänarnes prat med Guiseppo — borde emellertid

göra det antagligt, att hon skulle lyssna äfven till honom, om han med all sin bravur stämde upp någon af sina bästa romanser.

Men i detta fall stod han åter igen inför ett annat hinder, nämligen svårigheten att vinna tillträde till egendomens gård, där positivspelare och alla andra dylika friluftsmusikanter voro totalt portförbjudna. Han hade redan gjort ett försök och misslyckats. Husets mäktige Argus — portvakten — hade genast motat bort trubaduren, då han visade sig med sin mandolin.

Det fanns ingen annan utväg, än att be Guiseppo om råd. Och denne hade verkligen ett sådant, sedan han eftertänksamt kliat sin näsa upprepade gånger, såsom puckelryggen alltid brukade, när han hade någon kinkig gåta att lösa.

Plötsligt utbrast han med sin kända, listiga blinkning — tecknet till att svårigheten vore löst:

»Pass på! Jag har en idé, men den kan möjligen leda till raka motsatsen, af hvad vi nu önska.»

»Således en dålig idé», svarade Giovanni med en axelryckning.

»Dålig eller god, ha vi i alla fall intet annat val än att försöka den», sade Guiseppo i det han knäppte med sina knotiga fingrar, åstadkommande ett ljud, som påminde om knäppningar med kastagnetter. »Hör på! Portvakten har en hushållerska eller piga, som äfven eger det höga förtroendet att bevaka porten de få stunder hennes argsinthe husbonde af en eller annan anledning måste lämna sitt vakt- rum med dess fördömda gloslucka . . . Om vi på något sätt skulle kunna få henne dit i stället.»

»Är inte hon lika kitslig då?»

»Jo för all del. Men hon har en annan liten egenhet också. Och denna är, att hon gärna tar sig ett godt glas vin.»

»Hm! Ska' vi fylla henne?»

»I det närmaste. För då blir hon både gladlynt och medgörlig», svarade puckelryggen med ett hvasst skratt.

»Men då återstår det ju i alla fall, att få bort gubben. Och huru skall detta ske?»

»Jo, däri ligger just det fina i min plan. Hans bästa vän är vaktmästare i Frimurarelogen, som ligger helt nära. Jag skall styra om, att portvakten får ett bud om, att denne vaktmästare hastigt blifvit sjuk och önskar tala vid sin vän, portvakten. Detta skall dock icke ske förr än jag låtit käringen få in en flaska vin som present från någon af husets pigor. Jag vet, att dessa bruka muta henne på så vis för att lättare få in sina fästmän eller för att komma in när de någon gång dröjt sig ute efter portens stängningstid om kvällarna. Och för dessa små 'belöningar' brukar äfven portvakten kunna blunda, när det gäller husets folk.»

»När skall detta ske?» frågade Giovanni i det hans drag förrådde en hel del tvifvel om planens duglighet.

»I morgon förmiddag, medan konsulinnan ännu befinner sig i sin sängkammare eller ännu bättre i sin budoar. Hon brukar bada klockan elfva, det vet jag. Tolf vore därför en god tid. Var i ordning till dess. Det kan ju i alla fall inte bli värre, än att man motar bort dig som sist... Men vänta! Ännu en sak! Du skall få låna min nyckel till grinden i bakporten... Där går du in. Och innan hvarken käringen — eller portvakten i värsta fall — har klart för sig hur det gått till, är du i full fart med att sjunga. Under alla omständigheter gäller det att här vara rask. Konsulinnans budoarfönster ligger helt nära den låga muren du ser... Kom i håg *två* trappor upp.

»Men om man skulle fråga mig hur jag kom in?»

»Bakporten stod öppen, förstås. Det låter ju inte alls otroligt; för slarfvar finns det öfver allt. Nå hvad säger du?»

»Jag får väl försöka det där sättet då», svarade Giovanni tveksamt. »Men nog kunde du väl ha hittat på något bättre. Man kunde ju ta och söfva både portvakten och käringen!»

»Tack så mycket! Å nej! Man låter bli så'na konster. Begriper du inte, att där i huset går det folk ut och in

oupphörligt. Och det skulle bli ett helsikes rumor på porten. Och det där sofyandet skulle bli misstänkt. Å nej! Sakta i backarna. Man är inte i Italien nu!»

* * *

Nästa dag kort före tolf smög sig Giovanni in genom bakporten till det stora huset.

Mandolinen hade han dold under rocken och verkade för öfrigt icke alls som en gårdsångare, synnerligast som han piffat upp sig särdeles för att så mycket som möjligt vara till sin fördel.

Den lockiga peruken bar han emellertid äfvensom den bredskyggiga hatten, hvilken klädde honom alldeles förträffligt.

Guisseppo hade gjort sina förberedelser.

Portvaktarekvinnan hade fått sitt vin. En liten pojke, som puckelryggen fick tag i på gatan, hade just lämnat bud om, att portvaktens vän, vaktmästaren i Frimurarelogen, hastigt insjuknat samt önskade tala med portvakten.

Denne hade äfven hörsammat kallelsen, samt slank just ut på torget, när Giovanni på ett tecken af Guisseppo gled in genom bakporten.

Vid denna tidpunkt var den vakande käringen i ett lagom upprymdt tillstånd för att ej nännas afvisa en sångare, hvilken bjöd på sådana toner, som hon snart fick höra.

Aldrig hade Giovanni sjungit så vackert!

Mellan de höga murarna tonade den mest hänförande romans, man gärna kan tänka sig. Först pianissimo sedan i ett allt mer stegradt passioneradt forte för att slutligen dö bort liksom i en andehviskning . . .

Den väntade effekten uteblef icke.

Innan ännu en mängd af de andra fönstren upptagits af andäktigt lyssnande åhörare, hade båda fönstren — hela luften — till konsulinnan Östermanns budoar slagits upp på vid gafvel.

Och stående lutad mot fönsterposten syntes där den sköna kvinnan, ogeneradt visande sig i sin peignoir utan

en tanke på annat än att till sista tonen uppsluka denna härliga sång, framburen af en man, hvars sköna drag verkligen fäste sig i hennes annars för manlig skönhet högst oemottagliga sinne.

Giovanni hade vunnit seger.

Han var alldeles förvissad därom, då han gång på gång mötte konsulinnans blickar, icke utmanande som han annars kunde se på sina 'offer', utan med ett visst drömande, blygt uttryck, hvilket på samma gång tycktes innebära en ödmjuk tacksamhet för att den sköna kvinnan verkligen ville nedlåta sig att lyssna till hans sång.

Giovanni hade alla skäl att känna sig belåten.

Knappt hade de första tonerna nått konsulinnans öron, där hon, nyss inkommen från badrummet, slagit sig ned framför sin toalett för att ordna det långa, rika, korpsvarta håret, därvid assisterad af sin kammarjungfru, förrän hon rusade upp med ett uttryck af yttersta förvåning samt slog upp fönstren och sedan blef stående där utan en tanke på den dräkt, i hvilken hon sålunda visade sig för många af husets öfriga hyresgäster, bland hvilka äfven en hel del herrar nu tagit öppen fönsterplats för att lyssna till sången.

Men det skulle dock inträffa något, hvilket kom som en kalldusch öfver trubaduren.

Bäst han stod där och stämde mandolinen för att taga upp en ny sång, sedan han på ett ojämförligt graciöst sätt tackat för de applåder, som hälsade honom från alla åhörare äfven från konsulinnan — bäst han lyfte bröstet för att få luft till ännu en romans, kommer en liten tjock gubbe med blått förkläde och med händerna i högsta hugg framrusande samt griper italienaren helt omildt i armen, så att mandolinen säkert skulle ha fallit och krossats mot gårdens stenglägning, om den ej med en silkessnodd varit häktad öfver sångarens ena axel.

Och en pipande, hvass gubbröst höres skrika, som ett obehagligt, skärande afbrott till de nyss framvällande härliga tonerna:

»Hur i helvete understår han sig att stå här och skråla?... Hur har han kommit in?... Ut med sej han! Det vore väl själva fan om inte...»

Här afbrytes detta okväde af en manlig röst uppi från en våning:

»Tyst, Petterson! Låt italienaren sjunga!

Och i samma stund kommer äfven konsulinnans hushållerska ned samt stiger fram och lämnar sångaren ett kuvert, hvarpå hon vänder sig till portvakten sägande:

»Konsulinnan hälsar och säger, att herr Petterson *aldrig* får neka denne sångare att komma in här, när han vill sjunga.

FEMTONDE KAPITLET.

Kassaskrinet.

Guisseppo och Giovanni jublade.

Det tycktes arta sig alldeles efter deras önskan. Portvakten vågade icke mer neka att släppa in 'trubaduren', när denne — dock icke allt för ofta utan med lämpliga mellanrum — infann sig för att allt mer med sina toner snärja den sköna engelskan.

Inom den utsatta tiden hade han vunnit sitt vad på ett alldeles eklatant sätt.

Konsulinnan hade utbedt sig ett möte med den bedårande sydländingen och detta till och med helt oförsiktigt genom en egenhändigt skrifven biljett.

Det var denna biljett, som Giovanni och puckelryggen hade mycket roligt åt, medan de slagit sig ned på en bierkneip vid Norrmalmstorg och njöto af en flaska ordinär Marzala di Palermo!

Giovanni hade just mottagit denna biljett af konsulinnsans kammarjungfru, som regelbundet efter hvarje 'föreställning' skickades ned med tio kronor såsom honorar, alltid inlagda i kuvert; denna gång äfven innehållande biljetten i fråga.

»Men så egen mötesplats», sade Guisseppo. »Hvarför väljer hon just Gamla Norrebro?»

»Hvem vet? Kanske har hon där något krypin, där vi kunna vara fullt ostörda», svarade Giovanni i det han gjorde en rörelse som för att rifva sönder konsulinnans biljett.

Hastigt hejdades han emellertid från denna sin föresats af puckelryggen, som ryckte till sig papperet utropande:

»Diabolo! Akta det där betyget, för tusan!»

»Betyget? . . . Hvad menar du?»

»Kan du inte förstå, att ett sådant här papper kan vara bra att ha, om man behöfver skrämman henne med att skicka en afskrift af det här till hennes man?»

»Det har du verkligen alldeles rätt i», svarade Giovanni. »Och jag, mitt dumma nöt, som alltid rifvit sönder sådana här små inbjudningar såsom varande alldeles värdelösa, men särskildt för att man jämt liksom nu här bedt mig att 'bränna brevet efter läsningen'.»

»Just därför skall man gömma det!» utbrast puckelryggen. »Tro mig! I mer än ett fall skulle dina älskarinnor vilja lösa igen dem med en guldslant för hvarje ord, ja, för hvarje bokstaf, om de misstänkte, att deras män skulle kunna få den i sina händer. Jag har hört talas om sådant. Och kom nu i håg, att för framtiden vara mer försiktig om sådana här lappar.»

Sägande detta, stoppade puckelryggen lugnt på sig konsulinnans billett doux, utan att Giovanni ens lade märke därtill. Och i det han därpå reste sig, sade han:

»Det är alltså i kväll du skall möta henne?»

»Klockan på slaget sju . . . Du vet, att jag brukar vara punktlig i dylika saker, inte sant?»

»Jag hör, du säger det», svarade puckelryggen. »Och hur länge tror du mötet kommer att vara?»

»Inte blir det så värst länge, tänker jag. Men man kan ju inte veta. Jag ville i alla fall be dig leta ut, om hennes man är i staden i natt eller ej», svarade Giovanni och blef ganska öfverraskad, när han fick till svar:

»Han är i London och kommer inte hem på en vecka.»

»Åh tusan! I London!... Du tycks vara väl under-
rättad du.»

»Jo, jag menar det, nu som alltid.»

»Hur har du fått reda på detta?»

»Egentligen en liten affärshemlighet», fortsatte Guiseppo med sitt vanliga hvassa skratt. »Men eftersom du är min kompanjon, kan jag tala om, att jag tog reda på den saken genom att höra efter på konsulns kontor.»

»Och då är uppgiften säker menar du?»

»Naturligtvis, såvida kassören inte ljög, för det var vid honom jag talade... Tillfället är således utomordentligt lämpligt att utföra en liten manöver, som i hast kunna göra oss till rika karlar båda två, hvad jag hoppas.»

»Hur så?» svarade Giovanni intresserad, men på samma gång med ett tonfall af missbelåtenhet. Ty detta 'båda två' som Guiseppo låtit undfalla sig, passade icke alldeles in med Giovannis planer, nämligen att själf skörda hufvudvinsten och brorslotten samt låta Guiseppo få nöja sig med den en gång aftalade procenten, som enligt Giovannis mening var för stor redan den.

Guiseppo läste dessa tankar med lätthet, så mycket mer som Giovanni ej egde förmågan att kunna behärska sina ansiktsuttryck, hvilka lifligt återgäfvos, hvad som rörde sig inom hans hjärna och i all synnerhet när det kunde tyckas, som man ville 'sko sig' på hans bekostnad.

Och det var denna omständighet, hvilken gjorde, att den listige puckelryggen ej meddelade sin 'kompanjon' hvarför han varit så angelägen om att taga reda på om konsuln vore hemma eller ej.

För att blanda bort korten och avsluta, hvad han redan låtit undfalla sig, fortsatte emellertid Guiseppo:

»Jag antar, att det inte blott är kärlek, som gjort, att du bekantat dig med den där konsulinnan, eller hur?»

»Kärlek?» svarade Giovanni och såg förvånad ut. »Nej, för all del. Ännu har jag gått skottfri. Det är för förtjänsten nu som alltid, kan du förstå. Du nämnde något

om en manöver, som skulle göra oss till rika karlar båda två. Hvad är det för manöver?»

»Det är ännu för tidigt», svarade Guiseppo undvikande. »Men få se hur ditt möte slår ut i kväll. Passa på, att noga göra dig underrättad om hur lokalen är inrättad där uppe. Och eftersom du nu vet, att hennes man ej är hemma, kan du gärna styra om så du får titta dit upp. Se till hur det är med lås och sådant, samt passa på med några aftryck, där detta kan komma till pass.»

»Det skall jag visst göra, det», svarade Giovanni. »Men i så fall är det väl icke värdt, att du talar om mer än procenten», fortsatte han girigt och utan en aning om att det, som kompanjonen nyss sagt, endast var egnadt att föra kvinnobedäraren bakom ljuset.

Också fortsatte Guiseppo sin roll med all försigtighet, när han sade:

»Jag menade visst icke på det sätt, som du tycks mena; utan min tanke var, att vi på samma gång som hon plockades skulle kunna åderlåta hennes *man* en smula; ty det är väl egentligen han, som är stadd vid nämnvärd kassa.»

»Nu begriper jag!» utbrast Giovanni. »Du menar, att vi med hennes hjälp skulle kunna komma in på konsulns kontor för att städa kassaskåpet eller hur?»

»Så ungefär», svarade Guiseppo, med förnöjelse märkande, att Giovanni var fullständigt på villospår. »Men den saken få vi talas mera vid om i morgon, bara du i kväll och i natt förstår att pumpa henne så mycket som möjligt.»

En stund senare hade de båda skälmarne lämnat hvarandra.

Giovanni gick att kläda sig för det beramade mötet, utan en tanke på, att puckelryggen lagt beslag på själfva 'bjudningskortet', konsulinnans biljett.

Men för denne senare var samma biljett ett alldeles utmärkt vapen för utförandet af den plan, som runnit upp i hans hjärna.

Denna plan underlättades i alldeles oväntad grad af att Giovanni under denna kväll skulle sammanträffa med konsulinnan, ty just därigenom skulle Guiseppo få långt friare händer än han hade väntat.

Det var Giovannis eget fel och snikenhet, som gjorde, att puckelryggen denna gång helt plötsligt beslöt sig för att 'arbeta' ensam.

Men Giovanni skulle med säkerhet bli den, som konsulinnan sedan skulle få skäl att misstänka, utan att ett öre af rofvet skulle komma honom till godo.

Denna natt ämnade nämligen Guiseppo stjäla konsulinnans juvelskrin.

Och för detta ändamål gick han nu att göra vissa små förberedelser.

SEXTONDE KAPITLET.

"Yngste bokhållaren."

Konsulinnan Östermann hade redan lämnat sitt eleganta hem och styrde nu vägen mot Gamla Norrebro för att på denna centrala men på samma gång så undanskymda del af staden vedervåga ett rendez-vous med trubaduren, i hvilken hon alldeles förälskat sig.

Själftva mötet skulle äga rum därstädes.

Hvart man sedan skulle begifva sig finge älskaren själf bestämma, ty i dylika affärer var konsulinnan alldeles obevandrad, så mycket mer som hon aldrig förr varit med om dylika hemliga utflykter och verkligen trodde, att saken skulle ställa sig långt lättare än händelsen blef.

Giovanni, som mottagit hennes biljett alldeles oförberedd, ehuru han flera dagar nog väntat detta steg från hennes sida, kastade fram, sedan man gått af och an en god stund på den jämförelsevis folktomma gatan, att man kanske skulle begifva sig upp till henne i våningen vid Blasieholmstorg. Och han stödde dumt nog detta förslag på den upplysning, som puckelryggen gifvit honom, nämligen att konsuln ej vore i staden.

Om detta äfven varit konsulinnans afsikt, blef hon nu, när hon hörde, hur väl Giovanni var underrättad, så rädd, att hon nära nog genast lämnat honom. Ty i hennes

excentriska sinne fanns en hel del misstänksamhet, och hon frågade därför äfven med alla tecken till oro, hvarifrån han — Giovanni — inhämtat upplysningen om hennes mans bortresa.

Giovanni blef till en början henne svaret skyldig. Men snart fann han emellertid på råd, sägande, att han af en slump fått höra detta inne på en restaurant, där det hade talats om denna sak mellan ett par herrar, som haft sin plats helt nära Giovanni.

Denna förklaring fick gälla hvad den kunde. I alla fall gaf den uppslag till att Giovanni och konsulinnan en timme senare befunno sig uti ett enskildt rum ute på Giovannis älsklingsställe, Djurgårdsbrunns värdshus, där han kände sig särdeles hemmastadd och där det äfven var hans plan att under en festlig supé få konsulinnan så pass 'preparerad', att det några timmar senare ej blefve svårt att i hennes hem få avsluta denna opåräknade fest på tu man hand.

* * *

Medan Giovanni var sysselsatt med denna affär, hade den lille puckelryggige skälmen åtskilliga bestyr i den lilla, särdeles finurligt inredda 'kammare', som han själf ordnat åt sig i den underjordiska gången — eller rättare i en djup nisch eller ett utsprång af denna gång.

Denna lilla vrå — i dubbelt afseende 'fördold för världens öga' — hade han icke uppdagat för sin något inskränkte kompanjon. Utan då desse sammanträffade i dessa 'katakomber', var det merendels uti 'rättkungens sal', som äfven den på senare tiden undergått en sådan förvandling, att den tedde sig riktigt beboelig. Och öfver hålet till den under flytande strömfåran — ett slags biflod till Norrström — hade man placerat ett bord, som stod på en vridbar lucka, som då bordet drogs åt sidan, blottade det gapande hålet och var en nog så sinnrikt inrättad fallgrop för dessa de båda skälmarnes offer, som dessa skurkar hade anledning att plötsligt låta någon försvinna.

Anordningarna voro dessutom så 'internationelt' bofaktiga som möjligt samt gjorda med tanke på en betydligt längre vistelse i Stockholm än man först hade tänkt sig uppehållet därstädes.

Nu synes den puckelryggige i sitt lilla privata 'rum'.

Han är ifrigt beskäftig med att knyta samman ett slags repstege af seg, smidig hampa; och när sista knuten är åtdragen, hänges stegen upp på en krok, hvarpå fabrikanten omsorgsfullt pröfvar tågens bärighet med hela sin tyngd.

Han synes nöjd med resultatet och börjar småhvislande taga i tu med sin toalett.

Högst märkvärdiga förvandlingar undergår den lille mannen, där vi nu se honom framför en spegel.

Han har tagit af sig den allt annat än propra kavaj, som han annars vanligtvis uppträder uti. Efter kavajen följer en icke snyggare dubbelradig skinnväst.

Men när denna kommit af, då är äfven — puckeln borta!

Guisseppo visar sig nu som en korväxt, smidig ung man utan tillstymmelse af missbildad rygg.

Puckeln är en konstgjord sådan, en hård fyllning under västfodret och tydligen afsedd att vanställa en kropp, hvilken naturen skapat fullt harmonisk utan minsta lyte.

Snart står han där iförd elegant promenaddräkt med ljusa byxor och skinande cylinder. Han drager till och med på sig handskar, sedan han dessförinnan befriat sig från det tovigå, svarta haksäckget lika ledigt som han gjorde sig kvitt sin puckel.

Den smidiga repstegen låter han glida ned i bakfickan af sin bonjour, och i byxfickorna placerar han en hel del dyrkar och verktyg af det slag, som en slängd inbrottstjuf anser sig kunna behöfva.

När detta väl är gjordt — och man absolut icke kan känna igen Guisseppo Barozzi i denne lille elegante man — lämnar han den underjordiska lokalen och visar sig ett par minuter senare på den stora gården, som nu i höstmörkret ligger alldeles kolsvart, trots att klockan ännu ej är föga mer än nio.

Bakom nedfällda rullgardiner skymtar dock ljus, och den lille mannen konstaterar genast, att det lyser i den våning, dit han ämnar sig.

Naturligtvis utan att besväras det minsta af husets barske portvakt går han upp hufvudtrappan och ringer obesväradt på hos konsulns.

Nästa minut visar sig en tjänstflicka och frågar, hvad den besökande vill.

Guisseppo svarar med en artig bugning:

»Träffas fru konsulinnan?»

»Hennes nåd är utgången», blir svaret, under det att tjänstflickan — konsulinnans kammarjungfru — därvid mäter den unge eleganten med en nyfiken blick.

»Mycket ledsamt», fortsätter Guisseppo . . . »Jag är hit-skickad från konsulns kontor, där jag fick anställning i går. Vår kassör hade just fått ett telegram till hennes nåd från herr konsulu. Han lämnade mig detta på middagen. Men olyckan ville, att jag glömde det i min ficka. Och först när jag kom hem på kvällen fick jag se det . . . Ögonblickligen skyndade jag hit. Och se där, hvarför jag kommer så sent.»

»Mycket tråkigt», svarade kammarjungfrun deltagande. »Men, som sagdt, hennes nåd är inte hemma.»

»Är hon kanske på någon teater?» fortsätter Guisseppo med väl spelad och stegrad oro.

»Inte hvad jag vet», svarar kammarjungfrun. »Jag skulle emellertid knappt tro det, för där ser jag hennes teaterkappa på väggen och hon har inte sagt till betjänten om hämtning.»

Guisseppo synes fundera en stund; därpå fortsätter han tagande upp sin klocka:

»Det fattas ännu en god stund till tio. Inte skulle jag väl få be att sitta kvar här till dess? Kanske hennes nåd kommer inom denna tid och att det således blir möjligt för henne att svara på telegrammet innan dygnet är slut . . . Han afreser nämligen tidigt i morgon bittida till Paris. Men hvar han skall taga in därstädes är mig icke bekant.»

»Nog kan herrn få stanna», svarade kammarjungfrun allt mer deltagande för den stackars kontoristen, hvars historia om telegrammet hon fann fullt trolig . . . »Men var så god stig in i salen . . . Gasen är tänd och det ligger tidningar på bordet, såg jag nyss, när jag var inne.»

Utan en aning om hvem hon släppte in, öppnade kammarjungfrun deurbattangerna till salen, och Guiseppo klef på samt slog sig till en början ned vid dörren, mottagande den tidning, som kammarjungfrun bar fram till honom, när han ej ville sätta sig vid det stora ekbordet.

»Kanske jag får lof att ringa, när jag går?» frågade han, just som kammarjungfrun åter skulle ut i tamburen.

»Var så god . . . Men hur tänker ni göra, om hennes nåd icke kommit hem till dess?»

»Sannerligen jag vet», svarade Guiseppo med en suck. »Jag har visserligen en idé. Men denna kan nog synas väl djärf.»

»Låt höra! Kanske jag kan hjälpa er», utbrast kammarjungfrun intresserad, i det hon gaf den unge mannen en deltagande blick och äfven observerade, att han såg rätt bra ut, om han äfven saknade kvinnornas idealskagg, mustascherna.

»Jo, som denna olyckliga affär kan kosta mig min plats, hvilken jag dessutom haft rätt svårt att erhålla och i all synnerhet är högst i behof af, hade jag tänkt att med några rader öppet erkänna för hennes nåd denna min förseelse, som nog skall bli mig till en hälsosam varning. Denna bekännelse tänkte jag därpå jämte telegrammet få lägga fram på hennes nåds skrifbord eller nattduksbord eller toalett för att hon därstädes genast skulle få se dessa papper, när hon kommer hem.»

»Mycket förståndigt», svarade kammarjungfrun beskyddande . . . »Men som det är bra sent, är det kanske bäst, att ni börjar skrifva med detsamma.»

»Helst», fortsatte Guiseppo med ett uttryck af glädje. »Hvar får jag lof att slå mig ned?»

»Hvar ni vill», svarade kammarsnärtan . . . »Här.»

»Jag tackar er... Men i så fall får jag kanske äfven besvära om skrifsaker.»

Kammarjungfrun syntes fundera en stund, därpå utbrast hon:

»Jag har mina skrifordningar på mitt rum och detta är på vinden... Men jag tror inte det skall vara så farligt att ni gör i ordning de där raderna vid hennes nåds eget skrifbord; ty där skola de sedan läggas i alla fall, om hon genast skall få tag i dem... Hon för nämligen dagbok och detta hvarje kväll innan hon lägger sig... Var så god stig in!»

Guisseppo trodde knappt sina öron.

Ett dylikt handtag hade han sannerligen icke väntat sig.

Och han lät icke heller bedja sig två gånger, när han ögonblickligen följde efter kammarjungfrun genom en file af eleganta rum för att slutligen hamna just i det, dit hans syfte nu lockade honom med all makt.

Genom detta skulle han kanske slippa komma igen på natten, såsom han tänkt, och till hvilket besök denna visit såsom konsulns 'yngste kontorist' endast vore en förevändning för att han skulle få orientera sig något i lokalen och icke blott styra kurs inom densamma efter de upplysningar han som dräng inhämtat af pigskvaller.

Han kunde därför icke nog tacka kammarjungfrun för hennes välvilja och slog sig genast ned vid den konstnärligt arbetade sekretären för att börja författa 'bekännelsen' om sin svåra glömska!

Innan flickan lämnade honom var det dock som om hon gripits af en viss fruktan, ty hon sade:

»Skrif inte på hennes nåds stämplade papper; för jag vill inte, att hon skall tro, att ni skrivit det här.»

»Nej, för all del!» svarade Guisseppo lugnande... »Det ligger just här en bit vanligt postpapper. Och kuvert behöfver jag inte», tillade han skrattande och med en min af tjufpojksaktig galghumor: ... »Ni vet ju i alla fall innehållet förut.»

»Tack så mycket! Tror ni jag snokar i andras bref?»

utbrast kammarsnärtan näbbigt . . . »Å nej! Så'nt begagnas inte här . . . Men hör ni någon komma, så sluta genast att skrifva och skynda er ut i salen, för annars kan det här komma att stå mig dyrt.»

Hon visste icke hur *dyrt* detta nu visade oförsiktiga förtroende skulle stå henne och i all synnerhet hennes husmoder, när hon nu lämnade den unge mannen, som efter gifvet löfte att passa på hennes signal om någon kom, började att låta — en odoppad penna glida öfver ett ark papper, naturligtvis utan att lämna efter sig minsta spår.

Och han hörde med en skälms hela skadeglädje hur 'den dumma gåsen' aflägsnade sig allt mer, under det att '*ynigste bokhållaren*' vid skenet af ett par brinnande ljus profvade . . . sina dyrkar på konsulinnsans skrifbordslådor!

SJUTTONDE KAPITLET.

En fatal upptäckt.

Giovanni hade inte anledning att vara alldeles belåten med utgången af det rendez-vous, som den vackra konsullinnan gifvit honom. På vägen till Djurgårdsbrunn visade hon sig högst nervös och mer än en gång lät hon undfalla sig den önskan, att hon ville hem och att man ju kunde träffas en annan dag, när hon icke som nu kände sig så orolig.

Giovanni var icke heller riktigt i sitt esse.

Men han var envis som alltid och slutet blef, att man verkligen kom fram till utvårdshuset i fråga.

Där mötte emellertid en annan förargelse.

Alla enskilda rum voro upptagna och man fick därför nöja sig med ett mindre krypin i nedre våningen, hvilket just icke kunde kallas 'enskildt', alldenstund man för att komma in i detta rum och således äfven ut, måste passera en stor sal.

Denna var emellertid icke upptagen. Och Giovanni dref verkligen sin vilja igenom, den nämligen, att man finge låta sig nöja med det rum, som fanns.

Och här sutto nu de båda 'älskande' i en tämligen kylig och osammanhängande konversation, väntande på hvad Giovanni rekvirerat, medan 'puckelryggen' — som icke var

någon puckelrygg — spelade 'yngste bokhållaren' alldeles ypperligt för den på äfventyr varande konsulinns kammarjungfru.

* * *

Guisseppo arbetade med ifver.

Knappt hade ljudet af flickans steg tonat bort, innan han var klar med lådorna i konsulinns sekretär.

I att dyrka upp sådana var han en riktig mästare; och tog inte dyrken, kunde han begagna sig af såg och bräckjärn på ett sätt, som knappt skulle kunnat höras af någon, som till äfventyrs befunnit sig i angränsande rum till det, där Guisseppo opererade.

Han hade också dubbla skäl att begagna sig af den halftimme, som slumpen nu lämnat honom, på ett sätt, som till och med borde öfverträffa hans vanliga raskhet.

De fynd, han gjorde i sekretären, voro dock inga saker af värde för Guisseppo.

Men sedan han med ifver rört om i mängd papper och anteckningsböcker, fick han helt plötsligt se en liten nyckel, en helt enkel liten nyckel af stål, men som dock ådrog sig Guisseppos uppmärksamhet i särdeles hög grad på grund af att axets konstruktion förrådde en viss fyndighet hos nyckelns fabrikant.

En aning sade honom äfven, att denna lilla tingest kunde komma honom väl till pass. Och han stoppade nyckeln på sig och började genast leta efter det skrin, hvartill den säkert hörde.

Letandet blef högst ansträngande.

Efter tio minuter var dock budoaren genomsnokad med all den grundlighet, som är utmärkande för tjufvar och — detektiver.

Något juvelskrin såg han emellertid icke till och icke något annat skrin heller af den art beträffande innehåll, som nu låg honom varmt om hjärtat att finna.

Visaren på en pendyl pekade redan ut, att det nu endast fattades tio minuter, innan klockan skulle slå tio.

Och vid denna tid kunde kammarjungfrun vara att vänta när som helst.

Det såg alltså ut som om han kalkylerat fel, när han af pigornas pladder fått den åsikten, att konsulinna Östermann vore en dam, som prydde sig med långt rikare dyrbarheter än någon annan, när hon uppträdde i stor gala. Och trots det farliga i situationen var han nära att slå handen i bordet, när det kom för honom, att hon kanske just denna kväll och för att riktigt tjusa till Giovanni, bar på sig alla dessa härligheter efter hvilka nu han — puckelryggen — letade som efter en i halm borttappad synål.

Men denna tanke föreföll honom snart så löjlig, att han, ehuru förargad, var nära att brista i skratt.

Och just i detta ögonblick fick han syn på en liten spegel, hvars konstnärliga ram å ena sidan visade märken efter ett finger, som måste hafva varit i beröring med bläck kort före innan aftrycket därå blifvit påsatt.

Hastigt grep han tag om denna ram.

En tryckning, och han erfor att den satt som infälld i väggen, hvilket icke var händelsen med någon annan ram i hela rummet.

Nu kom bräckjärnet fram.

Och plötsligt hördes som ett skott, när axet bröts ur dess märla.

Guiseppe ryckte till och lyssnade.

Steg hördes i tamburen, och nästa sekund kunde han vänta, att hans bedrifter i budoaren skulle bli upptäckta, ty han hade sannerligen icke haft tid att 'städa' efter sig.

Skulle han rusa den ankommande till mötes?

Eller skulle han med blixstens fart häkta fast sin repstege kring fönsterposten och hals öfver hufvud försöka hinna ned på gården denna väg, innan det blefve för sent?

I detta ögonblick hörde han en kvinnoröst utbrista:

»Jenny får gå upp. Jag behöfver henne inte.»

Och samma röst, som han nyss hört af kammarjungfrun, svarade till ytterlighet nervöst och liksom hindrande:

»Det är någon . . . d. v. s. det var någon med telegram,

som väntar ... jag menar konsuln ... »

»Hvad pratar hon för smörja? Telegram? ... Konsuln?»

I samma ögonblick slogs en dörr igen.

Antagligen var det dörren mellan matsalen och tamburen, som kammarjungfrun på detta sätt tog sig friheten stänga igen på det att 'yngste bokhållaren' skulle kunna hinna ut i salen och därmed rädda den oförsiktiga från hennes dumhet, att hafva släppt in en obehörig i budoaren.

Åtminstone räknade Guiseppo ut det på detta vis.

Men det var icke kammar-snärtans mening, att den lille mannen skulle betjäna sig af den frist, som nu gafs honom, på det sätt han gjorde det.

Ty nu flög den i väggen infällda spegeldörren upp, och en rask inbrottstjuf började fara fram i det mörka hål, som öppnades där bakom.

Nästa sekund hade han ett glänsande stålskrin under sin ena arm och under den andra ett annat skrin, äfven detta af metall, men med en hel del dyrbara inläggningar.

Ögonblicket därpå var tjufven framme vid fönstret, som kastades upp med svindlande fart, hvarpå repstegen blef fasthäftad kring posten.

Med skrinen inmanför sin tillknäppta rock skulle han just börja nedklättrandet, då olyckan ville, att det ljus, han ställt ifrån sig på fönsterplattan, kom för nära tyllgardinen, som ögonblickligen fattade eld och stod i ljusan låga, belysande den utför väggen nedklättrande tjufven, som om han hängt där midt på dagen.

Men lyckligt kom han till marken, och när ropen: Eld! Eld! nådde hans öron, gled han redan ner till 'rättkungens sal'.

ADERTONDE KAPITLET.

Skålmars vänskap.

Denna gång var det icke mer än nätt och jämt att puckelryggen kom undan, men i sista ögonblicket slank han emellertid ned i sitt gömsle liksom råttan i sitt hål.

Och när han väl hade luckan öfver sig, visste han, att ingen mer än 'kompanjonen' hade en aning om hvar han kunde uppehålla sig.

Men i detta nu ångrade han nästan att Giovanni blifvit delaktig af hålans hemlighet . . .

Den girige lille mannen hade fått — eller rättare sagdt trodde sig hafva fått — det rof, som länge lekt i hans håg . . . Han ville nu icke alls dela med någon, och han underskattade 'kompanjonens' förtjänst i denna 'affär' långt mer än skäligt, alldeles uteslutande det sakförhållandet, att 'operationen' väl knappt kunnat gå för sig så lätt som händelsen blifvit, om ej Giovanni dragit försorg om, att ägarinnan till dessa dyrbarheter, som han nu kommit öfver, varit undan.

Medan han med en ödlas snabba rörelser gled fram i den trånga och slippriga gången för att uppnå sitt privata 'kontor' eller sin kammare, som han kallade den djupa nischen vid kurfvan till 'rättkungens sal' — vägde han med handen under rocken sitt rof och gladdes öfver dess tyngd.

Gärna hade det fått vara ännu tyngre, menade han emelertid, ty vore det fråga om att bära dylika bördor, skulle hans krafter hafva tiodubblats endast att han också fick ensam behålla det han bar.

Under det att han gjorde sina kalkyler rörande storleken af den summa, han med denna kupp hade kommit öfver, fattade han också det beslutet, att antingen icke alls nämna något om 'affären' för Giovanni eller att, om han på ett eller annat sätt blefve tvungen till detta i fall han vidare kunde bli i behof af Giovannis hjälp, icke låta 'kompanjonen' erhålla mer än en högst ringa del af rofvet... Dess storlek kunde Giovanni i alla fall icke kontrollera, menade Guiseppo. Ty med all säkerhet skulle konsulinna ha sina skäl att icke angifva stölden för polisen.

Att puckelryggen just i den punkten räknade fel, skola vi finna. Och det var denna felaktiga kalkyl, som blef egentliga upphofvet till bådas deras fall.

Men när han nu stod där i sin kammare och fått eld på ljuset å det rymliga gamla bord, som han själf tagit sönder och bitvis fraktat ned i hålan och därstädes sedan själf fogat samman i likhet med en del andra möbler, som funnos där inne samt åter omklädt sig till 'puckelrygg', då sken han af belåtenhet och beredde sig på en njutning, om hvars storlek endast riktigt giriga naturer kunna göra sig en föreställning. Och han gjorde det mycket bekvämt åt sig samt hade just knäppt upp rocken för att taga fram de båda skrinen, när han uppgaf ett rop af raseri, af hvilket ekot grånade i de långa, mörka gångarna för att slutligen tona bort i ett hemskt mullrande.

Och orsaken till detta utbrott var, att det ena skrinet, det mindre och det, som hade de dyrbara inläggningarna, var borta!

Antagligen hade han tappat det under sin brådslande flykt... Men hvar? I gången eller på gården?

I hast tände Guiseppo en lykta. Och med denna i handen började han först omsorgsfullt undersöka 'kammaren',

fast utan resultat — och sedan, med lika dålig utgång, den väg, han tagit från gården.

Skulle skrinet således kunna vara kvarglömmt där uppe? Och skulle han väl våga göra en undersökning äfven där?

Han funderade ganska omständigt på denna sak, innan girigheten verkligen dref honom till att vedervåga ett försök.

Men just som han lade handen på den lina, hvilken från hålan förde upp till luckan för att nedfälla densamma, hörde han ett misstänkt ljud där ofvan. Och i tanke att det kunde vara Giovanni som kom, fick han brådt att rusa åter till kammaren, att där åtminstone försäkra sig om den del, hvilken fanns kvar af rofvet, så att han ej blefve tvungen att genast dela jämt om jämt just när han icke ville dela alls.

Inkommen i kammaren fick han en ny idé.

Ljuset släcktes, och med det ännu oöppnade skrinet under armen satte han af i riktning mot 'rättkungens sal'.

När han uppnådde denna, hörde han steg tona i den aflägsnare delen af gången, och hans misstanke, att Giovanni var i antågande, skulle besannas.

Men ännu hade Guiseppo några sekunder på sig, och dessa begagnade han på så vis, att han slog ett rep om skrinet samt firade ned detta under den falllucka under bordet, hvarom vi förut talat, och andra ändan af repet fästes på en krok under samma lucka på så sätt som han redan tänkt sig förvara dyrbarare tjufgods för den händelse, att slumpen till sist verkligen skulle uppdaga denna håla äfven för någon annan än de båda 'kompanjonerna'.

Knappt var emellertid detta försiktighetsmått taget, innan Giovannis steg hördes alldeles utanför den låga dörr, genom hvilken han första gången gjort sin smärtsamma och äfven i andra afseenden högst obehagliga entré. Och när den vackre 'trubaduren' trädde in, satt Guiseppo som bäst i färd med att studera ett Fädernesland, den enda tidning, som han någonsin läste, och af denna hufvudsakligast rättgångsafdelningen, naturligtvis för att hålla sitt vetande au niveau med hvad som passerade inom skålmarnes värld i

Stockholm och det öfriga Sverige, som han hade bättre på sina fem fingrar än mången svensk inföding till följd af den praktiska geografiska kunskap, han ägde genom sitt flackande landet rundt.

»Har du tid att läsa du, just nu?» var Giovannis hälsning.

Guisseppo lät tidningen sjunka ned på bordet och kastade en dröjande blick på den inträdande, i det han svarade:

»Hur menar du? Hvarför skulle jag icke ha tid nu? Har det händt något alldeles extra?... Du ser helt andfådd ut.»

»Vet du således icke af, att hela huset här ofvan är i uppror?»

»Uppror? Hvad i all världen säger du?... Uppror? Hvarför då?»

»Det är eldsvåda, och brandkåren håller som bäst på med att ordna sina attiraljer.»

»Det var tusan! Brinner det mycket?»

»Efter hvad jag hann konstatera, syns elden blott inskränka sig till en bagatell... Men kan du veta hos hvem det brinner och hvad som gör mig särskildt förargad, att jag af vissa omständigheter måste hålla mig undan från släckningen?» fortsatte Giovanni, i det han tog plats vid bordet midt framför Guisseppo och så att ljuset belyste dem båda.

»Nej, hur skall jag väl kunna veta det?»

»Gissa.»

»Absolut omöjligt... Men det förvånar mig, att *du* kan vara så lokaliserad. Du känner ju inte till mer än en familj här i gården och af denna endast frun, din inpiskade Don Juan.»

»Det är just hos henne, det brinner!» utropade Giovanni, smickrad af Don-Juanskapet.

»Hos konsulinnan!?»

»Just hos henne. Fönstret till hennes budoar stod nyss i ljusan låga.»

»Nå, det må jag då säga», svarade Guiseppo med ett elakt grin. »Handskades ni så ovärdigt med tändstickorna?

»Vi? Menar du henne och mig?»

»Naturligtvis... Följde du inte med henne upp då?»

»Jo, till förstugan, och det var nog meningen att komma längre. Hon skulle bara först gå in för att göra vägen klar, d. v. s. se efter, att inga obehöriga vittnen stodo i vägen... Men knappt hade hon kommit in, förrän jag fick höra ett helvetiskt larm, där jag stod halfvägs uppe i nästa trappa, och ögonblicket därpå kom en människa utspringande för att rusa ned i porten, och jag ansåg det då naturligtvis klokast att skynda efter för att sauvera mig i händelse af fara... Därunder kom jag ut på gården, och den var strålande ljus af skenet från konsulinnans brinnande fönstergardiner. Och midt i detta sken stod hon själf gallskrikande: 'Eld! Eld!'... Jag drog mig undan just som brandservisen ryckte in, och vid lämpligt tillfälle kröp jag ned i den här kulan, som vid Bacco är alldeles genialisk för sådana här små äfventyr.»

»Hvilka äfventyr? Menar du eldsvådor?» svarade puckelryggen med ett sarkastiskt tonfall.

»Dumskalle! Förstår du inte, att det är alldeles utmärkt att ha så nära till kulan, när man har lammet så godt som i sina klor.»

»Såå. Du har det?»

»Hon är kär öfver öronen», svarade Giovanni brave-
rande. »Och hade inte det där med eldsolyckan inträffat, skulle hon redan fullständigt ha varit min.»

»Ser du! Du är rask i vändningarna som vanligt... Men hur fan skall du nu kunna lokalisera dig. För det är väl meningen, att det här skall bli något mer än blott och bart en kärleksaffär. Ty så'na har då *jag* inte något godt af.»

»Jo visst skall jag plocka henne», svarade Giovanni.
»Och detta skall inte dröja, bara jag väl kan komma dit in... Som sakerna stå nu, få vi emellertid ge oss en smula

till tåls. Och skall jag vara fullt uppriktig, gör jag detta gärna och med nöje, ty Mary Östermann, född Hartwick, är i sanning en kvinna, som man icke vill skiljas vid bara efter *ett* möte.»

»Ser du! Hvad var det jag sa'?» utbrast Guiseppo, i det han med viss skadeglädje lyssnade till trubadurens mot slutet af hans anförande mycket hänförda ord... »Du skulle bli kär i henne, sa' jag... Inte sant?»

»Jag medger, att du har rätt. Men hon är också en gudinna! Till en början var hon kylig nog, och jag tillstår, att vi hade ganska svårt att finna hvarandra... Jag gjorde en faute nämligen, och hon tycktes bli rädd för mig.»

»Hvilken faute?» utbrast puckelryggen. »Du pratade väl för tusan icke om möten i underjordiska gångar?»

»Å nej; *så* förälskad är jag inte», svarade Giovanni, i det han ej utan glädje såg den vanskaplige lille mannens oro... »Men jag kom att nämna, att jag visste konsuln vara ute på resor, och genast frågade hon, *hur* jag kunde ha reda på detta.»

»Giovanni! Du är ett nöt!» utropade puckelryggen, i det han reste sig, utan fruktan mötande den jämfördt med Guiseppo reslige trubadurens flammande blick... »Ja, jag menar, hvad jag säger; och en vacker dag för ditt prat oss i olycka... Hvad gaf du henne för skäl?»

Giovanni skämdes verkligen för att nämna den sökta orsak, han gifvit konsulinnan, utan svarade:

»Jag högg till på en hyft, att jag antog detta, emedan hon vågade sig ut.»

»Och detta trodde hon?» svarade Guiseppo med en lurande blick.

»Jag tror detta åtminstone. För annars hade hon väl icke följt med till Djurgårdsbrunn», svarade Giovanni undfallande som en tillrättavisad skolpojke.

»Djurgårdsbrunn? Hvarför skall du alltid dit?»

»Emedan jag är mest hemmastadd där och trifs där.»

»Just därför skulle du i sådana här kinkigare fall *inte* föra dem dit. Kom ihåg det! Tag in hvar tusan som helst här i staden på någon restaurant. På dessa är man alltid mer ogenerad än på utvårdshusen, fast dumma människor alltid tro tvärtom... Men när ska' ni nu träffas härnäst?»

»Jag vet inte. Men hvad skulle hindra mig, att redan i morgon...

»Nej pass! Var nu inte dum», afbröt puckelryggen samt fortsatte, i afsikt att vinna tid: — »Efter eldsvådan är hon naturligtvis oerhördt nervös. Du skulle bara förstöra saken... Lägg minst en vecka mellan detta och nästa möte, först då kan det vara på tiden att tänka ut ett sätt, så att ni åter få råkas.»

»Men då har ju konsuln kommit hem», invände Giovanni, som redan lifligt åtrådde att få sammanträffa med den sköna engelskan.

»Hvad hindrar det?» svarade Guiseppo. »Du säger ju, att du redan har lammet så godt som i dina klor, och hon har ju redan varit på väg att släppa in dig i våningen... Nåväl! Då kan du väl också begripa, att hon hittar på alla möjliga anledningar att åter få träffa dig... Du känner inte kvinnorna, hör jag... Ge henne nu bara tid att lugna sig... Sedan kommer längtan, och så går det öfriga som en dans.»

Giovanni var besegrad.

Åter en gång lät han leda sig efter den lille mannens vilja. Och när han reste sig för att lämna 'kryphålet' och uppsöka sin bostad vid Nybrogatan, trodde han sig hafva gjort en god affär redan med att hafva undanstökat sitt första möte med denna kvinna, hvilken äfven var den första af alla hans 'eröfringar', som han erfarit någon lifligare känsla för.

Men han lämnade icke 'hålan' samma väg, som han nyss kommit in i densamma. Risken att på gården bli öfverraskad af såväl portvakten som andra, hvilka kunde

vara i rörelse med anledning af det eldsvådettillbud, som yppats hos konsulns, manade honom att taga den andra ehuru mindre bekväma vägen, som genom en nästan skorstenstrång remna ledde ut i en för länge sedan igen-torkad brunn uti en egendom tvärs öfver Arsenalsgatan. Och denna väg trasslade han sig upp på nämnda egendoms gård och kom sedan ut på gatan genom porten, till hvilken både han och puckelryggen hade nyckel.

Det var just i detta hus, den lamphandel var inrymd, i hvilken Guiseppo förr haft anställning som dräng.

NITTONDE KAPITLET.

De döda tala icke...

Giovanni hade icke förr lämnat sin kompanjon, innan denne fick brådt att åter fiska upp skrinet, som han hade hängande under falluckan, hvilken äfven den var ett verk af den lille händige äfventyraren, men liksom det privata 'kontoret' en hemlighet för trubaduren. I öfrigt hade Giovanni nog varit behjälplig med inredningen af 'rättkungens sal' ehuru mer som förlagsman. Ty arbeta i detta ords verkliga mening var något som minst af allt låg för Giovannis röst.

Med en min af strålande belåtenhet ställde han skrinet på bordet och han vände detta mångfaldiga gånger af och an innan han grep sig för med att komma åt innehållet, hvilket ägde en klang, som för Guiseppos öron lät skönare än den ljufvaste musik, ja skönare än Giovannis sång, för hvilken äfven puckelryggen ägde stor känsla.

Det var guldets klang han hade hört och hans förväntningar syntes sålunda icke hafva varit öfverdrifna.

Skrinet, som var rätt stort och nästan i form af en kub, tycktes vara i det närmaste fylldt.

Äfven om där endast funnes silfverpängar, borde recetten sålunda belöpa sig till en ganska aktningvärd summa. Kanske vore den till och med så stor, att han genast kunde

skudda det svenska stoffet af sina fötter, tänkte Guiseppo, något, som han verkligen icke var så obenägen till, ty 'arbetet' med Giovanni tycktes bli farligt nog på grund af dennes vid fler än ett tillfälle visade inskränkthet, hvarpå han till och med alldeles nyss lämnat prof.

Men hur få upp detta skrin?

Det tycktes yara af en alldeles särskildt bastant konstruktion, och plåten lät visst icke böja sig äfven vid det största tryck, som Guiseppo kunde åstadkomma med enbart händerna.

Nå, för den delen skulle det nog bli någon råd, fortsatte Guiseppo sina tankar. Och så kom han plötsligt att tänka på den behändiga, lilla nyckeln, som han funnit i konsulinnans sekretär, när han vid densamma spelade rollen af hennes mans yngste bokhållare.

Han kunde icke låta bli att skratta till helt högt vid detta sistnämnda minne och han ansåg detta 'trick' som ett af de lustigaste och på samma gång djärfvaste som han hittills åstadkommit under sin mångåriga 'skojarebana', som slutligen fört honom in på det direkta och planlagda tjufveriets mark.

Det hemska återljudet af skrattet väckte honom emelertid till tanken på, att låta undersökningen gå undan. En blick på uret sade honom, att klockan var nära midnatt; och en hel del vidskeplig, som han var likt flertalet af sina landsmän, ville han högst ogärna 'arbeta' under själfva 'spöktimmen'.

Sålunda jagad af både girighet och fruktan tog han nu i på allvar.

Nyckeln fiskades upp ur fickan och med en viss nervositet började han pröfva densamma i det bastanta skrinets många lås, som till det yttre liknade hvarandra som bär, men till det inre dock företedde en hel del sinnrika olikheter.

Icke till ett enda af dessa lås passade denna nyckel.

Ju mer Guiseppo försökte och profvade, ju mer kom han under fund med, att allt detta arbete var fruktlöst, och han lade äntligen nyckeln från sig i den fulla öfvertygelsen

att här måste brukas andra medel för att komma denna skatt närmare inpå lifvet.

Men hur skulle detta ske?

Han hade inga verktyg till hands annat än en tämligen klen hammare och en kanske väl tung yxa.

Den förra skulle nog icke vara till fyllest och den senare kunde kanske skada innehållet om bland detta finnes ömtåligare preciosa.

Och att försöka få upp låsen med dyrkar föll honom icke in ens ett ögonblick, ty så mycket hade han märkt, att dessa ej voro af dyrkbart slag.

Han funderade hit och dit och kom slutligen till den åsikten, att skatten finge ligga där den låg, tills han finge tag i lämpligare don.

Men hur det nu var kittlades hans nyfikenhet lika mycket som hans girighet allt mer af det klingande pänningeljudet, som retande återkom bara han vände skrinet det allra minsta på kant. Och slutligen kunde han icke emotstå frestelsen, att genast göra ett försök med hammaren.

Han reste sig och återvände till sitt privata 'kontor'. Där hämtade han en låda med verktyg och han tog äfven med sig den tunga yxan.

Anfallet med hammaren började, först svagt och i försiktiga slag sedan häftigare och med större kraft.

Men lika gärna hade han kunnat hamra på pansareplåt, ty mer verkan uppnådde han icke än några knappt synliga ärr i den blanka, hårda ytan.

I stället för att afskräckas eggades Guiseppo af motgången. Ville icke hammaren hjälpa, skulle väl yxan göra susen, tänkte han i det han böjde sig ned för att upptaga denna och riktigt 'klämma till' sedan han flyttat ned skrinet på golfvet d. v. s. de tegelstenar, som bildade detta, sedan han vid ordnandet af 'rättkungens sal' fått undan all den smörja och orenlighet, hvilken samlats å detta golf under tidernas lopp och genom de öfversvämningar, som måste hafva inträffat från hålet under falluckan.

Och han tog godt sikte, samt gaf skrinet ett hugg med själfva yxhammaren, som dock utan att bräcka och utan att ens buckla locket studsade tillbaka och så när träffat puckelryggen midt i pannan.

Ursinnig gaf han skrinet en spark, som förpassade den 'hårda nöten' mot väggen. Och där fick skatten ligga en god stund medan Guiseppo i vanmäktig vrede trafvade rundt i det ganska rymliga rummet och lät den ena eden aflösa den andra.

Plötsligt fick han syn på verktygslådan.

Han böjde sig ned öfver denna och tog upp det ena instrumentet efter det andra.

Slutligen fick han tag i en fil och omständigt pröfvade han densamma mot sina naglar och mot en spik.

Inte var den vidare skarp, men den skulle ändå få göra tjänst vid det nya experimentet med skrinet, som måste göras.

Och han hämtade upp detta samt satte det mellan sina knän som i ett skrufstäd, samt började med all makt gnida filen mot skrinets ena hörn.

Först efter en god stunds arbete visade sig något resultat. Men när Guiseppo fann att helt visst hela natten skulle gå åt innan han på detta sätt kunde få ett hål lade han genomsvettig från sig filen samt började fingra på ett huggjärn, det enda verktyg som nu återstod plus en hoftång och en del större och mindre spik.

Med huggjärnet började han efter en stund den sista manövern.

Tunga föllo slagen, och till hans obeskrifliga glädje tycktes det ena af axen gifva efter. Uppmuntrad af framgången fördubblade han sina ansträngningar; och när huggjärnet slutligen gled in i skrinet, var han nära att uppgifva ett vildt rop af glädje.

Men ropet dog bort på hans läppar när han i samma stund fick se huru dörren till 'rättkungens sal' slogs upp och en kall vind susade in, nära nog släckande ljuset.

Guiseppo tyckte sig förintas.

Han stirrade orörlig på den öppnade dörren och hörde icke ens huru skrinet med en skräll föll ned mot golvet.

Men när annars ingenting visade sig och icke något misstänkt ljud hördes, återvann han så småningom fattningen och med denna äfven själfbevarelseinstinkten. Och af denna drefs han, att utforska, hvad som kunde vara orsaken till, att dörren sprungit upp.

Han tog en lykta och gaf sig ut i gången.

Kall fläktade vinden mot hans svettiga ansikte tydande på, att något starkare drag måste hafva uppstått, ty i vanligt fall var det där nere så lugnt, att icke ens lågan af en tändsticka rörde sig.

Försiktigt närmade han sig den uppgång, som fanns till egendomens gård och ju närmare han kom denna, ju häftigare fladdrade ljuset i lyktan.

Anande att luckan på ett eller annat sätt fallit ned — kanske oförsiktigt stängd af Giovanni, som sist passerat denna väg — ville han nu med första reparera detta farliga slarf och på samma gång se efter om det kunde vara något i olag med den mekanism, som höll luckan uppe.

Han blef dock nästan stel när han plötsligt fick se en mänsklig gestalt vid sina fötter, en gestalt, som låg där som en orörlig massa och som vid närmare eftersyn befanns vara — egendomens portvakt!

Var han ännu vid lif?

Guisseppo böjde sig ned öfver mannen. Hans ansikte var blekt, och de halföppnade ögonen förrådde föga lif. Läpparna voro blodiga, och högra benet hade intagit ett läge under ryggen, som vittnade om att benet måste vara afbrutet.

Men hvad höll han väl mellan sin vänstra hands fingrar?

Nästa sekund hade Guisseppo gripit detta föremål. Och han riktigt ryste af glädje då han fann detta vara just skrinet med inläggningarna, som han nyss med så stor missräkning funnit vara borta.

Glädjen öfver återfinnandet decimerades dock betydligt af att just portvakten hade funnit detta och att upphittaren

nu låg där äfven som upptäckare af hans — Guiseppos — såsom ointaglig betraktade fridstad.

Hastigt fick puckelryggen dock en idé.

Med linan till luckan gjorde han en snara, som bands kring den döende mannens lif, och ett par minuter senare låg portvakten på gården.

Men där skulle han icke få ligga som ett farligt vittne. Han var ju redan nästan död, resonerade skurken. Och det klokaste vore, att han fick taga steget fullt ut.

Snaran kring lifvet blef i hast en snara kring halsen.

Och morgonen därpå fann man portvakten hängande bakom den dörr, om hvilken vi förut hafva talat och under hvars nedre gångjärn fanns den fjäder, som öppnade luckan till puckelryggens underjordiska håla.

Man talade om ett själfmord.

Men å andra sidan fann man det underligt med det afbrutna benet. Och det mest besynnerliga var, att den döde höll i sin krampaktigt slutna hand ett litet *tomt*, konstnärligt arbetadt stålskrin, som inom kort konstaterades vara stulet från konsulinnan Östermann i samma hus.

TJUGONDE KAPITLET.

Rinnande guld.

För att fatta det följande, torde vi erinra oss ett samtal, som fördes mellan patronessan Ida Weinberger och baronessan Marika Silfverpanzar, återgifvet i kap. 5 af detta arbete. Det yttras där å sid. 32 följande ord, uttalade af Ida: »Konsulinnan har besökt den där specialisten i ögonsjukdomar, om hvilken jag förut talat med dig... Och hennes tro är, att han och trubaduren är — en och samme person.»

Hur konsulinnan kommit till denna slutsats skola vi nu undersöka på samma gång som vi därmed få en ny inblick i de båda 'kompanjonernas' sätt att 'arbeta'.

* * *

Dagen efter att man fann portvakten hängande död, kom Giovanni hem till Guiseppo i dennes bostad uti 'italienska huset'.

Han syntes mycket upprörd och lade fram en tidning för sin kompanjon och bad denne läsa en notis, som han pekade ut.

Puckelryggen fattade bladet och läste följande:

Mystiskt själfmord. En äldre man, portvakt i ägendomen n:r 00 vid Arsenalsgatan, fanns i morse

hängande död bakom dörren till ett uthus i nämnda ägendom. Mannen, som tidigare varit konstapel vid härvarande artilleridetachment, visade under lifstiden ofta prof på ett excentriskt lynne, men långt ifrån till den grad, att hans omgifning hade anledning misstänka, att mannen umgicks med själfmordstankar eller annars på något vis yttrade tecken till lifsleda. Man har äfven anledning antaga, att han icke själf beröfvat sig lifvet, i synnerhet på den grund, att hans ena ben befanns vara afbrutet på ett par ställen, hvilket måste hafva skett under det att han samma natt, hängningen ägt rum, gjort en rond inom ägendomen, där kvällen förut ett mindre eldsvådettillbud yppats uti en lägenhet förhyrd af en konsul. Utsatt för detta dubbla benbrott, har mannen absolut icke förmått att på sätt, ofvan är sagdt, begå den hemska handlingen att taga lifvet af sig, hvadan man står inför en händelse, som i mer än ett afseende kan kallas mystisk och som blir det ännu mer genom att man i den dödes ena hand fann ett konstnärligt arbetadt stålskrin, hvilket var öppnadt och tomt, men med all sannolikhet begagnats till förvarande af juveler.

Spaningar efter ägaren till detta skrin pågå. Det finnes nu i detektiva polisen, där det äfven visas för en och hvar, som med ledning af detta fynd tror sig kunna lämna några upplysningar om skrinets ägare. Bevisligen har det aldrig tillhört portvakten, utan man får antaga, att det, sedan mannen dött, stuckits i hans hand. Under alla omständigheter måste man fritaga den döde — som var en synnerligen redbar man — från den misstanken, att han skulle hafva stulit skrinet och att han sedan — drifven af fruktan för denna handling — skulle hafva tagit sig afdaga.

Innan ägaren till detta skrin anmäler sig, torde hela denna mystiska historias förspel bli en outredd gåta, och att anmälan icke blifvit gjord, kan bero

på, att skrinets ägare ännu icke har sig bekant nämnda förlust.

Allmänheten uppmanas att vara polisen behjälplig vid uppdragandet af denna högst mystiska sak, öfver hvars förhistoria ännu hvilar ett djupt mörker.

Guisseppo läste notisen utan att en min förådde de känslor, som därunder fingo makt med honom.

Och när han återlämnade bladet till Giovanni, spelade till och med ett leende på hans läppar, allt under det han utbrast:

»Det där kan man då kalla flax. Ingen i huset var oss farligare än just denne portvakt... Så nog är det bra för oss, att han nu hvarken hör eller ser.»

»Guisseppo», svarade Giovanni, i det han gaf sin kompanjon en genomträngande blick... »Hvet du, hvad jag tror?»

»Nej. Menar du något om portvakten?»

»Naturligtvis... Jag tror, att det är *du*, som mördat honom!»

Puckelryggen rusade upp och stirrade Giovanni rakt in i ögonen, när han utbrast:

»Har du blifvit alldeles galen?... Skulle *jag*?... Han var ju en jätte mot mig... Och du kan väl aldrig tänka dig, att jag skulle rådt med att först slå af kolossens ben och sedan hänga upp honom... Kan du verkligen tro något så galet?... I så fall får jag verkligen beklaga, att du synes mig vara ännu mer inskränkt än du flera gånger visat prof på.»

»Håll inne med dina förolämpningar!» svarade Giovanni hotfullt... »Den här gången har jag verkligen ett skäl för mitt påstående, ett skäl, som du helt visst får svårt att kullslå.»

»Och detta skulle vara?» fortsatte Guisseppo hånande, men på samma gång med en oro, som han hade svårt att dölja.

»Helt enkelt det, att linan till luckan, du vet, är borta.»

Guiseppe spratt till.

Denna omständighet hade han verkligen icke tagit i betraktande. Det var nämligen, som vi veta, just med detta rep, han hade hängt portvakten. Och Giovanni hade verkligen kommit under fund med, att det var borta. Men visste han äfven, att det också var i detta rep, som man funnit den döde? Den saken måste undersökas. Och han kastade försiktigt fram frågan:

»Vet du detta, så vet du naturligtvis äfven, att det är samma rep, som karlen hängt sig i, eller hur?»

»Det har jag icke sagt... Men det ligger nära till hands att tro detta.»

»Tro det då så mycket du vill, tills du blir öfvertygad om motsatsen», återtog Guiseppe lugnad... »Ett skall jag emellertid be dig om, och detta är, att du tiger med sådana där fantasier. Jag klarar mig alltid, men det blir nog värre för dig, som redan är känd.»

»Hvad menar du med det?» brusade Giovanni upp.

»Tänk efter själf och gör icke mig till mördare, innan du är alldeles säker på din sak.»

Han satte sig och började på nytt läsa tidningen, som Giovanni kastat på bordet. Därpå fortsatte han:

»Det här är ju alldeles urfånigt. Hvad menar man med att sätta ett skrin i handen på liket?... Inte skulle jag hafva gjort det... Om det nu varit juveler, hade jag tagit både dessa och skrinet samt kastat ned det senare i t. ex. Norrström... Ja, det hade jag gjort... Men när och hvar skulle jag stulit detta skrin? Du vet, hvar jag fanns i natt? Kort efter dig gick jag hem. Och det var då, som linan gick sönder, när jag skulle upp... Vi måste ha en ketting där i stället. Annars kan det en vacker dag inträffa ett helsinglands spektakel.»

Plötsligt rusade han upp och slog handen för pannan i det han utropade:

»Ah!... Nu om någonsin håller du klaffen! Giovanni!... Det *kan* vara samma lina, som karlen hängt sig i.»

»Nå, där ser du!» utbrast Giovanni med ett skadelöje.

»Hör på! Uppkommen på gården, och sedan jag fått igen luckan, kastade jag repet... Nåväl! Detta har man fått tag i. Och i detta har portvakten blifvit hängd. Du har rätt!»

»Ser du det!» svarade Giovanni själfbelåtet.

»Det vill säga, det *kan* vara så... Och denna omständighet bör mana oss till ännu större försiktighet... Allt nog, vi få hålla oss undan därifrån en tid; för det kan ju hända, att det ännu finns en stump kvar under luckan.»

»Det finns verkligen en sådan.»

»Där ha vi det!...»

»Och det är därför, jag trodde att...»

»Vansinne!» afbröt Guiseppo, som nu hade Giovanni där han ville ha honom... »En dvärg mot en jätte! Nej, pass! Men min tro är, att ett inbrott verkligen skett där i huset och att tjuften blifvit ertappad af portvakten. En strid har ägt rum, och så kan du lätt tänka dig resten... Allt hvad vi nu kunna göra är att hålla oss undan en tid... Jag gör en liten resa, och du slutar upp med att vara trubadur.»

»Omöjligt. Konsulinnan...»

»Vet jag visst», afbröt Guiseppo. »Henne kniper du lika lätt som *läkare*... Men innan jag far, skall jag beträffande den saken ge dig några goda vinkar... Och du vet, att i den vägen är jag en liten knif.»

* * *

Guiseppo brast ut i ett gapskratt, när Giovanni en stund senare hade lämnat honom.

Han hade alldeles lyckats föra sin kompanjon bakom ljuset, och denne gick med den fulla öfvertygelsen, att den lille puckelryggen aldrig kunnat begå det mord, som han dock verkligen utfört.

Men snart dog skrattet bort för allvarstankar.

Tidningsnotisen hade gifvit honom något att tänka på. Och han måste nu till hvad pris som helst hindra kon-

sulinnan från att göra anmälan om stölden. Ty om hon gjorde detta, då skulle det väl knappt lyckas honom att få Giovanni att tro, att det icke varit han — Guiseppo — som varit framme, och genast skulle han komma med sina kraf på hälften af rofvet.

Puckelryggen visste ännu icke själf hur stort värde detta kunde hafva.

När han, efter att hafva hängt portvakten, återkom till hålan med hvad han funnit i den nedstörtades hand, var hans första försök att öppna detta skrin med den behändiga nyckeln.

Detta lyckades förträffligt.

Och han fann en hel del nipper, såsom ringar, broscher, armband, kolliorer och diadem, ja, äfven ett med juveler besatt litet damur. Men värdet af det hela, sedan metallen blifvit nedsmält, uppskattade Guiseppo till föga mer än på sin höjd sex à sju tusen kronor, om det lyckades honom att afyttra stenarna. Men denna sak vore högst vansklig, åtminstone i Sverige. Och att göra en enkom resa till utlandet skulle knappt löna sig sedan det blifvit svårt att afyttra tjufgods äfven där.

Helt förargad hade han lagt undan 'fyndet' uti en vanlig cigarrlåda, som sänktes ned under falluckan jämte det andra skrinet, hvilket redan gifvit honom en hel del bekymmer äfven det. Och misslynt hade han lämnat 'lokalen' och i förbifarten stuckit det tomma juvelskrinet i den dödes hand, därtill drifven af en hemsk galghumor, som han också redan fått anledning att ångra, ty det var denna handling, som han nu i all synnerhet hade anledning att frukta såsom uppslag till en hel del kritiska obehagligheter.

Han hade sagt åt sin kompanjon, att han måste lämna staden för en tid.

Detta var då endast ett löst framkastadt ord.

Men ju mer han nu betänkte sin ställning, ju mer fann han det nödvändigt att försvinna och icke blott för en tid utan för alltid från Stockholms horisont. Och han skulle gärna gjort det samma dag, därest han ansett sig

hafva nödiga medel därtill. Girigheten sade honom, att han icke hade råd till detta. Kassan måste förstärkas. Och till den ändan ville han pro primo taga på nytt i tu med det bastanta skrinet, pro secundo föra Giovanni på en stråt, där denne kunde i hast göra ett 'stort slag'. Och när detta väl vore gjordt, då skulle äfven Giovanni få resa, ja, göra en riktig långresa, nämligen till den plats, från hvilken ingen vänder åter.

* * *

Detta var Guiseppo Barozzis tankar, när han en stund senare raskt styrde sina steg till det hus, där allmänna samtalsämnet var portvaktens själfmord.

Liksom andra brottslingar drefs han att konfrontera sig med åtminstone platsen för ogärningen, men detta dock i mindre grad än att så fort som möjligt komma ned till 'rättkungens sal' för att där fortsätta med uppbrytandet af skrinet.

För detta ändamål hade han nu tagit med sig en del lämpligare verktyg.

Smidig som Guiseppo var lyckades han lätt i sitt syfte att — trots det var ljusa dagen — komma ned genom luckan.

Och när han ändtligen åter befann sig på ort och ställe dröjde det icke länge förrän huggen föllo tidt och tätt mot stålskrinets låsaxlar, af hvilka — som vi veta — det ena af de sex redan var afslaget.

När han hunnit till det sista fanns emellertid icke mycket kvar af hans krafter. Svetten dröp, och armarna hängde slappa utefter sidorna. Men blicken lyste med en förväntansfull eld, och skrinet, som stod framför honom på bordet, fick något trolskt i hans ögon, något af den bekanta trollstenen, som småländingen sprängde och träffade på — Hin själf!

Det var inte utan, att samma blef historien nu.

Guiseppo tog allt nog i på nytt. Och nu skulle afgörandet ske. Han spände fast skrinet vid bordsskifvan

med ett tving, sådant som snickare bruka, och så började hamrandet på nytt.

Nu kunde det icke vara långt igen, innan axet vore af... och nu... var det af!!

Darrande händer öppnade locket, ett rop af lystnad bröt grafvens tystnad.

Guld! Idel guld! Hela skrinet fullt med blänkande pängar.

Han hukade sig ned öfver skatten. Men i samma stund gaf bordet vika... och falluckan öppnade sig.

Skrinet drogs ned på golfvet, och invid detta blef Guiseppo sittande, sedan han med ett djärft kast nätt och jämt undgått att själf göra det sköna guldets sällskap ned i djupet.

Att det var dit skatten gick hörde han på plumsandet i det där nere rinnande vattnet.

Se det kunde han nämligen icke, ty ljuset hade varit det första, som gled dit ned, när bordet gaf efter.

— — —

Han satt där som förlamad.

Med det bortrinnande guldets, tyckte han sig känna som om hans eget blod runne af honom.

Inga kval i världen kunde vara honom grymmare, ingen helvetespina skulle kunna bli mer smärtsam, än som nu här i detta kolmörker höra huru guldstycke på guldstycke försvann där nere i ett djup och bland en gyttja, från hvilken det säkert aldrig skulle kunna upptagas.

När han åter kom sig för att röra sina händer, hade det sataniska plumsandet redan upphört.

På skälfvande knän kröp han bort från hålet, öfver hvilket hans ben varit hängande under tortyren.

Liksom gripen af nervfrossa skakade hans hand, när den nu drog eld på en sticka, med hvilken han tände en lykta.

Och vid skenet från denna såg han följande:

Helt nära det gapande hålet låg stålskrinet stjälp på kant. Och ur detta hade i det närmaste alla de glänsande guldstyckena rullat ned i djupet!

Knappt en bottenskyla fanns kvar.
Guiseppe grät! Han grät den giriges helvetestårar.
Nyss så rik . . . men endast för en sekund!
Och nu så fattig som förr, ja, fattigare, ty han hade
äfven förlorat kraft.

Och han förbannade denna fallucka, som blifvit honom
själf till en snara . . .

Han spratt till!

Steg hördes komma.

Blixtnabbt samlade han hop hvad som fanns kvar af
guldet. Skrinet kastades ned i djupet, och den förädiska
luckan drogs åter för.

Knappt var detta gjordt förrän *Giovanni* steg in!

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Dubbelspel.

»Du här?» utbrast Giovanni när han fick se pucker-ryggen, som nätt och jämt hunnit sätta sig vid det högst riskabla bordet, hvilket endast med en vanlig hake hölls fast i det läge, som gjorde, att falluckan hölls stängd.

»Än sedan?» svarade Guiseppo kärft... »Är det nu kanske icke min rättighet att gå hit?»

»Naturligtvis så mycket du vill och behagar», fortsatte Giovanni. »Men annars hörde jag en fågel, som sjöng i morse om, att det kunde vara högst riskabelt att gå hit nu på en tid.»

»Åtminstone för *dig*», svarade Guiseppo.

»Hvad behagas?... Hör inte jag hit lika mycket som du? Äro vi inte kompanjoner kanske?»

»Jo, dess värre!»

»Dess värre?... Hvad menar du egentligen med det här! Självf går du hit, men söker hålla mig undan... Och så detta med den hängda portvakten... Jag menar verkligen att...»

»Mena hvad du vill», afbröt Guiseppo... »Det där om portvakten vill jag emellertid icke mer höra ett ord nu... Om jag hade anledning att känna fruktan beträffande den saken, kan du väl förstå, att jag *icke* gick hit.»

»Nu blir du rent af löjlig!» utbrast Giovanni, som dock fann puckelryggens skäl fullt talande . . . »Menar du kanske, att jag skulle hafva skäl, att i detta fall visa mig räddare än du?»

»På sätt och vis», återtog Guiseppo.» »Du är nämligen oförlätligt slarfvig . . . Och så när hade det händt, att denna vår fridstad nu kunnat vara upptäckt, om icke en sak, som jag glömde i går fört mig hit äfven i dag . . . Allt nog, förr eller senare bringar du oss i fördärfvet . . . Och när jag nu tänker rätt på saken, vore det kanske så godt, att vi redan nu sade upp kompaniskapet.»

Han sade detta med väl afvägd lugn, som ej förfelade afsikten, att imponera på trubaduren, hvilken nu svarade med långt mindre säkerhet än nyss, alldenstund Guiseppos råd redan blifvit honom till ett verkligt behof:

»Hvad skulle det vara för oförsiktighet?»

»Helt enkelt den, att när jag i dag kom hit, fanns luckan, som går upp till gården, nedfallen», svarade puckelryggen utan att en min förrådde hur han ljög.

»Aldrig möjligt! Jag vet bestämdt, att jag stängde den väl, och upp gick jag den andra vägen,» svarade Giovanni ehuru något osäkert.

»Det var emellertid som jag sagt. Luckan stod öppen . . . Nu fattas bara, att någon observerat detta, hvilket ju dock icke är så säkert, ty det här hörnet af gården ligger ju rätt afsides. Men man kan i alla fall icke veta. Den största försiktighet är emellertid af nöden . . . Hör på! . . . Antagligen kommer jag att resa bort på ett par, tre dagar, kanske en vecka. Under tiden bör du icke alls infinna dig här. Du bör inte heller uppehålla dig i trakten som sångare och helst låta bli att sjunga alls på gårdarna. Du måste vidare flytta din bostad såväl från Lilla Glasbruksgatan som från Nybrogatan och . . .»

»Men *hvarför?*» utbrast Giovanni ej utan hetsighet. »Jag är ju icke förföljd, ej ens misstänkt för något särskildt brott.»

»Försiktigheten är en dygd. Och lyder du mitt råd öppnar du din 'praktik' på annat håll. Jag skall hjälpa dig att få 'kunder'. Och båda skola vi hjälpas åt att plocka dessa.»

Guisseppo log vid dessa ord sitt vanliga, listiga leende, som alltid kom fram när han hade något rackaretyg i sinnet.

Och detta hade han nu och var genom missödet med de båda skrinen, i all synnerhet det sista, mer än någonsin beslutet, att draga all den nytta, han kunde af 'vackre Giovanni's' förföriska konst.

Det gällde bara att vinna tid. Och han fortsatte med väl spelad oro:

»Du säger, att du icke är förföljd och icke ens misstänkt. Akta dig min gubbe!... Den där f. d. modisten och hvad hon varit allt, hon som nu är patronessa, kan bli en ful fisk att fjälla.»

»Menar du Ida Weinberger?» utbrast Giovanni förvånad.

»Just hon», svarade Guisseppo utan att ännu veta huru sant han spådde.

»Men med henne är jag nu fullt på det klara.»

»Som du tror ja!... Nej, min gosse!... Jag har sett henne i sällskap med den där fröken Wörnberg, som...»

»Ah! Är du säker på, att du ej sett fel?» utropade Giovanni med ett tonfall af ängslan.

»Guisseppo Barozzi ser aldrig fel», svarade puckelryggen själfmedvetet... »Och nu gäller det, att vi klara oss fint... Men à propos konsulinna. Vet hon af, att du är specialist i ögonsjukdomar?» fortsatte han skrattande.

»Nej.»

»Skönt! Då skall jag styra om, att hon får veta detta, men endast på det villkoret, att du som sådan träffar henne utan att nämna ett ord om, att du är trubadur.»

»Hur skall jag väl kunna...?»

»Bara ett tvärsäkert uppträdande och så att du — om den där saken med trubaduren skulle föras på tal — nekar

fräckt . . . Hon *måste* tro, att trubaduren och specialisten äro två skilda personer. Och när hon detta gjordt, då först börjar riktigt det lilla äfventyr, som helt visst skall göra oss till rika karlar båda två.

Giovanni betraktade sin kompanjon med undran.

Men denne syntes nu icke hågad att för tillfället inlåta sig på närmare detaljer, hvilket ej heller var så underligt, då han själf icke visste, hur han skulle vrida denna invecklade sak, för tillfället närmast framkastad för att han skulle gifva Giovanni något att fundera på medan han själf — Guiseppo — vann tid att utarbete detaljerna.

Bäst Giovanni satt där och stirrade, föllo hans blickar på ett glänsande föremål, som låg tätt intill bordsfoten närmast honom.

Han böjde sig ned och upptog detta och han utropade helt häpen när han förde föremålet mot lyktan:

»Hvad ser jag? Ett så godt som nyprägladt engelskt pound sterling . . . Hur tusan har väl detta kunnat komma hit?»

Guiseppo kände, att blodet vek från hans kinder.

Fyndet utgjorde naturligtvis en del af det fördömda skrinets innehåll.

Och han spejade nu äfven han, om det icke till äfventyrs kunde finnas ännu fler guldsföremål kvar på golvet än de få, som han i sista stunden girigt uppsamlat.

Giovanni förekom honom, i det han tog lyktan och satte ned denna vid sina fötter.

Men detta stred fullständigt mot Guiseppos mening och han ryckte därför till sig lyktan sägande, i det han hastigt fick en idé:

»Med så lönlöst arbete ska vi inte förspilla vår tid . . . Om du nu vill veta det, så hittade jag den där slanten på gården just som jag skulle ned hit. Den låg alldeles under den där dörren till uthuset . . . Kanske den fallit ur skrinet, som portvakten hade i handen . . . I alla fall tog jag den som god pris och . . .»

»Ämnade utan vidare behålla den?» afbröt Giovanni sin 'kompanjons' harang... Men hur var det? Skulle vi inte dela jämt om jämt.»

»Giovanni!» svarade puckelryggen, i det han snabbt stoppade på sig guldmyntet, som 'trubaduren' lagt framför sig på bordet... »Du skall inte göra dig löjlig. Hittegods tillhör den, som... hittar det.»

»Och hvem garanterar att det där är hittegods?» återtog Giovanni med en min, som tolkade, att han icke satte vidare tro till den historia, Guiseppo dukat upp.

»Tro, hvad du vill då, tills du kan bevisa motsatsen», svarade Guiseppo. »Och till dess är myntet äfven *mitt*... Och bry dig nu inte om några bagateller, för vi ha i sanning annat att tänka på och mer få vi.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Banditen.

En vecka senare.

'Dr Fumentì' sitter bekyämt tillbakalutad i sin chais-long och studerar ett bref, som nyss kommit honom tillhanda och hvori han på ett hemlighetsfullt sätt varnas för en viss herre, som vill honom — italienaren — något ondt.

Fumentì har nu flyttat.

Han har sina mottagningar högst privat och befattar sig icke med andra klienter än sådana, som infinna sig med rekommendationer från någon eller några af hans vänner eller rättare 'väninnor'. Ty det hör äfven till denne hemlighetsfulle 'doktors' egenheter — af hvilka han synes vara besvärad med en hel del — att han så godt som alldeles saknar manliga patienter och att han, när sådana någon gång dyker upp — ty detta hade händt — gör sig dessa kvitt så fort som möjligt.

Giovanni bor nu i hörnet af Holländaregatan och Adolf Fredriks kyrkogata. Och han har här ännu blott haft besök af baronessan Silfverpanzar, som — Giovanni visste ej hur — uppletat denna hans nya tillflykt. Och Giovanni var icke belåten med detta bevis på den unga baronessans kärlek... Ty redan hade han kommit under fund med,

att Marika skulle bli lika 'svårplockad' som Eufrosyne Wörnberg varit det.

Hela hans längtan stod nu till Mary Östermann, konsulinnan, som han icke råkat allt sedan den fatala aftonen, då deras första möte fick en så obehaglig afslutning som ett eldsvådetillbud.

Puckelryggen hade försvunnit. På hela veckan hade Giovanni icke hört af honom. Och detta var så mycket förargligare som han icke hållit sitt löfte att med snaraste styra om, att konsulinnan skulle komma till honom — Giovanni — som *patient*.

Längtan hade mer än en gång nära nog drifvit honom att trotsa Guiseppos råd.

Genom att sjunga på konsulinnans gård skulle han åtminstone kunnat hoppas på att få *se* henne, och det kunde ju äfven hända, att hon då genom en biljett gaf honom löfte om ett nytt möte.

Portvaktens mystiska själfmord höll honom emellertid tillbaka. Han kunde icke förklara hvarför. Men i alla fall var det nu så.

En häftig ringning störde honom i hans funderingar. Han spratt till och reste sig häftigt när ringningen förnyades. Och när den tredje gången hördes, gick han att öppna.

En fetlagd herre med skägg à la Boulanger visade sig vid dörren. Utan att närmare förklara sig och utan att hälsa pressade han sig in i tamburen och vidare in i Giovannis s. k. salong.

»Hvad vill ni min herre? Jag tycker, att ni i sanning bär er högst egendomligt åt!» utbrast Giovanni med en viss ängslan, tänkande på det bref, som han nyss läst.

Och hans oro blef ännu mer berättigad, när den främmande helt lugnt stängde dörren samt tog ur nyckeln och stoppade den på sig i det han sade:

»Så där ja! Nu skola vi resonera om saken.»

»Hvilken sak? Och med hvad rätt stänger ni dörren?»

»Med den kränkte makens rätt», svarade den inträngande kallt. »Allt nog, ni skall stå mig till svars för de lockelser,

med hvilka ni fört min hustru från dygdens och pliktens väg... Kanske ni nu har förstått?»

Han fäste på Giovanni en genomträngande blick, för hvilken denne kände sig allt mer brakt ur fattningen, hvilket äfven hördes när han svarade en hel del sväfvande:

»Jag förstår verkligen icke... d. v. s. det här måste vara något misstag... jag menar...»

»Misstag?... Menar!... skrek främlingen... Å' nej, härvidlag existerar visst inga misstag.»

»Men hvem är ni då min herre?» svarade Giovanni i det han aflägsnade sig några steg från främlingen mot skrifbordet.

Innan han dock hunnit fram till detta, hade den främmande ställt sig i hans väg med en raskhet, hvilken man ej skulle tilltrott honom om, att döma af den betydligt korpulenta figuren. Och i det hans röst innebar ett visst hån skakade han sitt spanska rör i luften sägande:

»Å' nej! Försök nu inte skaffa er några vapen. Jag känner till sådant där pack som italienarne sedan jag var bosatt i Genua... Här blir det hvarken fråga om stiletter eller revolverar, utan helt enkelt om ett godt kok stryk med den här, detta till att börja med... Sedan skola vi nog försöka andra medel, om inte det här hjälper.»

Och åter skakade han sin käpp midt framför Giovanni på ett sätt, som uteslöt allt missförstånd om ordens innebörd.

Och Giovanni — hvilken här såg sig snärjd i en högst obehaglig fälla — fann slutligen ingen annan utväg, än att försöka komma fram till fönstret för att hastigt öppna detta och ropande tillkalla hjälp från gatan.

Han skulle just sätta denna plan i verket, när han åter hejdades af den rasande främlingen; och därvid träffades han af det första slaget, som utdelades med duktig kraft öfver Giovanni's ben och kom denne att göra ett högt hopp af smärta samtidigt med att han uppgaf ett genomträngande rop, framkalladt lika mycket af sveda som af raseri.

»Skrik inte, skurk!» sade nu främlingen i det han på nytt höjde käppen, denna gång öfver Giovanni's hufvud...

Ni skall i alla fall inte undgå att bli genompryglad, såsom ni så väl förtjänt... Ni har nu med mig att göra och inte med min *hustru*. Och hjälper inte det här, så skall polisen få taga hand om resten... Annars brukar en Silfverpanzar kunna reda sig utan främmande inblandning.

»Ah! Är det baron Silfverpanzar!» utropade Giovanni ändtligen på det klara med, hvem han hade framför sig.

»Alldeles... Och nu kanske det också kan vara på tiden att få veta, hvad ni ville min hustru på maskeraden för en tid sedan.»

»Jag har aldrig varit på någon maskerad med henne». svarade Giovanni krypande bakom en feg lögn.

»Inte det?... Samma person, som gifvit mig adressen på detta ert nya kryphål, har emellertid jämte andra sett er där med Marika.»

»Helt visst har man sett fel», fortsatte Giovanni.

»Jag trodde det själf till en början. Men nu har jag fått andra bevis, som visa, att ni har haft förbindelse med min hustru...»

Han tog upp en biljett ur sin ficka och visade denna för Giovanni i det han sade:

»Den här biljetten har *ni* skrivit. Den är på franska och på synnerlig *dålig* franska... Min hustru har måst bekänna, att den är från er... Men hon har äfven hållit fast vid, att hon *icke* gaf er det möte, som ni här bedt henne om... Mot detta talar en annan omständighet, och denna är, att hon ej var hemma samma kväll som här åsyftas... Ni skulle möjligen kunna bespara er en hel del rapp om ni nu själf säger mig, hur det hänger samman med denna historia; ja, genom att kort och öppet tala om för mig, hur långt det gått.»

»Biljetten har *icke jag* skrivit», svarade Giovanni, i det han plötsligt antog ett utmattande tonfall och tog några steg mot den stängda dörren, hvilket baron Silfverpanzar emellertid icke ansåg sig behöfva hindra.

Men han ångrade detta genast då han nästa sekund såg

en käpp äfven i Giovannis hand och hörde denne dekretera följande:

»Om ni inte genast låser upp dörren till tamburen och går er väg, skall detta stå er dyrt.»

Baron Silfverpanzar var en grofväxt man och i besittning af stora kroppskrafter. Han kunde därför icke annat än le när han såg den spenslige italienaren stå där i teatralisk ställning liksom vore det nu han, hvilken behärskade situationen. Och han — Silfverpanzar — skulle helt visst hafva roat sig med att 'drifva' med denna teaterfigur en god del innan afbasningen ägde rum, om han ej i samma stund han nu gick Giovanni på nytt inpå lifvet, sett denne helt plötsligt draga *en lång stilet ur käppen* och hört honom utbrista:

»Lyder ni icke, ger jag ingen pardon! Ni har en half minut på er.»

»Å sakta i backarna», svarade Silfverpanzar. »Tänker ni till den grad spela Don Juan, att ni också ämnar bli mördare, skall jag visa er, att ert mordverktyg är bara en leksak mot mitt spanska rör, på samma gång som ni med detta visar er vara fullt mogen att krypa inom lås och bom såsom farlig för den allmänna säkerheten... Och här har ni bevis och svar!»

Med dessa ord gjorde baron Silfverpanzar ett raskt utfall med sin käpp. Men vare sig att Giovanni parerade så skickligt eller att baronens framkastade fot halkade på mattan, nog af, Silfverpanzar störtade kull och kom att falla på ryggen. Hans spanska rör beskref en vid cirkel i luften och hamnade först mot en stor spegel, som krossades, samt sedan på golvet bakom en divan.

Och där låg han nu afväpnad och besegrad; ty mot honom höll Giovanni hela tiden den långa stiletens spets, i det han höll följande tal:

»Ni ser, att ni är i mitt våld... Skriker ni, är ni genast dödens!... Håller ni er däremot lugn och stilla, skall ni utan vidare få aflägsna er... Men dessförinnan gör ni klokt i att först lämna från er alla kontanter, ni har på er...»

»Skurk!» utropade baronen glömmande den fara, han utsatte sig för genom att reta italienaren ytterligare... »Ni är bandit från topp till tå; men vid Belsebub, detta sätt att plundra...»

»Tig! Eller ock tar jag ert lif först och pängarna sedan», afbröt Giovanni baronens ord, i det han hotande

»Skriker ni, är ni genast dödens!»

rörde stiletten öfver den fortfarande liggande mannens bröst.

»Men förstår ni då inte, att detta skall föra er till schavotten, att jag anmäler er genast jag kommer ut härifrån?»

»Jag har inte ett ögonblick betviflat den saken», svarade Giovanni hånande. »Men samma dag har ni också

själf fällt er dödsdom... Jag är inte *ensam*... Och vill ni ha noggranna underrättelser, så kan ni på samma gång underrätta polisen, att den får ett helt band att göra med... Vi äro icke mindre än tio ordinarie och ännu fler extra; och öfverallt från salongerna till de uslaste kyffnen kan man träffa på någon af oss.»

Han sade detta med sådan öfvertygelse, att den just icke klyftige baronen trodde, att han alls icke ljög, denne modärne bandit. Och som lifvet var honom kärt, började han dagtinga med sin fruktan och kom till den slutsatsen att hellre offra de sedlar, han nu hade på sig och köpa sig fri än plötsligt känna den blänkande stiletten sjunka in i sitt hjärta.»

»Nåväl», utbrast han... »Ni skall få pängarna och jag gläder mig åt, att denna eder röfvarerecett blir ganska klen. Allt hvad jag har på mig är nämligen icke mer än cirka trettio kronor.»

»Under fem tusen kronor slipper ni icke härifrån», svarade Giovanni lugnt.

»Men jag har icke, om ni så skall visitera mig inpå bara skinnet», utbrast baronen med komisk förtviflan och utom sig af häpnad öfver denne bandits fräckhet, en häpnad, som icke förminskades, när han nu hörde Giovanni svara:

»Den lilla tillfälliga förlägenheten är lätt afhjälpt. Ni skrifer naturligtvis en anvisning på er bankir och så, att jag eller det bud, jag skickar, kan utfå summan. Men raska på nu!... Min tid är strängt upptagen, och när som helst kan någon af mina kamrater vara här, i hvilket fall ni nog råkar ännu värre ut.»

Denna sista hotelse syntes göra åsyftad verkan.

Baronen beredde sig att efterkomma banditens vilja; och medan han — alltjämt uppmärksamt bevakad af italienaren — slog sig ned vid ett bord — dock icke skrifbordet, ty där fick han icke sätta sig — för att ifylla ett blad ur sin checkbok — hvilken han alltid bar på sig — kom det för honom, att genom bankens försorg skulle det

nobla röfvarebandet allt bli fast, medan han själf — baronen — för en tid höll sig undan på landtegendomen, hvilken banditerna — enligt baronens mening — ej gärna kunde hafva reda på.

Denna tanke gjorde, att Silfverpanzar nästan leende, lämnade Giovanni värdepapperet, hvilket denne endast fick tillfälle att betrakta helt flyktigt, alldenstund han äfven måste hålla ögonen på sin fånge.

Han — Giovanni — tycktes emellertid vara belåten, när han stoppade ned papperet i sin ficka och följde baronen till dörren, hvilken han öppnade med den nyckel, som Silfverpanzar lämnat från sig.

Och det var till och med komiskt att se, huru artigt banditen och dennes offer här togo afsked af hvarandra på samma gång som de iakttogo den största försiktighet vis à vis att en enda sekund lämna hvarandras rörelser obevakade.

Knappt hade baronen emellertid försvunnit förr än Giovanni hastigt gjorde några förändringar till sitt yttre, och innan baronen ens hade honom så långt som till planen vid Vetenskapsakademien — på sin väg direkt till polisstationen, som då låg i Kungsbacken — hade Giovanni från förstugan utefter en takränna praktiserat sig ned på gården och genom en plankport till denna gård in på en annan egendoms område samt vidare ut på dåvarande Repslagaregatan, nu Olofsgatan.

När han var ett godt stycke närmare trakten af Nybron anlände baronen med rättvisans tjänare i akt och mening att gripa den farlige banditen.

Men när dörren blifvit sprängd, fann man buren tom!

TJUGUTREDJE KAPITLET.

"Snillet".

Giovanni ansåg sig hafva gjort ett godt kap, men på samma gång i ytterst farlig grad riskerat sin ställning inom Stockholms hank och stör med nyss beskrifna, äkta banditmässiga uppträdande mot baronen, som kom med all myndighet för att affordra honom — Giovanni — en förklaring och som trodde sig så lätt kunna framtvinga en sådan blott med hotet om stryk.

Utgången hade visst icke blifvit den, som den barske baronen tänkt sig saken. Och Giovanni jublade nu med sydländsk liflighet öfver, att slumpen fogat det så, att han haft sin stilet till hands. I annat fall hade han helt visst fått svårt nog att reda sig mot den starkt byggde och uppretade maken, utan hade han säkerligen vid detta laget varit både blå- och gulslagen, ja, kanske nära nog liflös.

Men där han nu satt i 'rättkungens sal' — dit han denna gång praktiserat sig genom den förut omtalade vägen genom den gamla, uttorkade brunnen — gnuggade han sina händer och jublade, i all synnerhet öfver baronens raseri, då denne skulle finna rummet *tomt*. — Ty icke ett ögonblick tviflade Giovanni på, att ej den plundrade genast gick att anmäla dådet för polisen. — Hans visade tro på, att Giovanni 'arbetade' med ett helt 'band', var endast för-

ställning, på det att han för tillfället skulle kunna komma undan så lätt som möjligt, tänkte Giovanni. Men i verkligheten trodde baronen denna historia långt mer än Giovanni anade; ehuru raseriet dref honom att genast — mot en första föresats — göra den anmälan, som Giovanni afrådt.

Där Giovanni nu satt, kände han sig säker. Och här i den underjordiska hålan ämnade han tills vidare taga sin bostad.

Han synade rummet och fann det ganska hemtrefligt. Det enda han nu saknade var puckelryggen, 'kompanjonen', med hvilken han gärna skulle velat utbyta några tankar, på samma gång som han därvid kunnat få briljera med sin skicklighet att på egen hand kunna utföra en fin kupp.

Ja, huru öfverraskad skall han ej bli, tänkte Giovanni, när han får höra, huru grundligt jag dragit den där baronen vid näsan; ja så grundligt, att han väl knappt kan genera sig med att för sin hustru relatera förloppet af denna misslyckade vidräkning... Och på samma gång, fortsatte han sina tankar, huru lämpligt kom det ej, att jag nu bör kunna vara henne alldeles kvitt, den där baronessan; ty sannerligen var hon icke en gås, men dess värre ej en sådan, som det kan bli tal om att plocka, ty pängar hade hon aldrig, och aldrig kunde hon skaffa några, fast jag mer än en gång rörde på den strängen.

Giovanni hade också fullständigt tröttnat på sin förbindelse med den väl ganska vackra, men i Giovannis tycke för stela och för försiktiga baronessan, af hvilken han nog såg sig vara älskad, men i alla fall icke med den glöd, som han fordrade af en kvinna. Allt nog, Marika Silfverpanzar hade för Giovanni redan spelat ut sin roll.

Det var nu till konsulinnan, som han ställde sin håg. Det excentriska hos denna intagande kvinna höjde hennes behag. Och den fruktan, hvilken vid första mötet kom öfver henne, när hon fick höra, att han — Giovanni — visste af, att hennes man, konsuln, var bortrest, hade försvunnit alldeles innan de båda lämnade Lidingsbro. Och

då hade hon inte en minut tvekat, när Giovanni bad henne om, att få följa henne upp i våningen.

Denna eröfring var också något, som Giovanni kunde hoppas att kunna hafva någon pekuniär vinst af. Samma kväll hade hon frikostigt försträckt honom med en 'hundralapp', när det blef fråga om att likvidera, hvad man blifvit skyldig på utvårdshuset!

I samma stund, han nämligen fick se notan, hade han visserligen helt flyktigt kastat fram, att han visst icke hade fulla summan på sig och att man skulle sända räkningen hem till honom. — Som vi veta, var Giovanni nämligen god kund på detta värdshus. — Men Mary Östermann ville på inga villkor veta af något dylikt, och fördenskull hade hon också lämnat honom sedeln, som Giovanni naturligtvis icke generade sig för att taga emot.

Nu önskade han emellertid, att 'puckelryggen' varit till hands.

Som sakerna ställt sig genom uppträdet med baronen — hvars hämd Giovanni kände sig äga alla skäl att frukta — kunde han gärna icke hyra sig en lokal för att där fortsätta med sin roll af 'specialist'. Som sådan blefve det honom därför omöjligt att — åtminstone på en god tid — locka till sig några offer och således icke heller konsulinnan.

Och *om* han haft lokal, hur skulle han lockat henne? Ty hvad konsulinnan minst led af, så var det fel på ögonen...

Ju mer han fördjupade sig i detta kinkiga ämne, ju tydligare blef det, att han icke kunde komma någon vart utan Guiseppo Barozzis hjälp. Och han medgaf, att blott vid dennes sida och efter dennes råd hade han kunnat ha den tur, som han varit gynnad af ända till nu... Detta att afskrämma baronen hela fem tusen kronor var verkligen den enda 'kupp', som Giovanni lyckats utföra på egen hand, och det fanns alla sannolikheter för, att något dylikt skulle icke lyckas honom ännu en gång på mången god dag, om ens någonsin. Och hade det icke varit, emedan han icke själf vågade lyfta summan på banken,

så skulle 'puckelryggen' icke fått veta ett ord om, hvad som händt, ännu mindre utfå öfverenskommen del af rofvet.

* * *

Natten tillbrakte Giovanni i 'rättkungens sal', där han äfven tänkte uppehålla sig i det längsta för att möjligen pågående spaningar efter honom skulle visa sig gagnlösa och intresset möjligen slappas.

Proviand hade man samlat där nere för godt en månad. Där fanns både vin och öl, och man hade fullt upp med konserver af alla slag. Där fanns äfven fotogenkök och kokkärl samt en elegant servis för sex personer, allt naturligtvis — tjufgods.

I en alkovliknande afbalkning hade man äfven säng, hvilken skymdes af tunga draperier. Och själfva 'salen' saknade hvarken möbler eller prydnadsartiklar såsom bl. a. en präktig Venus af marmor och ett par goda landskapsstycken i olja.

Hvad man emellertid genast måste fästa sig vid i detta rum var frånvaron af fönster. Och att golfvet bestod af tegel. Detta mindre eleganta 'golf' kunde emellertid lätt döljas af en präktig matta, som nu låg hoprullad för att icke nötas, men annars utbredd betäckte hela ytan.

Guisseppo hade vis å vis denna matta varit så förtänksam, att han skurit ur densamma ett lika stort stycke, som passade in med falluckan, öfver hvilken sedan lades en annan matta, hvilken fullständigt maskerade den ödesdigra anordningen. Och när en duk lades på bordet samt stolar placerades där omkring, och lampor och ljus tändes, fick 'rättkungens sal' ett ganska angenämt utseende, som knappt stördes af, att taket var mörkt och hvälfdt och att de på väggarna nästan löst hängande tapeterna ej harmonierade med det hela.

För öfrigt skulle vi icke hafva sysselsatt oss med beskrifningen af denna lokal så mycket som vi redan hafva gjort det, om den ej, i hvad som nu kommer att omtalas, spelade en viss betydelsefull roll.

Tre dagar senare infann sig Guiseppo Barozzi.

Han blef icke vidare förvånad att finna sin 'kompanjon' i fridstaden, när denne berättade, hvad han varit utsatt för. Men när han lugnt hört Giovanni till punkt och utan att — såsom denne väntat — afbryta med hvarken det ena eller det andra uttrycket för beundran eller ens förvåning — när Giovanni alltnog hunnit till slut med hvad han hade att berätta, då sade Guiseppo, i det han tog på sig en mycket allvarlig min:

»Jag får verkligen säga, att jag fått en långt dumdristigare kompanjon än jag trodde.»

»Hur så?» svarade Giovanni pikerad.

»Nå, den saken tarfvar väl icke någon förklaring?»

»Men jag fordrar en sådan i alla fall», vidhöll Giovanni... »Och jag tycker, att du snarare borde vara tacksam mot mig, som så där knepigt ökat vårt kapital med hela fem tusen 'krigare'... Det är minsann mer än du satt in på hela tiden.»

»Kan så tyckas», svarade Guiseppo afvägande... »Men så har jag icke heller till den grad riktat polisens uppmärksamhet på oss, som du nu gjort detta genom ditt prat om ett helt röfwareband... Lägg detta på minnet till en annan gång.»

Giovanni blef 'puckelryggen' svaret skyldig. Och han satt där helt tafatt utan att veta, hur han nu skulle kunna komma fram med hvad han hade på hjärtat allt sedan det så plötsliga afskedet från konsulinnan eller rättare plötsliga försvinnandet *utan* afsked.

Guiseppo kom honom emellertid oväntadt till hjälp vis à vis denna sak, när han sade:

»Nu har du naturligtvis alldeles slagit konsulinnan ur hågen, kan jag tro?»

»Är du galen?... Hvarför skulle jag gjort det?... Hon är mig snarare kärare än någonsin!» utropade Giovanni, i det hans blickar fingo ett uttryck, som visade, att han äfven *kände*, hvad hans ord voro uttryck för.

»Godt!... Det låter höra sig, att du håller i dig med

den där kärleken», svarade Guiseppo . . . »Jag har nämligen kommit under fund med, att den kan rendera oss mer än du tror.»

»Hvad säger du?» utbrast Giovanni på nytt . . . »Är det ditt fulla allvar?»

»Absolut. Jag har för princip att aldrig skämta, då det är fråga om affärer.»

»Nej, *det* har jag minsann fått erfarenhet om», sade Giovanni med tanke på då han första gången befann sig i detta rum, som då hade ett helt annat utseende än som det tedde sig nu . . . »Men hur menar du? . . . Skulle du verkligen åter kunna föra mig tillsammans med henne?»

»Var så säker», svarade Guiseppo, som fått en satanisk idé, medan han varit borta.

Och han fortsatte med retande hemlighetsfullhet:

»Har du slagit ur hågen att vara *specialist?*»

»Alldeles; åtminstone här i staden . . . Den där Ida Weinberger snokar ju genast upp, hvar jag håller hus. Och så har jag ju hela kopplet öfver mig, innan jag hinner blinka», svarade Giovanni trumpet, fingrande anvisningen, som han afpressat baron Silfverpanzar.

»Det är nog bra, att vara försiktig», återtog Guiseppo. »Men dumt är det att vara *rädd* . . . Kort och godt! Nu först är det, som du skall göra din stora clou som *läkare* . . . Och din första patient skall just bli konsulinnan.»

»Men vet du, om hon har behof af mig för sina *ögon?*» svarade Giovanni med ett kort skratt.

»Detta hör inte hit . . . Det är icke som specialist, du skall fungera nu, utan som läkare i allmänhet.»

»Nå, det kan då vara likgiltigt», svarade Giovanni dröjande . . . »Och när jag tänker rätt på saken, är det svårare att vara specialist än att vara mångsidig i det där facket.»

»Jo, jag menar det», sade Guiseppo skrattande . . . »Du går alltså in på saken?»

»Hvilken sak?» svarade Giovanni, rädd att falla i någon snara . . . »Du har ju inte sagt, *hur* du menar.»

»Nej, visst! Sakta i backarna!» är min lösen . . . »Tror du dig om att kunna plåstra med ett benbrott eller dylikt, om det skulle bli fråga om något sådant?»

»Har aldrig försökt, men . . .»

»Nå, äfven den saken kan jag hjälpa dig med», återtog Guiseppo, utan att det minsta fästa sig vid 'kompanjonens' ogenerade sätt, att se en dylik ofta rätt allvarsam sak . . . »Om det blir benbrott eller något annat, kan jag nu inte afgöra så här på rak arm. Men det är antagligt, att både spjälning och gipsning blir af nöden. Och sånt har jag varit med om . . .»

Han gjorde ett uppehåll, och lät blickarna kretsa kring rummet, innan han fortsatte, plötsligt kastande sig in på ett ämne, som skenbart icke alls hörde till saken:

»Tycker du inte, att det ser rätt trefligt ut här inne?»

Giovanni svarade med en frågande blick, undrande, hvart det nu skulle bära hän.

»Se inte så förvånad ut», fortsatte Guiseppo leende . . . »Som läkare behöfver du naturligtvis en lokal, i hvilken du kan taga emot dina patienter. Och när du nu inte kan hyra någon på jorden, åtminstone i Stockholm, så får du nöja dig med en som är *under* jorden.»

»Ah! Menar du verkligen, att jag skulle ha mina mottagningar *här?!*» utbrast Giovanni med nog så ursäktlig förvåning.

»Alldeles», svarade Guiseppo utan att fästa sig vid 'kompanjonens' nervösa vridningar, som framkallades af denna i hans tycke nästan vanvettiga tanke . . . »Och det är därför jag frågar dig, om du är nöjd med rummet, eller om vi ytterligare behöfva göra arrangemanger. Säg bara ifrån.»

Men Giovanni teg. Han satt där som förstummad och bara stirrade på den lille landsmannen.

»Några instrument få vi lof att ha hit, kan jag förstå», fortsatte Guiseppo och så en del böcker; kanske äfven en hvilstol. Men annars tycker jag, att du här kan börja din praktik när som helst.»

»Har du blifvit alldeles galen?» bröt nu Giovanni ut med minen hos en, hvilken anser sig vara utsatt för drift.

»Inte alls, käre vän... Och det bästa beviset på den saken är, att jag redan tror mig om att kunna skaffa dig den *patient*, som du helst önskar att få.»

»Guisseppo!... Du menar väl aldrig *konsulinnan?*» utbrast Giovanni, i det hans röst darrade.

»Just konsulinnan, Mary Östermann, född Hartwick, hon och ingen annan... åtminstone att *börja* med», fortsatte puckelryggen med ett hemskt skratt... »Sedan vi plockat henne, eller rättare hennes man, kan det vara tid att fundera på andra dufvor.»

»Hennes man? Du tror således, att vi skola kunna komma åt något af den rike konsulns pengar?» svarade Giovanni nästan hviskande, liksom hade han varit rädd att höra sin egen röst.

»Jo, jag menar det», gaf Guisseppo till svar... »Den här gången skall det inte bli tal om småsmulor, futtiga fem tusen... Ånej!»

Och hans små, plirande ögon glödde vid de tankar, som nu rymdes i hans hufvud och som vaknat efter den otur, han haft med de båda skrinen.

»Du skall allt nog spela doktor», fortsatte han vändande sig till Giovanni... »Något annat behöfver du icke befatta dig med, åtminstone än så länge... Men då det kanske blir svårt för dig att dölja, att du äfven uppträdt som trubadur, behöfver du icke förneka detta, om hon skulle fråga dig därom... Men hör nu noga på... När den saken kommer på tal, då har du genast till hands följande historia.»

Han gjorde här en paus och syntes ordna sina tankar, innan han fortsatte, lugnt afvägande hvarje ord:

»Du skall säga, att ekonomiska svårigheter fört dig ut i världen sedan du i Neapel aflagt din medicine doktorsgrad. Ödet förde dig allt längre mot Norden och slutligen kom du för ett par år sedan till Stockholm... Här trufdes du och här beslöt du att stanna... Och i tanke, att också

här kunna draga nytta af dina kunskaper, öppnade du en dag praktik, ett expediment, som dock aflöpte mycket illa, emedan myndigheterna genast slog ned på dig samt förbjödo dig att praktisera härstädes som läkare, såvida du icke först ville underkasta dig att aflägga äfven svensk läkareexamen... Därtill ägde du icke medel... Och nöden blef slutligen så stor, att du äfven med risk att bli fast på nytt, trotsade myndigheterna och fortsatte din praktik... Denna gång gick du dock mera hemligt till väga, säger du. Du annonserade icke och inte heller skyltade du för dig å det hus, där du hade dina mottagningar... Men som du under sådana omständigheter oftast såg din väntsal tom, drefs du slutligen att begagna din röst. Och sålunda kom det sig, att du inom kort uppträdde som trubadur. Resten kan du hitta på själf.»

»Snille!» utropade Giovanni... »Du förvånar mig, du hänför mig!»

Och Guiseppo svarade med ett skratt af belåtenhet:

»Vänta, min gosse. Redan i kväll skall du bli ännu mer förvånad, ännu mer hänförd.»

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Lumphandlerskan.

Konsulinnan Östermann hade efter äfventyret och sitt första möte med den vackre trubaduren råkat ut för en öfverraskning, som ännu mer brakte hennes sinne ur jämvikt.

Detta var upptäckten att hon blifvit bestulen dels på sina smycken och dels på skrinet med de sammansparade engelska mynten.

Denna upptäckt gjorde hon dock först sedan det åter blifvit lugnt i våningen efter eldsvådetillbudet. Och då var det redan lidet ett godt stycke in på natten.

Hade hennes man varit hemma, skulle anmälan nog blifvit gjord genast.

Nu visste hon i sin harm och äfven förskräckelse knappt till sig. Och misstankarna om hvem som kunnat föröfva stölden irrade hit och dit utan något bestämdt mål. Så mycket fann hon dock, att här kunde det icke bli tal om någon annan än den, hvilken hade reda på det hemliga förvaringsrum, där hon — konsulinnan — sedan länge haft dessa sina nu bortstulna skatter förvarade . . . Men hvem var denne?

I största hemlighet hade konsulinnan låtit anordna denna nisch. Och spegeln, som täckte densamma, hade hon själf

beställt och insatt. Ty hon var i många stycken mycket praktiskt anlagd, denna dam, och alls icke främmande för snickeri och en del enklare klensmide.

Icke ens konsuln hade reda på den hemliga nischen i hustruns budoir.

Misstankarna koncentrerade sig så småningom kring kammarjungfrun. Kanske hade denna genom ett nyckelhål eller på annat sätt listat sig till sin husmoders sysselsättningar vid pänningskrinet och äfven tagit reda på, hvar detta förvarades. Men å andra sidan fanns det omständigheter, som talade för, att detta antagande kunde vara förhastadt.

Stölden måste hafva skett i brådskanie hast, därom vittnade det tillstånd, i hvilket sekretärens uppbrutna lådor befann sig. I det ena låset satt sålunda ännu kvar en dyrk, när konsulinnan gjorde upptäckten, att tjuften äfven därstädes gjort en påhelsning.

Och hvarför skulle kammarjungfrun haft en sådan brådska? Hon gick ju så godt som hur hon ville i våningen och fanns ju ännu kvar ehuru hon säkerligen skulle hafva rymt, om hon kommit öfver ett sådant byte, som fanns i båda skrinen.

Så kom upptäckten af portvaktens själfmord och tidningarnas meddelande om det skrin, som man funnit i den dödes hand.

Och nu tviflade konsulinnan icke ett ögonblick på, att detta skrin var just detsamma, i hvilket hon förvarat sina nipper.

Men vore portvakten verkligen tjuften?

Och i så fall, hvarför hade han hängt sig? Och hur kom det sig, att han hade det ena skrinet i sin hand och därtill *tomt*?

Att konsulinnan icke reflekterade något vidare öfver eldsvådetillbudets sammanhang med stölden, har sin grund däri, att kammarjungfrun genast rusade in vid sin matmors rop, att elden var lös... Det var hon, som tog på sig orsaken sägande, att hon nyss varit inne i rummet med ljus, att hon vid konsulinnans återkomst rusat ut i tam-

buren för att se, hvem det var som kom och att hon därvid sprungit från ljuset i det för vädring öppnade fönstret, och att draget sedan kommit ljuslågan att fladdra mot gardinen, så att denna fattat eld.

Detta berättade kammarjungfrun, glad att den unge 'kontoristen' varit så rask med att försvinna genom fönstret, sålunda räddande henne från en hel del obehag, hvilka ett möte mellan honom och konsulinnan kunnat åsamka henne.

Att slutligen den repstege, som Guiseppo betjänat sig af ej blef upptäckt, berodde därpå, att den afbrann i fönstret, föll ned på gården och bortsläpades under brandservisens släckningsarbete jämte en hel del annat tågvirke. Slutligen i mörkret borttappad på gatan, kunde denna stege ej bli anledning till gåtans lösning.

Följande dag, sedan konsulinnan läst morgontidningarna, blef hennes första tanke, att anmäla för polisen, att hon hyste starka misstankar om att det skrin, som funnits i den dödas hand, var hennes tillhörighet.

Men med kvinnors vanliga motvilja för att skylta i polisärenden uppsköt hon emellertid denna viktiga anmälan, och när hon ytterligare en natt sofvit på saken kom tanken på, att ett förhör möjligen skulle gifva anledning till, att hennes rendez-vous med trubaduren kom i dagen. Och för en dylik skandal ville hon på inga villkor utsätta sig.

Emellertid grämde det henne oerhördt, att det kära guldet, hennes kvällars största glädje, hade vandrat till annan egare. Och denna harm blef så mycket större som det skedda helt visst icke inträffat, om hon lydt sin oro och ej infunnit sig vid det möte, som hon nu gifvit den vackre italienaren.

Tanken på, att hennes man skulle kunna komma och fråga efter, hvarför hon ej vidare bar någon eller några af de nipper, som hon förut briljerat med, brakte henne slutligen i ett tillstånd af nervositet, som i all synnerhet gynnade den plan Guiseppo gjort upp och som äfven skulle bli utförd, för öfrigt ett af de djärfvaste dåd, man gärna kan

tänka sig, just värdigt banditer af sådant slag som Barozzi och Giovanni.

* * *

På morgonen till den dag, då det äfventyr, vi här nedan skola försöka skildra, egde rum — satt konsulinnan jämte sin nu från utlandet återkomne man vid frukostbordet, då betjanten anmälde, att det var en dam, som önskade tala med konsulinnan, och att hon väntade i tamburen.

Konsulinnan, som antog, att det var besök, som kom i tiggareärenden — hvilket ej så sällan inträffade — och att man därför ej för betjanten ville säga sitt namn eller lämna kort, svarade, att hon skulle komma så snart hon slutat sin frukost.

När konsulinnan — som ej gjorde sig någon vidare brådska — kom ut i tamburen, fick hon där se en fattigt klädd kvinna, hvars anletsdrag hon emellertid ej tydligt kunde urskilja, alldenstund den besökande egendomligt nog begagnade ganska tätt flor.

»Är det fru konsulinnan?» frågade främlingen med en ovanligt pipig röst samt reste sig från en stol helt nära dörren.

»Ja, hvad önskar ni?», svarade konsulinnan, i det hon kände en instinktiv motvilja för personen i fråga.

»Saken är på sätt och vis ganska ömtålig», fortsatte den främmande i det hon sänkte rösten... »Den handlar nämligen om en stöld, som lär hafva egt rum här i huset.

Konsulinnan spratt till och betraktade nu främlingen med ännu större misstro i det hon utbrast:

»Hur vet ni, att någon stöld egt rum här i vårt hus? Jag har åtminstone icke anmält någon sådan.»

»Det har jag inte heller sagt», återtog den pipiga rösten... »Men jag är i besittning af vissa nipper, som mycket väl kunna vara konsulinnans tillhörighet och som blifvit inlämnade till mig af en man, hvilken varit portvakt just här i huset, men helt nyligen tagit sig af daga.»

Konsulinnan fann genast, att om denna kvinna talade sanning, borde inlämnandet af det stulna hafva skett samma natt som eldsvådetillbudet inträffade. Vore portvakten tjuften, skulle han efter hemkomsten från denna tjufgodsköperska hafva tagit sig afdaga, kanske därtill drifven af fruktan, att redan följande morgon hamna i polisen.

Kvinnans djärfhet förvånade konsulinnan och hon beaktade den beslöjade med en blick, hvilken tycktes genom floret vilja läsa sig till, om den uppträdande verkligen kunde vara lika lugn som tonfallet i hennes ord förrådde, när hon fortsatte med sin obehagliga fasettliknande röst:

»Det är verkligen första gången, som något dylikt inträffat för mig, det kan jag heligt försäkra... Och min första tanke, när jag mottog dessa dyrbarheter af mannen, var den, att han var en tjuv och att jag borde anmäla honom... Men i samma stund kom jag att tänka på, att om inte jag köpte det stulna så skulle han kunna sälja det till någon annan, hvilken ej vore lika hederlig som jag ville vara det. Och då hade fru konsulinnan med all säkerhet aldrig mer fått se skymten af dessa sina nipper.»

»Men», inföll konsulinnan. »Ni kunde väl genast tillkalla polis och låta häkta den misstänkte!»

»Alldeles omöjligt, fru konsulinna», svarade den beslöjade. »I den trakten, där jag har min affär — skam till sägandes en vanlig, liten lumpbod — syns sällan någon polis till. Och hade jag gett mig ut att få tag i någon, skulle tjuften hunnit undan hundra gånger om... Det var därför jag gaf honom, hvad han ville ha — en lappri-summa i förhållande till hvad dessa nipper äro värda —. Och först sedan detta var gjordt, skyndade jag mig att stänga, för det var sent på kvällen. Utan att han visste det minsta därom, följde jag honom på afstånd och fick se att han försvann här i huset. Och redan följande dag när notisen om själfmordet blef synlig i tidningarna anade jag att tjuften och portvakten voro en och samme person.»

»Trots detta har ni tegat med hvad ni visste», svarade konsulinnan... »Tidningarna ha ju uppmanat, att man

skulle lämna alla de upplysningar, som stodo till buds för att en lösning skulle erhållas på denna hemlighetsfulla sak.»

»Jaså, konsulinnan har också observerat den där notisen?» svarade kvinnan med ett plirande ögonkast, inför hvilket fru Östermann verkligen kände sig generad, då hon insåg, att hon genom detta yttrande sagt mer än hon borde. Och hon märkte detta ännu mer när den beslöjade fortsatte:

»Jag har således inte trott fel, då jag antog, att de stulna nipporna voro konsulinnans, inte sant?»

Hon sade detta med sådan öfvertygelse, att fru Östermann ej kunde annat än svara:

»Nog har sådana försvunnit från mig, men om det är de, hvilka ni har köpt, vet jag ännu icke förr än jag kommer i tillfälle att få se dem.»

»Jag har dem inte med mig nu», svarade kvinnan, »men i kväll redan skall det bli mig ett nöje, att få lämna dem åt fru konsulinnan, det vill säga, om jag kan motse, att erhålla den summa, som jag betalade tjuften, hvilket jag för öfrigt ej tviflat på ens ett ögonblick.»

»Hur stor är den summan?»

»Bara två hundra kronor, snälla konsulinnan», svarade kvinnan med ett inställsamt leende.

»Tycker ni det är *bara*, två hundra kronor?»

»Ja visst. För nog ser jag, att dessa nipper äro värda minst fem, ja, tiodubbla summan... Där finns juveler, där finns äkta stenar och pärlor och...

»Ja, jag vet», afbröt Mary... »Hur dags kommer ni?»

»Inte före tio, snälla hennes nåd. Det är mig alldeles omöjligt att komma från tidigare.»

»Godt, jag skall vara hemma vid den tiden.»

»Jag får vänligast tacka... Men det är också en annan sak», fortsatte hon, åter sänkande rösten... »Jag vill inte komma *hit* upp med nipporna.»

»Hvarför inte det, då?» utbrast konsulinnan förvånad.

»Å den saken är lätt att begripa... Man kan inte vara nog försiktig i dylika affärer... Och det finns inga, som polisen slår ned på så geschwindt som på oss fattiga lumphandlare... Jag tviflar visst icke på fru konsulinnans godhet; men som sagdt, hit upp går jag inte i ett sådant ärende som att återställa tjufgods.»

Mary Östermann syntes öfverlägga med sig själf innan hon gaf sitt svar, med tanke på, att hon till hvad pris som helst måste hafva igen sina nipper, för att ej hennes man skulle göra anmälan och sålunda gifva anledning till en skandal, som hon på alla sätt måste undvika.

Hon svarade allt nog:

»Hvar skall jag då träffa er och när?»

»Jag hade tänkt bespara fru konsulinnan vidare besvär och skall därför invänta er här nere på gården klockan precis tre kvart till elfva i kväll.»

»Men ni måste under sådant förhållande bli uppmärksammas af portvakten. Porten stängs nämligen på slaget tio.»

»Äfven den saken har jag tänkt på», svarade kvinnan med ett hemlighetsfullt leende. »Och för den skull skall jag skaffa mig in i huset innan det stängs.»

Konsulinnan svarade ehuru med motvilja och med en känsla af oro, som hon dock gjorde allt att behärska:

»Jag kommer ned på utsatt tid... Men låt mig icke vänta.»

»Lita på mig som på er själf... Och till dess farväl.»

Hon gjorde en klumpig nigning och drog sig mot dörren; genom hvilken hon hastigt försvann och till stor lättnad för Mary, som just hörde sin man komma.

»Du ser blek ut, kära Mary», sade konsulen, i det han stannade framför sin hustru. »Har det händt dig något obehagligt?»

»Nej, visst icke», svarade Mary i det hon spratt till. »Men jag mår icke bra. Också sof jag mycket illa i natt.»

»Var nu bara rädd om dig... Du vet att vi ska på operan i kväll.»

»Omöjligt! Jag känner, att jag icke orkar.»

»Men jag lofvade grefvinnan Rosenlöv att...»

»Du *måste* ge återbud. I kväll går jag icke ur fläcken», svarade Mary, i det hon utan vidare förklaring gick direkt in i sin budoir, att närmare öfvertänka, hvad aftonen kunde föra med sig.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

I banditernas våld.

Ja, konsulinnan Mary Östermann hade fått åtskilligt att fundera på nu sedan en tid.

Och hon egde nu icke heller ens den förströelsen, att om kvällarna få fägna sina blickar med det kära engelska guldet, fägna dem med glansen af blänkande pounds och souvereigns, hvilket förr tröstat henne många gånger, när en viss känsla af 'spleen' ville komma öfver henne.

Nu behöfde hon emellertid icke befara, att falla offer för denna åkomma, som annars vidlåder så många af hennes mer välsituerade landsmän och landsmäninnor.

Hon hade, som sagdt, fått åtskilligt att tänka på, och dylikt är mer än annat ett godt medel mot allt hvad själs-trötthet heter.

Det var med stor tillfredsställelse, som hon mottagit underrättelsen om, att de bortstulna nipperna åter skulle kunna komma i hennes ägo... Därigenom behöfde hon icke frukta, att hennes man kunde få anledning att börja rifva i den förargliga saken. Och som hon nu hade skäl antaga, att det varit portvakten, som bestulit henne, behöfde hon icke längre anstränga sig med att spionera på sin kammarjungfru, såsom hon gjort det allt sedan den fatala kvällen utan att denna dock fått veta något om sin husmoders förlust.

Flickan hade dock anat något i den vägen; ty hennes matmoders förändrade sätt mot henne hade ej kunnat undgå tjänsteflickans uppmärksamhet; och genom en dräng på konsulns kontor, hade hon fått veta, att konsuln visst icke skaffat sig någon ny bokhållare hvarken gammal, medelålders eller ung.

Flickans oro hade därför nått samma grad som hennes matmoders ängslan, ja, om möjligt växt till ännu högre grad på grund af den ovisshet hon sväfvade i, beträffande dels hvem den unge mannen kunde vara, dels hvad han haft för sig i konsulinnans budoir den stund — högst en kvart — som han blifvit lämnad ensam därstädes.

Hon hade dock ej vågat säga det åt matmodern utan föredragit att vänta på att denna skulle säga första ordet . . . Men något sådant hördes aldrig af, men väl andra ord, som visade, att konsulinnan icke mer var lika nöjd med sin kammarjungfru som förut.

Spejade konsulinnan på kammarjungfrun, så var denna senare icke mindre uppmärksam på, hvad husmodern nu mera tog sig för.

Och af denna anledning var det äfven, som hon — konsulinnan ovetande — blef ett vittne till dennas samtal med den fattigt klädda kvinna, som betjänten släppt in i tamburen.

Sälunda fick hon här höra, att det var fråga om nipper, som den nu jordade portvakten Pettersson skulle hafva stulit från konsulinnan, och att dessa samma kväll skulle återställas mot två hundra kronor.

Saken föreföll kammarjungfrun otrolig; ty hon kände den döde såsom en visserligen barsk och någon gång småkittlig man, när det gällde utöfvandet af hans 'embete' . . . Men hon skulle kunnat taga på sin ed, att denne portvakt aldrig förnedrat sig med, att bli simpel inbrottstjuf.

Som affären stod nu — efter den beslöjade kvinnans uppträdande — blef det kammarflickan allt tydligare, att den så kallade 'yngste bokhållaren' vore tjufven.

Men det var också något annat, som hon fäste sig vid. Och detta var den besökande lumphandlerskans röst... Hon var fullt öfvertygad om, att hon förr någon gång hört denna pipiga, något ansträngda stämma. Men när och hvar kunde hon nu icke erinra sig, fast hon kände, att detta skulle vara af vikt att minnas just nu.

Vi veta, att 'puckelryggen' egde stor förmåga, att förstå sig. Och hade kammarjungfrun haft en tanke på den nervositet, som 'yngste bokhållaren' visade vid sitt besök, skulle hon i hans sätt att tala hafva funnit mycket som påminde om lumphandlerskans röst och därmed äfven fått klafven till gåtans lösning. Men så långt sträckte sig nu icke den uppskrämda kammarjungfruns kombinationsförmåga.

Hvad hon däremot var fullt på det klara med, det var, att hon nu instundande afton ej ville försaka att i något afsides hörn å gården iakttaga det beramade mötet mellan matmodern ooh lumphandlerskan.

Hon ville då närmare studera denna kvinna, som omgaf sig med en viss hemlighetsfullhet och på samma gång kunde hon då kanske äfven komma under fund med, *hvarför* konsulinnan icke angifvit för polisen denna stöld, som hon — kammarjungfrun väl anat men nu var fullt på det klara med vis à vis, att den verkligen egt rum, ja, äfven att det var 'yngste bokhållaren' men icke portvakten, som föröfvat densamma.

Gärna hade kammarjungfrun velat meddela dessa sina tankar åt betjänten — hennes i hemlighet varande 'fästman'. — Men hon vågade icke detta på den grund, att hon därmed kanske skulle gifva anledning till att någon hemlighet, som konsulinnan tycktes hålla på, blefve uppdagad äfven för honom och att han — som just icke var något ljushufvud — sedan pallrade vidare och stökade till det så, att både hon — kammarjungfrun — och han själf finge flytta. Och den risken var icke så liten, alldenstund man hade det bra hos konsul Östermann's och fick högre lön än på många andra ställen.

Hon beslöt alltså att ensam spionera på sin husmor denna afton, och klockan strax efter tio befann hon sig äfven i en smyg helt nära bakporten, från hvilken hon så godt den mörka kvällen tillät det, kunde se öfver hela gården och på samma gång därmed väljande en plats, i hvars närhet mötet kunde antagas ega rum.

* * *

Klockan har nyss slagit kvarten öfver tio.

Kammarjungfrun har fått tillsägelse att gå upp på sitt rum och hon går — ned till sin förut bestämda observationsplats.

Hon har ej stått där mer än en kvart, redan huttrande af köld i den kalla, regniga och blåsiga natten, mot hvilken brådskan ej tillåtit henne att till skydd taga på sig mer än en tunn schal. Och hon ämnade just röra på sig en smula för att få det halft stelnade blodet i omlopp, när hon helt plötsligt och till sin stora förskräckelse får se en svart skugga dyka upp på gården, kommande från den uthusbyggnad, där man funnit den stackars portvaktens lik.

Skuggan rörde sig med stor försiktighet ned mot stora ingången, då och då dröjande som om den vore obeslutsam om den skulle fortsätta eller ej.

Kommen helt nära denna port föll en ljusstråle från ett fönster öfver skuggan och kammarjungfrun såg nu, att det var en kvinna, hvilken, märkvärdigt nog, i hast draperade ett flor kring sitt ansikte, som — den spejande hade genast uppfattat detta — var poträttligt öfverensstämmande med . . . 'yngste bokhållarens' drag! — Hade det icke varit en kvinna, skulle kammarjungfrun velat våga hvad som helst på, att just där stod tjuften.

Emellertid hann hon icke fundera mycket på den saken, innan äfven konsulinnan visade sig. Och nästa sekund hade de båda — kvinnan med floret och konsulinnan — sammanträffat.

Kammarjungfrun ansträngde sin hörsel till det yttersta. Och som vinden just låg emot henne, kunde hon snart

uppfatta följande fragment af hvad som sades, trots att samtalet fördes hviskande:

»Har ni skrinet med er nu?» frågade konsulinnan nervöst.

»Ja, fru konsulinna», svarade den pipiga rösten.

»Nå, det var bra», fortsatte konsulinnan... »Tag hit det då, så skall ni få pängarna.»

»Jag ber om ursäkt, men först får jag kanske be fru konsulinnan att följa mig dit bort. Jag har ställt det där för den händelsen att... ja, ni förstår...»

»Nej, inte alls. Ni är alldeles onödigt försiktig, tycker jag», afbröt konsulinnan.

»Säg inte det!» svarade den beslöjade... »Man kan så lätt råka ut för en fälla.»

»I hvilket afseende då?» utbrast konsulinnan med uppjagadt tonfall... »Menar ni, att *jag* skulle hafva utsatt någon fälla för er?»

»Det har jag icke sagt. Men under alla omständigheter är det bäst att vara försiktig» fortsatte den pipiga rösten... »Och för den skull kanske jag får besvara fru konsulinnan med att följa mig dit bort, så skall nipperna genast erhållas.»

Konsulinnan, som sprungit ned utan att kasta på sig minsta öfverplagg, följde tveksamt den hemlighetsfulla kvinnan öfver gården.

Men innan de hunnit fram till det ofta omtalade ut-
huset, stannade hon på nytt sägande:

»Jag är rädd! Jag går inte ett steg längre.»

»Hvad är ni rädd för? Fru konsulinnan är ju här inom stängda portar till sitt eget hus... Och *jag* en fattig lumphandlerska, är väl icke någon, att vara rädd för... Jag skall säga hur det är... innan jag lämnar nipperna, som jag har i en cigarrlåda, skall jag vara mycket tacksam om fru konsulinnan ville öfverse att *allt* det stulna kommit till rätta eller om det kanske fattas något.»

»Kanske ni också har ett skrin med engelska guld-pängar?» utbrast konsulinnan som svar på den hemlighetsfullas ord.

»Saken är verkligen den, att jag har ett sådant», svarade lumphandlerskan nu nästan ljudlöst . . . »Men som jag trodde, att det bara var *spelmarker*, sådana där med drottning Viktorias bild, så . . . Ja, följ med får fru konsulinnan se.»

Den bestulna kunde icke längre stilla sin ifver.

Raskt följde hon lumphandlerskan mot uthuset och kammarjungfrun såg båda försvinna i dunklet.

Men plötsligt hördes ett häftigt skri, som gaf genljud mellan de höga väggarna.

Kammarjungfrun rusade fram att undsätta sin husmoder.

Men huru hon än letade och sedermera på kvällen gaf anvisningar åt det tillkallade husfolket samt åt polis, anskaffad af konsuln själf, var det absolut omöjligt att finna spåren, hvarken af konsulinnan eller den hemlighetsfulla kvinnan.

TJUGOSJETTE KAPITLET.

Tvingande skäl.

Guisseppo hade lyckats i sin oerhördt djärfva plan, åtminstone i dess första del, som åsyftade infångandet af den rika och vackra konsulinnan.

I samma ögonblick nämligen som kammarjungfrun hörde det förtviflade skriket från sin husmoders läppar försvann också konsulinnan Mary Östermann genom den öppning, som från gården ledde ned till den underjordiska gången.

Handlöst störtade hon ned i djupet, och efter henne följde lumphandlerskan, vig som en katt.

Nästa sekund var den sinnrikt anordnade luckan åter pålagd och bredvid den afsvimmade konsulinnan visade sig nu — Giovanni Barozzi!

Lumphandlerskan hade hastigt försvunnit. Af *henne* fanns nu icke mer än en hög kläder, som Guisseppo kastat af sig, och Guisseppo själf, hvilken nyss spelat den hemlighetsfulla tjufköperskans roll, liksom han äfven gjort det på förmiddagen, då han uppträdde i konsulinns tambur.

Med blindlyktan belyste han den afsvimmade.

Han fann, att hon snart åter skulle komma sig och äfven, att hon råkat falla just på den nedanför luckan utbredda halmsäcken, som han beräknat. Om hon brutit sig

»Har du søft henne?» (Sid. 178).

något, kunde detta i alla fall icke vara svårt och skulle under alla omständigheter bli botadt under den fångenskap, som nu skulle bli hennes lott. Hur lång denna tid kunde bli, hvilken hon beröfvades sin frihet, fick alldeles bero på henne själf och hennes vilja att efterkomma de fordringar, som skulle ställas på hennes frigifvande.

Han betraktade henne noggrant och med ett uttryck, för hvilket hon säkerligen skulle känt sig gripen af hemskaste fasa, om hon kunnat se och läsa, hvad som rörde sig i denne skurks inre.

Och när han ett par minuter sålunda betraktat henne, tog han upp ur sin ficka en liten metall dosa och ur denna en svamp, hvilken han höll under hennes näsa.

Genast blef hennes andhemtning kortare och slutligen tycktes denna upphöra alldeles. Man skulle kunnat tro, att hon vore död.

Sedan han kastat undan kjolen, kappan och den hatt, som han betjänat sig af för att spela lumphandlerska, tog han upp en pipa, samt lät en skarp drill genljuda i den långa gången. Och det dröjde icke länge, innan man hörde raska steg närma sig.

Nästa ögonblick visade sig Giovanni.

Han stannade häpen framför den grupp, som här mötte hans blickar.

Icke ett ord kom öfver hans läppar.

Han trodde ej sina ögon.

Slutligen bröt Guiseppo tystnaden, sägande:

»Nå, hvad tycker du? Är hon icke lik sig?»

»Guiseppo!» utropade Giovanni. »Du är ett geni!»

»Prat! Det här är bara småsaker, mot hvad jag verkligen kan göra, om det kommer till kritan . . . Hjälp mig nu så vi få in henne!»

Och man lyfte den sanslösa, samt bar henne genom gången. Giovanni gick före och Guiseppo efter, med blindlyktan hängande kring halsen.

Ej utan svårighet uppnådde man 'rättkungens sal' och inkomna där var man som i ett nästan elegant hem. Icke

ens värme saknades, framkallad som den var af åtskilliga lampor samt af brinnande ljus i både krona och stakar.

»Hon rör sig icke det minsta», sade nu Giovanni oroligt, i det han styrde sina steg mot en soffa, i afsikt att där nedlägga den bortröfvade.

»Var icke rädd för det, du», svarade Guiseppo. »Hon kommer sig... Men vi måste vara försiktiga och bära in henne i alkoven... Om en half timme eller så har hon säkert vaknat.»

»Har du söft henne?» fortsatte Giovanni, i det han styrde sina steg mot 'alkoven', som med tunga gardiner var skild från själfva salen.

»Jo, var så säker... Men håll i, för tusan. Hon glider ner.»

Giovanni tog ett nytt grepp, och en minut senare låg den ännu medvetslösa på sängen därinne i den endast svagt belysta afbalkningen, hvars gardiner drogos för sedan skurkarne åter kommit ut i salen, där man slog sig ned vid ett bord.

»Men säg mig nu», utbrast Giovanni. »Hur har du kunnat åstadkomma detta?... Jag tror icke ännu, att det är sant.»

»Nej! nej! Besynnerligt kan det se ut. Men som du vet, brukar jag alltid hålla ord, hvilket man just icke kan säga om dig.»

Giovanni sväljde det bäska pillret och svarade:

»Hur har det gått till? Hur kunde du lura hit henne?»

»Detta blir min hemlighet. Man skall aldrig skvallra ur skolan, min gosse.»

»Äro vi inte *kompanjoner* kanske?» svarade Giovanni med ett tonfall af förargelse.

»Inte i *alla* afseenden... Jag skall gärna ge dig *råd*, det vet du. Men att förråda en del *finesser*, skulle bara skada vår sak... Du får alltså nöja dig med fakta... Jag har lofvat, att skaffa hit henne. Detta har jag hållit... Och du bör vara nöjd.»

»Men *hvarför* har du skaffat hit henne?» utbrast Giovanni, misslynt öfver 'kompanjonens' förbehållsamhet.

»Hvarför? . . . Det var just en fråga», svarade puckelryggen. »Begriper du inte, att du måste ha *patienter*, om du vill fortfara att vara *läkare*?»

»Jag undanber mig allt skämt. Saken är redan för allvarsam, tycker jag, att leka med . . . Och så detta, att släpa hit just *henne*.»

Guisseppo tog fortfarande saken från den humoristiska sidan, när han fortsatte, utan att fästa sig vid Giovannis nervösa hållning och flammande ögonkast:

»Jag trodde, att jag skulle göra dig en sabla tjänst med att föra hit just henne . . . Du känner ju, hvad hon lider af, och du har ju själf sagt, att du har henne på dina fem fingrar.»

Giovanni slog handen i bordet och rusade upp, samt utropade, i det han ställde sig framför kompanjonen, hvilken fortfarande satt där lugn och med detta lugn ännu mer retade upp den hetsige unge mannen:

»Guisseppo!» skrek Giovanni. Tror du, att jag är en lekfogel för dig, så bedrar du dig . . . Jag har lagt märke till, hur du allt mer 'arbetar' utan att förut höra, hvad jag kan ha att säga . . . Jag frågar dig, *hur* du kunnat få henne med dig hit . . . Detta vill du icke svara på, utan säger, att sådant hör till dina hemligheter . . . Jag frågar dig vidare, *hvarför* du fört hit henne . . . Detta bemöter du helt enkelt med skämt och gyckel . . . Hvad vill du då, att jag skall göra? . . . Jag är redan illa ansatt af Ida Weinberger, jag vet ej, hur det skall sluta med min affär med Silfverpanzar, jag har det tusan så illa stäldt med Eufrosyne Wörnberg och slutligen på ännu ett par, tre andra ställen . . . Som trubadur vågar jag icke längre uppträda, och med min s. k. praktik är det slut . . . Hvart skall det här bära hän? *Hur* vill du? *Hvad* vill du? . . . Och slutligen, mina pänggar gå åt helsicke, om jag inte snarast får ut dem från Göteborg; ty Sverige måste jag lämna när som helst, innan det blir för sent.»

Han tystnade och sjönk åter ned på en stol, tydliggen utmattad af sitt hetsiga utbrott.

Guiseppo betraktade honom en stund tiggande och med en blick, som mycket tydligt sade, att Giovanni var en pygmé, en obetydlighet, med hvilken han knappt ville byta ord.

En betecknande axelryckning underströk denna outtalade tanke, när han ändtligen tog till ordet, sägande:

»Fy tusan så'na kräk det finns... Och du är ett ärkekräk.»

Giovanni skulle åter rusa upp. Men en fast blick, som äfven var full af hån, mötte honom från Guiseppos små rättögon samt fängslade honom kvar på stolen.

»Men», fortsatte puckelryggen. Det är väl, att jag inte har samma harblod i mig som du... 'Här skall förtjänas pängar', var ju vår lösen... Godt!... Jag har inte förlorat detta mål ur sikte... Nu är tillfället bättre, än någonsin... Och *nu* skall du få se, hvad jag ytterligare duger till... Att *lyda* order bör inte vara någon konst. Men att *ge* order, kloka och tydliga order, detta är en konst, och den konsten kan *jag*, för det finns hjärna i min skalle... Godt!... Detta må vara sagdt som inledning.»

Han gjorde en paus och trummade en kort hvirfvel mot bordsskifvan... Därpå fortsatte han:

»Nu lyder du helt enkelt! Eller också ger jag dig fan... Du skall spela din roll af läkare och göra som jag nyss rådt dig att göra... I det här fallet har du blifvit tillkallad af mig, säger du, när hon vaknar, hvilket kan ske när som helst... Du tar reda på, om hon skadat sig, hvilket jag icke tror... I alla fall bestämmer du, att hon måste hålla sig stilla här ett par dagar... Frågar hon, hvar hon är, kan du t. ex. säga, att du förut känner mig, och att hon befinner sig på Bondegatan å Söder, hugg till ett nummer, hvilket som helst. Och sedan kan du ju öfvergå till den mer romantiska sidan af saken och prisa din lycka, att du nu som hennes vårdare kan få ostördt rå om henne ett par da'r åtminstone... Detta kommer nog att

jaga upp henne en hel del, ja, rent af skrämman henne . . . Och det är dit, jag vill komma . . . Hennes fruktan att vara borta från mannen och hemmet så lång tid skall just göra hennes nerver mottagliga för *mina* planer, som gå ut på att pressa af henne mynt . . . Och detta mynt skola vi sedan dela som bröder, fast du i sanning för *ditt* besvär ej är värd mer än på sin höjd en tiondedel . . . Men tyst! . . . Jag tyckte, att hon rörde sig.»

Han reste sig på tå och smög som en katt fram mot det fördragna draperiet, där han ställde sig att lyssna.

Lika ljudlöst återvände han till Giovanni och skulle just fortsätta med sina instruktioner, när tystnaden stördes af ett genomträngande rop.

»Ah! Nu är hon vaken! Passa nu på och sköt dig som en hel karl», utbrast Guiseppo, i det han drog sig undan, lämnande Giovanni att spela doktor så godt han kunde.

Ej utan känsla af häftig oro, men på samma gång äfven med åter uppfammande lidelse för den vackra engelskan, drog Giovanni undan gardinen.

Halfsittande på sängen syntes hon där stirra honom till mötes med en blick, i hvilken yttersta oro stod att läsa och tydligen hade hon ännu icke känt igen honom, när hon utbrast:

»Hvar är jag? Hvad har händt?»

Giovanni kom henne närmare och svarade något osäkert, lydande Guiseppos instruktioner:

»Ni är hos en familj, som vill er väl. Och ni befinner er nu i ett hus vid Bondegatan.»

Hon stirrade på honom, som en, hvilken trott sig höra fel eller ej kunde uppfatta, hvad som sades. Därpå försökte hon resa sig. Men då skyndade Giovanni fram samt sköt henne tillbaka i sängen, sägande med väl spelad oro:

»Nej, icke så. Ännu är ni alldeles för svag att gå upp. Största stillhet är af nöden, annars svarar jag icke för följderna.»

»Men hvad har då händt?» utbrast hon, endast med

motvilja fogande sig efter Giovannis ord. Och därpå utbrast hon, utan att afvakta hans svar: »Är det inte ni... ni, som sjöng, och...»

»Ni känner således igen mig», afbröt Giovanni med sitt varmaste tonfall... Hur glad är jag icke öfver detta, och hur lycklig är jag ej, att det är jag, som blef kallad att vårda er.»

»*Vårda mig?* Hvad menar ni? ... *Vårda?*»

»Ah, ni vet eller minns således icke, hvad som händt?» fortsatte Giovanni hastigt, gripen af en djärf plan.

Konsulinnan fick åter det frånvarande i blicken, när hon svarade:

»Hvad som händt? ... Var det icke en kvinna, som...»

Hon fortsatte ej sin mening, utan frågade i dess ställe sedan hon fåfängt letat efter sitt ur — ett briljanteradt ur, hvilket Guiseppo naturligtvis beröfvat henne —:

»Hur mycket är klockan?»

»Hon är nyss half ett» svarade Giovanni.

»Half ett! ... Min Gud, hvad skall väl min man tänka ... Midt i natten och jag är ännu icke hemma!»

»Min fru», svarade Giovanni med ett uttryck af delta-gande ... »Dess värre blir nog det här en tråkig historia, men han har dock redan haft tid att besinna, att ni måste hafva råkat ut för en olycka, och detta, efter hvad jag kan förstå, alldeles särskildt egendomlig. Ja, jag är till och med rädd, att det under det hela döljer sig ett planlagdt brott. Ty annars hade man väl icke funnit er där man nu fann er i går natt, ungefär vid den här tiden.»

Åter rusade konsulinnan upp, i det hon med uttryck af största förskräckelse utbrast:

» I *går* natt? Var det sålede sicke för en stund sedan, för högst en timme sedan som jag... som hon... den där kvinnan...? O, min Gud! Det går rundt för mitt hufvud, jag tror, jag mist mitt förstånd... I *går* natt, säger ni... I *går* natt!... Hör jag rätt eller är det hela endast en vansinnig dröm?... Ja, det måste vara en dröm, det *måste!*»

Hon tog några steg mot honom, drog sig därpå bakom ett vid sängen stående nattduksbord samt fortsatte:

»Ah! *Nu* förstår jag! Det är *ni*, som fört mig hit, det är *ni*, som med list lurat mig ut och med våld fört mig bort... Men min herre! Detta skall stå er dyrt!... Jag svär, att hämnas detta nesliga dåd, som vanärat mig och som...»

»Lugna er!» afbröt Giovanni... »Jag är alldeles oskyldig till, hvad ni nu lägger mig till last... Alldeles, hör ni... Endast slumpen, och, som jag tror, en lycklig slump äfven för er, var det, som förde mig i er väg nästlidna natt... Jag blef tillkallad att söka rädda en döende, och denna fann jag vara ni, fru konsulinna... Beröfvad sansen, låg ni då här i rummet. Och efter hvad man sagt, hade man funnit er under järnvägsbron vid Slussen. Men hur ni kommit dit är däremot en hemlighet, hvilken det återstår att utforska och som gifvit mig anledning misstänka, att här föreligger ett brott... I det tillstånd, ni då befann er, kunde jag ej tillstyrka, att ni fördes till edert hem. Ni tycktes hafva erhållit något svårt bedöfningsmedel, kanske äfven ett häftigt slag öfver hufvudet och...»

»Ah, nu minns jag. Detta slag måste jag hafva fått, när jag störtade ned», mumlade konsulinnan, i det hon tycktes tala vid sig själf... »Men hvad hände sedan, hvad hände sedan? Jag *blir* vansinnig, om jag icke redan är det.»

Hon sjönk ned på en stol och gömde ansiktet i sina händer.

Giovannis hjärta veznade och han hade redan på tungan en förklaring öfver hvad som händt.

Kanske skulle han därmed fullständigt hafva vunnit hennes hjärta, tänkte han och gjorde i hast upp en plan att fly med henne till ett annat land, om hon sedan helt visst af skam och fruktan drefs att icke mer återvända till sin man, då hon så länge varit från hemmet. Ty i den punkten, att det nu var *andra* natten, som hon uppehöll sig på detta ställe, ville han ej hålla sig till sanningen,

tvingad af den tanken, att hon i så fall genast ville återvända hem, då hon med all sannolikhet för alltid skulle vara förlorad för honom, Giovanni.

Han hade, som sagdt, en förklaring på läpparne, då hon utbrast med full redighet och med en djupt forskande blick:

»Antag, att jag vill tro er, att det icke är ni, som lockat mig hit. Men förklara i så fall, hur kommer det sig att *ni* är här. Och i hvad orsak?»

»Jag är tillkallad som läkare.»

»Läkare?» utbrast konsulinnan tviflande. »Läkare?... Ni är ju sångare, har ni sagt mig förut.»

»Ack, min fru, detta sade jag endast för att icke omtala för er hela min sorgliga historia... Jag är italiensk läkare... Som sådan har jag måst praktisera här i smyg... Och då mina inkomster alltså varit mycket begränsade, har jag af *nöd*, ja, af ofta nog verkligt skärande *nöd*, måst sjunga på gårdarna för att kunna lifnära mig... Jag ber er att förlåta... Men hvad jag nu sagt, hör ju till sådant, som man gärna icke yppar, annat än i yttersta nödfall... O, ni kan icke fatta, huru det svider i mitt bröst vid tanken på, att hafva blifvit så misstrodd af er, ja, betraktad som en skurk.»

Stillatigande räckte hon honom sin hand. Därpå utbrast hon halft hviskande:

»Giovanni, förlåt! Och rädda mig härifrån... Jag *har* fallit offer för något försåt; jag vet inte hvarför. Men det är någon, som vill mig det värsta på jorden... Kanske har det redan gått för långt... Rädda mig! Och jag är er för lifvet!

Med stormande lidelse slöt han den vackra konsulinnan till sitt bröst... Han svor, att hon skulle bli hans.

TJUGUSJUNDE KAPITLET.

Fru Lütze.

Giovanni hade kommit i en kinkig ställning.

Han måste parlamentera både med sitt hjärta och med sin snikenhet efter guld.

Räddade han konsulinnan, skulle han säkert få henne sig tillgifven för hela lifvet, ty hon hade ju själf sagt detta och framhållit de skäl, som gjorde, att hon väl knappt kunde återvända till sin man, konsuln, hvilken dels led af en gränslös svartsjuka, liksom baron Silfverpanzar, dels aldrig varit älskad af henne med djupare känsla, hvarför hon äfven kunde lämna honom utan vidare saknad.

Men om han följde denna maning, vore det då så säkert, att han äfven skulle få guld med henne? Och detta i tillräcklig mängd för dem båda, så att han finge upphöra med det farliga lif, han nu förde och på hvilket han redan tröttnat?

Det tälde att tänka på den saken, och det värsta var, att han måste tänka ensam och icke kunde bygga på något råd af den listige Guiseppo, med hvilken han nu, ännu mindre än förut, ville dela.

Hvad som måste göras, skulle ske snart. Konsulinnan skulle helt visst ana komplotten, om han ej ofördröjligen grep sig an med att befria henne. Att hålla henne kvar

ännu en natt skulle vara det samma som att göra sig solidarisk med Guiseppo, hvars taktik att nu utpressa pengar af henne, han icke kunde fatta af de dunkla antydningar, som han låtit undslippa sig, men i hvilken han — Giovanni — nog skulle spela en viktig roll, om han kände sin man, Guiseppo, rätt.

Dessutom skulle det nog icke bli så lätt att kunna få henne ut ur detta underjordiska gömsle utan Guiseppos medgifvande. Han skulle med säkerhet hålla ögonen på dem och kanske till och med bli farlig nog, om man ville göra ett försök att fly.

Konsulinnan trodde fullt och fast på den af Giovanni uppdiktade historien, och han snarare vann än förlorade på densamma, ty som blott och bart 'trubadur', hade hon säkert icke velat följa honom ut i världen såsom hon nu lofvat.

När Giovanni väl såg, att han fått ett godt öfvertag, blef han genast djärfvare. Och vid första sammanträffande med puckelryggen tog han en ton, som denne till att börja med skrattade åt, men sedan fann åtskilligt farlig.

»Hvad menar du egentligen med det här spektaklet?» utbrast nämligen Giovanni. . . »Hur tusan ska' vi reda oss med henne? Hon går in på att stanna här öfver natten, men så fort det blir dager vill hon genast härifrån.»

»Såå. Vill hon det?» svarade 'puckelryggen' gäckande. »Gärna för mig för resten. Bara att hon först fyller i det här lilla papperet. . . Sedan må hon gärna löpa, hvart tusan som helst.»

»Du tänker väl aldrig kvarhålla henne med våld heller?» fortsatte Giovanni ej utan oro.

»Man kan ju kalla sättet hvad som helst, min gosse, bara hon skrifver under», svarade Guiseppo med ett kort skratt.

»*Hvad* skall hon skrifva under? Tag hit, får jag se.»

»Å nej, min gosse, inte än.»

»Hur skall jag förstå detta? Äro vi inte kompanjoner?» utbrast Giovanni med hetta. . . »Jag förbehåller mig alla krumbukter och villkor. Så mycket du förstår det.»

»Lugn i galoscherna! Villkoren bestämmer *jag*», svarade Guiseppo kallt, utan att det minsta fästa sig vid den andres häftighet.

»Hvarför? Med hvad rätt?»

»Med den klokares rätt... Den här gången vill jag nämligen icke se mina planer stranda på din dumhet.»

»Guiseppo! Jag förbehåller mig alla...»

»Förbehållen gör jag själf... Du har sedan att välja, d. v. s. att bli rik, om du lyder mig, eller, att om du bråkar...»

Han hejdade sig och kastade nu in på ett annat ämne, sägande:

»Men det var så sant... Ville hon inte tala vid någon af sitt värdfolk?... He, he, he!... Vi kunna ju kalla oss värdfolk och detta så mycket mer, som vi ju alldeles ensamma disponera, ja, man kan ju rent af säga äga det här *huset*... He, he, he!... Inte sant, min gosse?»

Konsulinnan hade verkligen bedt Giovanni att tillkalla lägenhetens innehafvare, helst 'den goda frun', som styrt om, att hon ej fått ligga där under järnvägsbron och kanske förgås under den kyliga, regniga och mörka natten.

Och Giovanni kom nu att tänka på detta och på denna historia, som han smört ihop, hvarför han nu ej utan ängslan upprepade samma lögner för Guiseppo, slutande:

»Ja, så sade jag. Jag visste, ta mig tusan, ej hvad jag skulle hitta på och inte kunde jag väl stå där som en sfinx heller.»

»Nej, visst! Det har jag inte heller begärt... Och jag får till och med säga, att jag tycker, att du redde dig riktigt bra... Ja, öfver förväntan.»

»Men hur i all världen ska' vi få in något *fruntimmer* till henne?» utbrast Giovanni på samma gång orolig som han var smickrad.

»Den saken behöfver du inte alls oroa dig för. Vänta här i fem minuter, skall den saken vara klar», svarade Guiseppo, i det han försvann i den sparsamt belysta gången.

Och Giovanni väntade, undrande hvad det nu skulle bli af och om 'kompanjonen' verkligen kunnat vara så oförsiktig, att han inblandat en tredje person och därtill en kvinna i denna nog så farliga affär.

* * *

När på sin höjd sju minuter gått syntes verkligen en kvinna närma sig Giovanni, som stod där helt häpen.

Det var en liten, ganska korpulent kvinna med bindmössa, under hvilken syntes det på gammaldags vis benade grå håret. Hon hade stort hvitt förkläde och såg i allt högst husmoderlig ut. På näsan hade hon brillor med mässingsbågar och i en stålkedja, som hängde ned från lifvet, skramlade en nyckelknippa.

»Hvem söker min herre?» hörde Giovanni kvinnan fråga med en röst, som både lät bekant och främmande. »Är det min man, så är han inte hemma för tillfället. Är det min son, så kommer han om en half timme hem från sin nattvakt på tryckeriet... Var så god stig in. Det är kallt här i förstugan.»

Hon lade handen på dörrlåset till 'rättkungens sal', liksom ämnade hon sig dit in.

Men Giovanni, som gripits af den yttersta häpnad, fick hastigt tag i hennes arm samt drog henne undan, i det han hviskande stötte fram orden:

»Människa!... Hvem är ni?... Hur vågar ni?...»

»Hvad nu? Skulle jag kanske icke våga mig in i mina egna rum? Herrn har bestämdt tappat en skruf. Släpp armen, säger jag.»

»Inte ur fläcken kommer ni förr än ni säger, hvem ni är», fortsatte Giovanni, troende, att han hade för sig en vansinnig.

»Inte de'? Det ska vi väl bli två om... Släpp, säger jag!»

I samma stund den 'husliga kvinnan' yttrade dessa ord drog hon blixtnabbt upp en revolver och riktade dess mynning mot Giovanni, som instinktivt gjorde en hastig,

retirerande rörelse, alltför häpen och skrämnd att kunna få fram ens ett ord.

Men nu utbrast 'revolverkvinnan' skrattande och med annan röst:

»Känner du verkligen icke igen mig?»

»Guisseppo! Är det *du*?»

»Alldeles, fast, som du ser, litet omklädd... Dessutom är jag icke längre Guisseppo utan fru Lütze och tänker mig in att se om den sjuka... Har du förstått?»

»Du är makalös!» utbrast Giovanni... »Aldrig skulle jag kunnat tro, att det var du, om jag ej fått höra din verkliga röst.»

»Godt! Då skall inte heller hon kunna se, att bakom denna förklädnad döljer sig en karl... Du kan ju vänta här, så får du höra, hvad hon vill.»

»Men henne skall du väl icke hota med revolvern?» forstatte Giovanni med viss respekt och besluten att skaffa sig ett dylikt vapen äfven han för att därmed hålla sin värde och mindre förtroendeingifvande kompanjon på afstånd.

»Var du alldeles lugn... Bättre vapen har jag allt mot sådana där foglar... Nu skall jag för öfrigt bara in till henne, så att hon får se ett fruntimmer här också och kan lugna sig med att hon fallit i *goda* händer.

Han försvann med ett sataniskt skratt, för hvilket till och med Giovanni ryste.

TJUGUÅTTONDE KAPITLET.

Fri.

Konsulinnan hade blifvit åtskilligt lugnare sedan Giovanni lofvat att, så vidt han kunde det, forska ut hemligheten med hvad, som hon nu råkat ut för.

Dessvärre höll hon sig icke till sanningen i hela dess vidd. Hon lät sålunda påskina, att hon helt plötsligt blifvit öfverfallen uti porten till det hus, där hon bodde, och att hon sedan ej mindes, hvad som hade tilldragit sig.

Denna historia, som hon äfven sedan vidhöll, antagligen för att ej blamera sig beträffande mötet och den hemliga öfverenskommelsen med lumphandlerskan — skulle sedan bli till åtskilligt trassel för polisen vid den jakt efter skälmarne, som snart tog sin början eller rättare redan var i full gång, ehuru tills vidare utan resultat.

Emellertid spelade Guiseppo sin roll som 'fru Lütze' alldeles öfverådigt.

Och Giovannis historia broderades ut på så sätt, att hon — fru Lütze — passerat Slussgatan då om kvällen, i sällskap med sin man, återvändande från Berns salong, och då hade de hört ljudet af en stönande kvinna alldeles invid den väg, de hade att passera. Hennes man, Lütze, hade sprungit ned för trapporna för att se, hvad som stod på. Han hade då sett, huru en karl och en kvinna hastigt

aflägsnade sig, och kort därpå hade han varit nära att störta kull öfver en annan kvinna, som befanns vara alldeles afsvimmad, kanske död... Händelsevis hade d:r Fumentis kommit tillstädes; d:r Fumentis var bekant med Lützes. Och på denne läkares inrådan hade den afsvimmade blifvit förd till makarna Lützes hem, där hon nu befann sig.

Detta var 'fru Lützes' utläggning af händelsen.

»Men när kan jag komma härifrån?» hade konsulinnan svarat... »Jag är resande här i staden, och man väntar mig med oro i mitt hem.»

Guisseppo fattade genast situationen och att konsulinnan framför allt ville dölja, hvem hon var. Allt syntes därför gå efter beräkning och han — d. v. s. fru Lütze — hade svarat:

»Detta beror naturligtvis på, hvad doktorn säger. Han anförtrodde mig, att ni måste hafva råkat ut för en svår hjärnskakning och menade, att ni borde hvila ut ordentligt, innan ni ger er af.»

»Jag vet inte, hur jag nog skall kunna tacka er», svarade konsulinnan uppriktigt. »Men jag hoppas åtminstone att ej behöfva ligga er till last ännu en natt... Doktorn, som nyss var inne, sade, att han kunde tillåta mig resa när som helst.»

Detta var en andra lögn, ty om den saken hade Giovanni ej yttrat ett ord af lätt begripliga skäl.

Efter uträttandet af några vanliga pigsysslor, skulle fru Lütze just aflägsna sig, när konsulinnan utbrast:

»Så eget det är med den här sängkammarn. Det finns inga fönster på den.»

»Den är inbygd, snälla fröken», svarade fru Lütze utan att förlora fattningen och utan att lämna någon vidare förklaring.

Men när han kom ut delgaf han Giovanni fångens observation om fönstret eller rättare bristen på sådant samt fortsatte:

»Vi måste skynda oss att få hennes underskrift, innan

hon märker, hur hon råkat ut . . . I annat fall blir det att taga i med våld.»

»Hvilken underskrift?», svarade Giovanni på nytt och med rätta nyfiken på denna sak.

Men Guiseppo svarade endast:

»Håll dig klar till i kväll, ty då ge vi oss af.»

* * *

Guiseppo hade skrivit ut en fullmakt för innehafvaren att på uppgifven bank lyfta icke mindre än tio tusen kronor af konsulinnans innestående medel. Han hade förut gjort sig underrättad om, att hon hade en större summa af sin privata förmögenhet innestående i nämnda bank — Westminster Bank i London — för öfrigt ett kapital, hvilket konsuln skänkt henne med full dispositionsrätt och detta redan samma dag, som han tog ut lysning med henne. Pängarna voro deponerade i London och fullmakten var affattad enligt alla konstens regler på engelska språket.

Det var på detta papper, som Guiseppo nu ville hafva konsulinnans namn.

Han funderade hit och dit, hur han lättast skulle få denna namnteckning, för hvars *bevitnande* han sedan nog skulle draga försorg. Förfalska hennes namn kunde han ännu icke, på den grund, att han, trots ifriga ansträngningar, icke lyckats skaffa sig någon hennes egenhändiga namnteckning att efterapa.

Slutligen kom han till det resultatet, att han här måste taga henne med öfverrumpling.

Han steg därför in till henne längre fram på natten och utbrast:

»Jo, nu har jag ställt till det vackert åt mig! Min son kommer hem och berättar, att polisen slår här i trakten efter en konsulinna Mary Östermann . . .»

»Min Gud, hvad säger ni?» utbrast konsulinnan, i det hon blef alldeles likblek.

»Jo, det säger han . . . Det kan väl aldrig vara *ni* heller?»

»Det är jag», svarade konsulinnan stammande af fruktan . . . Men hur kan polisen . . .?»

»Det har naturligtvis ingått anmälan från konsuln. Och på ett eller annat sätt har man nått hit. Det värsta är, att vi själfva inte stå så väl till boks. Så får man nu tag i, att vi hållit *er* kvar här, så . . . Ja, man skall tolka det till det värsta och detta fast vi endast velat *er* väl.»

»Men hvad vill då polisen *er*?» stönade konsulinnan.

»Min man, som annars är en hygglig karl, råkade för en tid sedan köpa en del engelska mynt af en lumphandlerska här på gatan . . . I morse kallades han ned till polisen och är icke hemma än . . . Pängarna ska' ju vara *stulna*, säger man. Och detta till och med från *er*.

Konsulinnan sjönk stönande ned i en stol.

'Fru Lütze' fortsatte:

»Hvad ska vi nu ta oss till, arma människor? Vi råka i det största elände. Och naturligtvis kan det äfven bli en hel del obehag för *er*, som inte anmält stölden, efter hvad man säger.»

»*Hvem* säger det?» utbrast konsulinnan skälfvande.

»Min son, som äfven varit nedkallad, men som fick gå, alldenstund han samma natt, när stölden skedde, var i Vaxholm, hvilket han kunde bevisa, fast lumphandlerskan varit nog fräck säga, att det var han och portvakten i ert hus, som tillsammans begått stölden . . . Ja, saken är verkligen så tilltrasslad, att jag inte vet, hvart jag skall vända mig, synnerligast som det nu går ett rykte, att ni skulle blifvit enleverad af en doktor, hvilken på beskrifning ej gärna kan vara någon annan än vår vän, d:r Fumentì . . . Oj, oj, oj! . . . Hur skall det här sluta? . . .»

Konsulinnan skalf af rädsla.

Hvad 'fru Lütze' berättade var i sanning upprörande och ställde nu henne — konsulinnan — i en allt mer kritisk belägenhet.

Skulle man anträffa henne här hos detta folk, som tycktes hafva affärer med tjufvar och tjufköpare, och detta kom ut i staden, hvad skulle det icke då bli för en skandal?

Och berättade hon, hur hon kommit till detta hus, måste hennes uppgifter synas högst osannolika.

Under alla omständigheter vore stölden nu upptäckt, och polisen skulle komma att vilja höra henne.

Allt detta snurrade rundt i hennes hjärna, och hon kom till den slutsatsen — med anledning af att hon fullt och fast trodde på 'fru Lützes' ord, som ju icke voro smickrande för henne och hennes man, Lütze själf — hon kom till den åsikten, att nu fanns det verkligen icke något annat att göra, än att med d:r Fumentti, Giovanni, lämna Sverige för alltid och i största hemlighet.

Genast hon träffade honom ville hon meddela honom detta sitt beslut och riktigt bönfälla honom om, att han genast satte dess utförande i verket.

'Fru Lütze', som 'simmade i tårar' — här riktiga 'krodiltårar' — öppnade åter sin mun och sade:

»Jag tycker lika mycket synd om konsulinnan som om mig själf och min stackars man... Och som jag är van att hjälpa in i det sista, skall Fritz, min man, få visa konsulinnan en hemlig bakväg, som vi ha här i huset och genom denna kommer konsulinnan ut i det fria och behöfver inte frukta att bli ertappad här hos oss, liksom vi, skam till sägandes, kunna anse oss glada, att fru konsulinnan ej blir funnen här och sålunda ger vatten på våra fienders kvarn.»

»Jag är er mycket tacksam», svarade konsulinnan med vaknande hopp, redan färdig att hitta på en ny historia för sin man, om hon, trots allt, skulle bli nödd att återvända till honom, om det blef henne omöjligt att anskaffa respängar till London, där hon genast ville lyfta åtminstone en del af sitt kapital. Och hon fortsatte, besjälad af denna tanke: »Om allt går väl, skall jag bli glad, om jag på ett eller annat sätt längre fram kunde visa er min erkänsla.»

»Ack, det begära vi visst inte», svarade 'fru Lütze' med en tillgjörd nigning... »Så fort min man kommer hem, skall jag säga till honom, hur sakerna nu stå, och han skall då genast föra er upp... jag menar ut, förstås...

den där bakvägen, som jag talade om . . . Ja, det ska' jag . . . Den är läst, si, och nyckeln har han i sina gömmor, jag vet nu inte hvar . . . Var emellertid lugn; allt skall nog gå så fint så.»

'Hon' lämnade kammaren och träffade i gången Giovanni, till hvilken 'hon' yttrade:

»Nu skall du se, att allt skall gå som en dans. Jag tänker, att vi kunna ge oss af alla tre framåt midnatt.»

»Alla *tre*? Hvad menar du med det?» utbrast Giovanni vid tanken på att få 'puckelryggen' som sällskap på den 'bröllopsresa', han på konsulinnans förslag ämnade företaga med henne för att aldrig mer återvända till Stockholm.

»Hvad jag menar? Menar du kanske, att hon skall stanna kvar här och bli lefvande begravven? Å nej, så elak skall man väl ändå icke vara mot den söta varelsen.»

* * *

Klockan var vid pass elfva på natten, då Guiseppo — Giovanni ovetande — smög sig in till konsulinnan, som visserligen hade tyckt, att tiden gått långsamt men dock mindre haft tanke för detta än hon skulle hafva haft, om ej 'fru Lützes' meddelanden gifvit henne åtskilligt att fundera på. Dessutom hade hon ju ej någon klocka, då hennes ur ju var bortstulet, såsom vi veta.

Giovanni hade fått sig en sömndryck, som Guiseppo lagat till i ett glas vin och som tömdes vid den 'middag' af konserver, som också Guiseppo styrde om, sedan han åter tagit på sig sin vanliga dräkt som 'puckelrygg', sägande att han — såsom sanningen var — icke längre stod ut med att bära peruk och fruntimmerskläder. Nu hade han dock åter anlagt sitt tofviga haksäck, hvilket Giovanni förut visste vara lösbehag.

Och när 'middagen' var slut gaf han Giovanni det rådet, att gå in till konsulinnan för att höra hur det stod till med henne, eller rättare för att han där skulle — *somma*.

Detta gjorde han äfven.

En half timme senare sof Giovanni som en stock. Midt under sina glödande försäkringar om evig trohet hade han ej kunnat hindra sig från att — *gäspa*.

En kvart senare satt han nedhukad öfver nattduksbordet och *snarkade!*

Konsulinnan höll just som bäst på med att söka få lif i denne besynnerlige älskare och 'doktor', när hon spratt till vid att gardinerna drogös åt sidan, och en puckelryggig liten man med tofvtigt hakskägg visade sig.

Han såg obehaglig ut, och konsulinnan drog sig förskräckt bakom sin sofvande 'riddare'.

Men hon blef åter lugnare, när den lille mannen utbrast:

»Mitt namn är Fritz Lütze. Det är jag, som räddade er i förgår... Min hustru sade...»

»Ja, jag vet. Är det nu vi skola i väg?» afbröt konsulinnan lugnad.

»Alldeles!... Polisen är redan på gården. Vi måste skynda.»

Han gick ut före genom 'rättkungens sal' och ut i den mörka gången.

Konsulinnan följde bäfvande, rädd att bli funnen på detta ställe och utan en tanke på Giovanni, som fortfarande sof.

Längst bort i gången stod ett bord och på detta ett ljus.

Utan vidare inledning sade puckelryggen, i det han stannade vid bordet och tog fram en blyertspenna och ett sammanviket papper:

»Min hustru ba' mig be fru konsulinnan att skrifva upp namn och adress för den händelse, att det skulle bli nödvändigt att skrifva till frun... Jag kom just nu att tänka därpå.»

Och han lade papperet och pennan på bordet. Det förra var sammanviket, och i det nervösa tillstånd, konsulinnan nu befann sig, skref hon det begärda utan att

reflektera däröfver, angelägen om, att fortast möjligt komma i väg. Därpå utbrast hon, medan puckelryggen med en hastig rörelse stoppade på sig papperet:

»Er hustru skulle väl inte kunna låna mig en kappa och en hatt eller annars något öfverplagg, ty så här kan jag ju inte färdas öfver så godt som hela staden?»

»Jo för all del», svarade Guiseppo . . .

»En lång regnkappa och en hufva, kanske . . . Det blir nog inte så fint, men . . .»

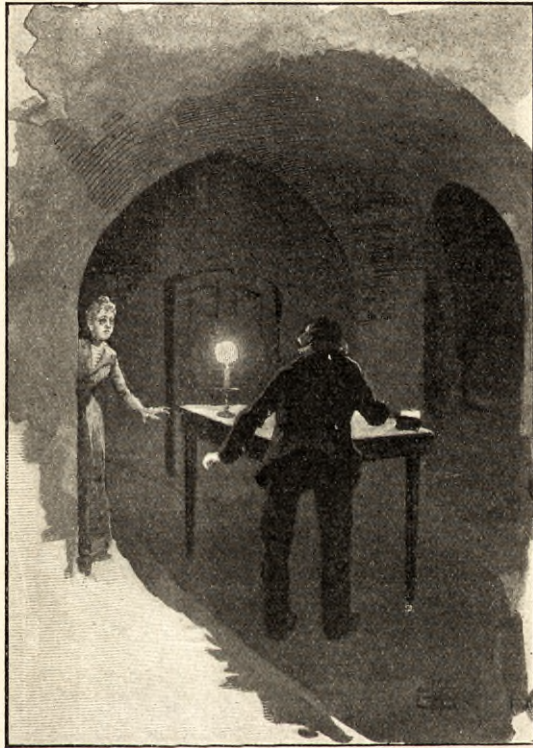
»Gör alldeles detsamma, bara jag får något på mig», afbröt konsulinan.» Och jag skall skicka ett stadsbud hit med det lånta redan i dag . . . Hur ä' adressen?»

»Lützes, Bondegatan 96»,

högg Guiseppo till med utan att falla

ur rollen . . . Men nu hör jag dem komma . . . Skynda, innan det blir för sent.

Efter åtskilliga äfventyr hade man kommit till brunnen.

Längst bort i gången stod ett bord och på detta ett ljus.

Med Guiseppos hjälp kom konsulinnan äfven upp ur denna.

Kolmörkt var det på gården och om möjligt ännu svartare i porten, dit hon nu fördes.

Plötsligt kände hon något fuktigt mot sin näsa. Och nästa minut hade hon förlorat sansen.

TJUGUNIONDE KAPITLET.

Hur 'falske doktorn' kom bort...

Knappt hade Guiseppo sett konsulinnan segna ned utanför porten, bedöfvad med en hastigt söfvande vätska, som han hållt öfver en näsduk och tryckt mot hennes mun, innan han åter försvann bakom porten och ned i brunnen, sålunda återvändande samma väg, som han kommit.

Bordet med det brinnande ljuset flyttades in i hans 'privata' rum, d. v. s. den afbalkning, han gjort utan Giovannis vetenskap.

Han slog sig här ned vid bordet och tog fram det papper, å hvilket konsulinnan nyss skrivit sitt namn, och med stor tillfredsställelse läste han: '*Mary Östermann, f. Hartwick*' såsom hon alltid tecknade sig för att skilja sig från sin svägerska, hvilken också hette Mary, men var född Hopkins, således äfven hon engelska, men bosatt i London, där mannen var exportagent.

Och han hade dubbel anledning att glädjas. Ty namnet befanns just på den plats, han ville ha det, d. v. s. alldeles under den fullmakt, af hvilken han hoppades draga så stor nytta.

Med bläck ifyllde han konstnärligt, hvad som var skrifvet med blyerts, högeligen fröjdande sig öfver, att han nu hade allt klappadt och klart, sedan han äfven dit-

satt ett par välkända namn, som skulle 'bevittna' äktheten af det öfver dem stående namnet.

Han stoppade därpå på sig kosulinnans nipper och det ur, han senast stulit af henne, samt släckte ljuset och begaf sig till 'rättkungens sal'.

Tystnad rådde därinne.

Men på bordet brunno ännu de lampor, som allt från konsulinnans införande därstädes varit tända. Ljusen hade brunnit ned, och lamporna tycktes färdiga att slockna äfven de af brist på olja.

Försiktigt smög Guiseppo sig in i 'alkoven'.

Giovanni satt kvar på samma plats som nyss, men hufvudet hade nu sjunkit ned ännu djupare mot bords-skifvan, ett tydligt tecken till att hans sömn var djup.

Guiseppo litade också på detta, när han lugnt bytte ut den i alkoven varande lampan, som hade kvar mera olja, mot en slocknande. Och när detta var gjordt, intog han ungefär samma ställning som Giovanni, men i full belysning och i det utanför alkoven varande 'rummet'.

Han beräknade, att Giovanni snart skulle vakna.

Han hade dock ännu en stund på sig att kunna fundera ut, hvad som närmast vore att göra.

De senaste händelserna hade gått öfver förväntan bra.

Nu hade han endast en djärf kupp till att uträtta. Och denna bestod i att för alltid göra sig kvitt denne 'kompanjon', af hvilken han ej mer ansåg sig kunna hafva någon nytta.

För Guiseppo — som onekligen var den mest inpiskade af dessa skälmar — hade Giovanni spelat ut sin roll, både som 'trubadur' och som 'doktor', ja i hvarje afseende.

Han skulle därför kunnat få löpa, denne Giovanni, när som helst... Men det fanns en orsak, hvilken gjorde, att han ej fick löpa *hur* som helst.

Guiseppo fruktade honom... Han var rädd, att Giovanni i raseri öfver att finna sig dragen vid näsan, kunde begå hvilka dårskaper som helst, till och med den att väcka polisens uppmärksamhet på 'kompanjonens' lilla person.

Och det var därför, som han ej kunde följa sin första ingifvelse, nämligen att för alltid lämna Stockholm och Sverige utan Giovannis sällskap; ty på samma gång måste Guiseppo då frukta, att förr eller senare, kanske äfven snart nog, råka ut för Giovannis hämnande arm.

De många fruntimmer, som Giovanni dragit in i spelet, voro äfven de något att frukta för den händelse Giovanni själf råkade fast.

I sin dumhet skulle han kanske då namngifva dem alla jämte Guiseppo. Och en hel del saker, som icke ens kan återgifvas i tryck, skulle komma i dagen och gifva anledning till, att man skulle sätta hela världens poliser i rörelse, för att få själfva själen i det hela — Guiseppo — fast.

Åtskilligt hade nämligen inträffat i 'd:r Giovannis' s. k. praktik, som bl. a. brakt två patienter om lifvet. — Den ena af dessa var den stackars Eufrosyne Wärnberg, hvilken, efter sitt senaste besök hos falske doktorn, måst intaga sängen.

En vecka senare dog hon på ett sjukhus af förgiftning, såsom man fann vid obduktionen . . .

Guiseppo visste, hvad han utsatte sig för, om han på ett eller annat sätt råkade i polisens klor.

Han bar särskildt fruktan för patronessan Ida Weinberger, ty denna hade sett honom tillsammans med Giovanni ett par tre gånger och kunde säkert draga sina slutsatser. Som älskarinna till Giovanni borde hon äfven kunnat finna, att denne var alldeles för dum att på egen hand uttänka och begå något nämnvärdt bofstreck. Och nyligen hade han — Guiseppo — också fått reda på, att Ida Weinberger och konsulinnan Östermann voro bekanta.

Kanske hade mellan dem Giovanni kommit på tall!

Guiseppo nästan fruktade detta.

Och, som vi veta af det föregående, var denna fruktan icke obefogad, ja, slumpen hade till och med fogat det så, att Ida Weinberger äfven kände ett tredje af offren, nämligen baronessan Silfverpanzar. Detta hade Guiseppo tagit

reda på under den tid, då han 'var på landet', såsom han lögnaktigt uppgifvit för Giovanni... Han hade nog varit utom Stockholm, men långt ifrån hela tiden och aldrig annars än när försiktigheten bjöd honom att schappa undan ett tag.

Det var dessa kvinnors sammanträffande, som Guiseppo fruktade åtskilligt af, om Giovanni blefve fast.

Och det var därför, som han nu ville för alltid göra sig af med sin 'kompanjon'.

Sättet hade han redan tänkt ut.

Han väntade nu endast på att Giovanni skulle vakna.

* * *

»*Guiseppo!*... *Guiseppo!*... Vakna!...»

Puckelryggen rörde sig icke utan svarade endast med tunga snarkningar.

Giovanni skakade honom snart, så att 'kompanjonen' slutligen föll ned af stolen.

Först då slog Guiseppo långsamt upp ögonen, drog munnen till en väldig gäspning och utbrast med en slö blick:

»Hva' ä' de'?...»

»Är du då alldeles befängd, människa?... Hvar ä' Mary?»

»Hvilken Mary?...»

»*Konsulinnan*, vet jag!... Jag somnade och...»

»*Somnade* du?...»

»Visst... Alldeles som du... Och under tiden har hon passat på att smita...»

»Ah!... Fort efter henne!... Hon kan icke ha hunnit så långt. Ännu är icke allt förloradt!...»

Puckelryggen hade rusat upp och hans ögon glödde af väl speladt raseri.

Men plötsligt hejdade han sig på halfva vägen till den mörka gången och sänkande rösten nära nog till hviskning, sade han:

»Tyst!... Var det inte någon där ute?»

»Det är hon, som inte hittat ut», svarade Giovanni...
»Hjälper nu inte annat, måste vi bruka våld.»

»Nej, nej!» hviskade Guiseppo... »Det var en *karl-*
röst.»

»Du är galen!»

»Tala tyst, säger jag... Man är oss på spåren.»

Guiseppo hade återvändt till bordet.

Mot detta stödde han sig och lät ena foten omärkligt
stöta undan en hake, som fanns vid ena bordsbenet.

»Giovanni», fortsatte han, stammade... »Tag den här
revolvern och ställ dig bredvid mig... Jag har en till...
Så fort någon visar sig i dörren, smälla vi af... Blås ut
lampan.»

Giovanni lydde mekaniskt. Hans knän darrade.

»Är du klar nu?...»

»Ja», svarade Giovanni nästan ljudlöst. — — —

I samma stund svängdes bordet rundt, falluckan föll
och för en kraftig törn störtade Giovanni ned i djupet...

TRETTIONDE KAPITLET.

Gunnar Holm får nya spår.

Giovanis nödrop besvarades med ett hånskratt.

Och när allt blef tyst lämnade puckelryggen 'rättkungens sal' utan att ens bekymra sig om att åter stänga falluckan.

Han kunde vara alldeles viss på, att den så plötsligt undanskaffade icke mer skulle besvara honom, och själf hade han nu ingen tid att förlora.

Så snart konsulinnan anträffades skulle hon af den plats, där man funnit henne, draga den slutsatsen, att hon varit utsatt för banditer hela tiden och visst icke råkat i händerna på någon familj Lütze å Bondegatan.

Hon skulle äfven finna, att hon icke varit borta ens en hel natt, mycket mindre två, och i förskräckelsen skulle hon nog förråda mer än hon vid ett lugnare stadium velat yppa.

Guisseppo hade skäl att frukta detta.

Trakten skulle sättas under stark bevakning, och då kunde det bli kinkigt nog för honom att komma undan, hur han än förklädde sig.

Han hade just åter kommit ut i den långa gången, då han spratt till vid att höra ett misstänkt ljud stiga upp ur djupet under falluckan, där allt nyss varit tyst som i grafven.

Rädd att Giovanni möjligen, trots fallet, kunnat 'klara sig' tände Guiseppo en sticka och återvände till hålet i golfvet.

Han höll nu revolvern med hanen uppspänd och var fast besluten att gifva Giovanni ett dödande skott, om denne visade sig.

Men allt var åter tyst; endast ljudet af det nere i djupet sorlande vattnet nådde hans öron.

Han tände ännu en sticka och lutade sig ned öfver det brunnliknande svalget.

Icke ens skymten af någon Giovanni kunde där upptäckas.

Lugnad vred han rundt bordet och fällde till yttermera säkerhet på haken, som stängde luckan och kunde nu under alla omständigheter vara säker på, att Giovanni icke skulle 'gå igen', om icke möjligen såsom en från skärselden återvändande osalig ande, hvilket nog kunde vara obehagligt men i öfrigt fullständigt ofarligt.

Han tog upp sitt ur och betraktade detta vid skenet af en lykta, som han nu tänt.

Visarne pekade på tre kvart till fyra...

Det var således mer än två timmar sedan han gjort sig kvitt konsulinnan, och han borde sålunda kunna vara säker på, att hon af någon passerande poliskonstapel skulle vara bortförd, om hon icke kvicknat till och själf gifvit sig af. Om hon gjort detta, borde hon redan vara hemma. Ty naturligtvis skulle hon under sådana omständigheter hafva funnit, att hon befann sig på Arsenalsgatan och ej långt borta på 'Söder'.

För att vara alldeles säker ville Guiseppo nu i alla fall icke taga vägen genom den gamla brunnen, utan den andra, för att från bakporten sedan kunna se, hvad som tilldrog sig ute på gatan och om vägen vore fri.

Han kom fram till luckan, men kunde nu icke öppna denna, emedan tåget, som vi veta, var afslitet.

Ytterligare tid måste därför sinkas genom att leta reda på ett nytt tåg.

Han fick äntligen tag i ett sådant, och nu blef det att handla raskt, om han ville draga nytta af den stund natt, som ännu vore kvar.

Nervositeten gjorde, att han icke kom att arbeta med sin vanliga försiktighet.

Och där ofvan hörde han ett misstänkt buller.

* * *

Konsulinnans kammarjungfru hade hört sin matmors ångestskri.

Utan besinning hade hon rusat fram för att bistå. Men med hvad resultat, veta vi.

Hon rusade då upp och underrättade konsuln, och denne kom ned jämte betjänten och andra familjens tjänare.

Efter fåfängt sökande tillkallades äfven polis.

Bland desse, tre konstaplar, befann sig äfven en civil polisman, nämligen detektiven Norborg; och denne anade genast, att det här var fråga om någon bedrift af Giovanni — 'trubaduren' och 'falske doktorn' — samt dennes stallbroder, 'den puckelryggige', efter hvilka man nu spanade både dag och natt... Man hade dock börjat antaga, att de — efter den anmälan, som baron Silfverpanzar gjort — försvunnit från hufvudstaden, och att man helt visst aldrig skulle få tag i dessa inpiskade skälmar.

Gunnar Holm var emellertid af en annan tanke.

Han kände sina 'pappenheimare' och visste, att sådana gynnare som dessa sällan gåfvo sig förrän de 'bränt fingrarna' oftast af en blunder, då de trodde sig vara som mest säkra.

Själff hade han också gjort en hel del detaljundersökningar, hvarvid han haft stor hjälp af Ida Weinberger, som tagit reda på den unga Eufrosyne Wårnbergs hemska öde.

Att Giovanni varit orsak till denna kvinnas död voro både Gunnar Holm och patronessan fullt öfvertygade om.

Men som ingen anmälan blifvit gjord, och den förgiftade före sin död ej uttalat någon anklagelse, kunde polisen naturligtvis icke blanda sig i saken.

Den dödas far, som kanske misstänkte något, teg af fruktan för skandal.

Denna händelse, jämte portvakten Petterssons själfmord och i sammanhang med detta fyndet af det märkvärdiga juvelskrinet, hvartill ingen ägare anmälde sig, hade gifvit Gunnar Holm och Norborg åtskilligt att tänka på.

Och när Norborg, nu senast skildrade kväll och natt, kom upp till Gunnar Holm för att få denne med sig att taga reda på den försvunna konsulinnan, då utropade Gunnar:

»Nu börjas det! . . . Skaffa minst två konstaplar till, så ska vi väl ändtligen få lösning äfven på det här problemet. Men tag ut synnerligen raska karlar, för det här ä' inga vanliga klåpare, som vi nu få att göra med.»

Norborg lydde, och sex man högt uppträdde man snart på gården, där det märkvärdiga försvinnandet skett.

* * *

Resultatet blef emellertid klen.

Hur omsorgsfullt man än letade, kunde icke ett spår upptäckas af hvart konsulinnan tagit vägen.

Kammarjungfrun omtalade, hvad hon sett. — Men af fruktan för de obehag, hon själf kunde få af att ha släppt in 'yngste bokhållaren' i konsulinnans budoir, teg hon med denna viktiga del af hvad hon bort underrätta vederbörande om. Däremot gjorde hon ingen hemlighet af, att hon trodde lumphandlerskan vara en förklädd karl.

Gunnar Holm, som i vissa punkter fann kammarjungfruns uppgifter en del osäkra och sväfvande och därför menade, att hon säkert visste mer i denna sak än hon ville ut med, ansatte henne snart med en del snärjande frågor. Och rätt som det var sade hon, att hon tyckt sig hafva sett denna lumphandlerskas ansikte förr någon gång.

»Hvar?» frågade Gunnar Holm.

»Det kan jag icke säga?»

»Ni måste erinra er detta, ty saken är af stor vikt.»

Kammarjungfrun — som varit anställd hos konsulns i flera år, fick då en idé — hon visste icke själf, hur

Poliskonstapeln störtade med snaran om foten.

denna tanke kom för henne — och svarade:

»Tvärs öfver Arsenalsgatan finns en lampbod. Och det är bestämdt där, jag sett dessa drag.»

»Är detta länge sedan? Och är det en eller flera gånger?»

»Det minns jag inte.»

»Kan ni möjligen erinra er något särskildt, som utmärkte detta ansikte?»

»Nej, ingenting annat än att ögonen voro små och svarta samt mycket skarpa... Jo, vänta!» utbrast hon plötsligt — »bestämmt var han puckelryggig den där karlen.»

»Hvilken karl?»

»Den, som vi tala om förstås.»

»Det är ju fråga om en *kvinna* nu.»

»Det har jag inte sagt... Jag säger, att hon, lumphandlerskan, var lik den där karlen, som jag sett i lampboden.»

»Och han var puckelryggig?»

»Jag vill minnas det.»

»Var hon också puckelryggig? Den där lumphandlerskan?»

»Så mycket kunde jag icke se... Konsulinnan kom just och...»

Kammarjungfrun tvärstannade och såg orolig ut.

Gunnar Holm tog genast upp:

»Konsulinnan kom just», sade ni. Hvad hände sedan?»

»Dom talade med hvarandra», svarade vittnet försiktigt.»

»Ni kunde inte höra, hvad som sades?»

»Nej.»

»Hvar stod ni?»

»Där», svarade kammarjungfrun utpekande platsen.

»Och hvar möttes de?»

»Här. Nästan på den punkt, där vi nu befinna oss. Och då lyste det på dem från det där fönstret, där det nu är mörkt.»

»Ni har sagt, att det blåste... Var blåsten starkare än nu?»

»Ungefär som nu.»

»Godt. Då ska vi göra ett experiment», fortsatte Holm

och ropade därpå till sig Norborg, sägande: »Ställ dig där borta i vinkeln alldeles invid stora porten. Håll därifrån ögonen på oss.»

Norborg ställde sig på den uppgifna platsen. Men ropade genast därifrån:

»Det är alldeles omöjligt att se er. Det är för mörkt.»

Nästän hviskande svarade Gunnar Holm:

»Men du kan höra oss. Eller hur?»

»Utmärkt», svarade Norborg, till hvilken ljudet fördes af vinden.

»Där hör ni», sade nu Holm, vändande sig till kammarjungfrun... »Det är således antagligt, att äfven ni måste kunnat höra, ty konsulinnan och lumphandlerskan talade säkert icke lägre än jag gör nu.»

»Kanske... Men jag var så rädd...» svarade flickan.

»Talade man icke om något skrin, t. ex. det där skrinet, som portvakten hade i sin hand?»

»Nej... Men det var visst en cigarrlåda.»

»Och i den skulle det finnas en del nipper, inte sant?» passade Holm in med en hastig idéassociation.

»Det var visst något så'n't...»

»Det *var*; nej, säg bestämdt», afbröt Holm barskt... Allt hänger på att jag får veta detta. Och hvad har ni för skäl att dölja detta? Ni ställer er bara i en misstänkt dager... Berätta nu öppet, hvad ni hörde.»

Hans röst var allvarlig, men på samma gång vänlig, och han förde henne bort mot gången, där letandet ännu pågick vid ljuset från tre stora lyktor.

Och i det han pekade på den krok, under hvilken man funnit den hängande portvakten, utbrast han:

»Sade man ingenting om portvakten, som hängde sig på denna krok? Betänk, att frågan gäller om en, som helt visst blifvit *mördad*, och ställ därför ert svar såsom ert samvete bjuder.»

»Jo», svarade kammarjungfrun dröjande. »Man sade visst något om honom också, men det var inte på gården utan i tamburen.»

»I tamburen? Träffade konsulinnan lumphandlerskan där också?» utbrast Holm intresserad af detta nya uppslag.

Och nu kom det fram efter en hel del korsfrågor, hvad vi redan veta, och en half timme senare hade Holm reda på hela förloppet, ja, äfven historien om 'yngste bokhållaren'.

Sedan han lofvat att icke onödigtvis blottställa henne för att bli afskedad, fick kammarflickan aflägsna sig.

Holm var, efter hvad han nu fått veta, fullt på det klara med att lumphandlerskan, eller hvad hon nu kunde vara, hade sin del i portvaktens mord. Han tog äfven för afgjort, att denna kvinna och 'yngste bokhållaren' voro en och samme person eller åtminstone syskon, samt att en stöld, hvilken af någon anledning ej blifvit anmäld, ägt rum hos konsulinnan samma kväll som eldsvådetillbudet yppat sig i hennes budoir... Men för öfrigt var hela saken ännu inhöljd i ett djupt mörker.

Kammarsnärtan hade emellertid sagt, att en viss puckelryggig man, som haft anställning i en lampaffär i trakten ägde stor likhet med lumphandlerskan och 'yngste bokhållaren'... Och en puckelrygg var det, som trubaduren Giovanni sällskapade med... Vidare hade dessa ofta uppehållit sig i denna trakt; ja, där hade de till och med ofta alldeles spårlöst försvunnit.

Det låg nära till hands att antaga, att dessa två voro 'hjältarne' i de hemlighetsfulla brott, som här hade föröfvats. Och på grund af detta ville han, Gunnar Holm, synnerligen noga och ännu mer än förut, hålla trakten under observation.

En timme senare fann man konsulinnan medvetlös på andra sidan gatan, alldeles midt för det stora husets bakport.

Åter en ny gåta? Ty enligt kammarjungfruns uppgifter hade konsulinnan blifvit förd till uthuset inom ängendomen och där hade hon spårlöst försvunnit.

Hur hade hon sålunda kommit ut på gatan?

Läkare tillkallades.

Denne sade, att konsulinnan vore starkt bedöfvad och att hon, om hon kom sig efter detta, måste behandlas med största försiktighet.

Af henne skulle man således icke kunna få veta något på flera dagar kanske och detta nu, när det i all synnerhet gällde att vara snabb i vändningarna.

Detta var i all synnerhet en svår missräkning för Gunnar Holm.

TRETTIOFÖRSTA KAPITLET.

Jägare och hund.

Vi nämnde, att Guiseppo tyckt sig höra ett misstänkt buller ofvan luckan, som förde till gården i det hus, där konsul Östermann hade sin våning.

Detta hade sin grund däri, att Gunnar Holm utposterat två man att hålla vakt vid uthuset och att det var dessa vaktande, hvilka gång efter annan satte sina klackar på plåten, som därvid skrällde till med ett ljud, hvilket i all synnerhet gjorde sig märkbart nerifrån, där Guiseppo nu befann sig.

Han var i ett ganska uppjagadt tillstånd, hvilket man ej kan undra på.

Den senaste händelsen med 'kompanjonen' satte hans nerver i hög spänning, och bullret ofvan hans hufvud var icke egnadt att decimera hans plötsligt vaknade fruktan.

I vanliga fall var fruktan något, som minst fick insteg hos Guiseppo.

Han hade varit med sedan sin ungdom — nu var han närmare femtio år, — om de vildaste äfventyr, och från sitt fosterland, Italien, hade han haft nog så giltiga skäl att försvinna redan som pojke. En händelse med en viss marquise, som en natt 'kom bort' uti Neapel, var närmaste orsaken till att denna stad blef Guiseppo för trång och sedan hade

han under ett äfventyrligt lif kommit allt längre mot Norden.

Som 'puckelrygg' hade han emellertid icke uppträdt förr än efter sin ankomst till Sverige och äfven där kunde det hända, att han stundom gjorde sig kvitt detta misspydande 'skåp', som vi t. ex. sett när han tog på sig rollen af konsul Östermanns 'yngste bokhållare'.

För divärse brott hade Guiseppo fått göra bekantskap med åtskilliga länders fängelser. Mest var det tjufnadsbrott, som renderade en tids förlust af friheten. Endast en gång blef han fast för ett mord i förening med rån, men vakten, af hvilken han greps, lyckades han bedöfva och med själfva fångkärran kom han till en järnvägsstation helt nära Paris, dit han följande morgon begaf sig med första tåg. Naturligtvis dröjde han icke heller med att fortast möjligt aldeles lämna Frankrike, denna gång med en ångare till Algier, där han fortsatte sitt äfventyrarelif tills lusten åter dref honom till gamla Europa.

Han hade allt nog varit med åtskilligt för att just nu känna sig särdeles rädd.

Men han kunde i alla fall icke freda sig från den tanken, att han nu stod inför ett kinkigare fall än vanligt.

Spännande sina hörselnervver till det yttersta höjde han sig på armarna upp mot lyckan.

Mycket tydligt kunde han höra de gåendes steg och regelbundenheten af dessa lät honom förmoda, att man hade någon särskild anledning, att uppehålla sig där mer än blott och bart tillfälligt.

Hvilken denna anledning var borde icke vara svårt att fatta. Och Guiseppo var långt ifrån dum.

Alltså beslöt han att icke begifva sig ut denna väg för att falla rätt i armarna på lurande griphumrar. Utan han fick försöka, att komma ut samma väg, som nyss konsulinnan, d. v. s. genom brunnen.

Men äfven detta kunde ha sina faror. Ty vid detta laget borde den bedöfvade hunnit bli både upptäckt och bortförd; och man kunde ej så noga veta, om icke vakt blifvit

utsatt äfven på den punkten, för den händelse, att konsul innan kvicknat till och lämnat några upplysningar.

Emellertid smög han sig upp i brunnen.

Det hade redan svagt börjat dagas när han nådde gården, som ännu i likhet med hela huset låg försänkt i djup tystnad.

Hände därför något särskildt utanför porten skulle Guiseppo godt kunnat uppmärksamma detta . . . Men, som sagdt; allt var tyst.

Han steg upp på brunnskaret och gled som en skugga öfver gården in i porten.

Bakom gallret därstädes kastade han en blick ut på gatan och fann genast att konsulinnan var borta.

Just som han satte i nyckeln för att öppna och smita ut fick han höra en röst säga:

»Hade hon bara kunnat förklara, hur hon kommit hit, skulle vi säkert knipa dem, ty här i krokarna ha de något tjufhål; på den saken är jag alldeles säker.»

Hvad den andre svarade, kunde Guiseppo icke uppfatta, ty han fick brådt att draga sig undan, när han såg huru de båda samtalande stannade alldeles midt öfver gatan och han hade skäl antaga, att de ej så snart skulle gå sin väg.

Åter nedkommen i hålan var han obeslutsam om, hur han nu skulle handla, men fann det ändtligen rådligast att stanna där han var till nästa natt, ty snart skulle det bli så ljust, att för mycket kunde riskeras af ett framträdande ur brunnen, hvilket experiment han endast vågat sig på en gång förut vid dagsljus, då han förföljd måst gripa till hvad medel som helst för att komma undan.

Han prisade nu sin lycka att vara kvitt Giovanni.

Denne hade i regeln varit både oförsiktig och dum. Och som sakerna stodo nu fordrades i sanning all den skarpsinnighet han var i besittning af.

Det kom för honom ett ögonblick, att Giovanni ännu icke spelat ut sin roll. Och vid denna tanke drefs kallsvetten fram på Guiseppos panna. Ty om så vore, att döden icke befriat honom — Guiseppo — från denna farliga 'kompanjon', kunde han vara viss på — Guiseppo nämligen —

att den genom falluckan nedstörtade skulle hämnas på det blodigaste.

Frukten dref 'puckelryggen' åter till 'råttkungens sal'. Han smög dit in alldeles ljudlöst, och i handen hade han sin revolver, beredd att vid första hotande tillbud gifva fyr för att sålunda hellre förekomma än förekommas.

Men intet hinder mötte, icke ett ljud gaf antydan om, att någon lefvande varelse fanns därinne.

Luckan för blindlyktan drogs upp, och vid skenet kunde han se, att det i rummets midt varande bordet stod på sin plats och att haken, som höll falluckan uppe, låg på, såsom han — Guiseppo — kort förut lagt densamma.

Lugnad återvände han till sitt privata 'kontor', hvilket Giovanni aldrig vetat af. Här fick han se de kläder, med hvilka han uppträdt som fru Lütze och snart kom det för honom, att han kunde hafva lättare att smyga sig undan som kvinna än som man.

Han hade god tid på sig och började kläda sig med stor omsorg och när han äntligen var färdig sade honom spegeln att han maskerat sig alldeles förträffligt. Som han nu såg ut skulle man absolut icke kunna taga honom för Guiseppo. Och som han icke mer ansåg sig hafva något gagn af 'puckeln' fick denne ligga kvar med en del annat, hvilket förr gjort honom till Giovannis 'kompanjon', ty annat än med 'skåp' hade han aldrig visat sig för denne.

Dagens timmar förnötte han dels med att gång på gång granska det 'värdepapper', hvilket — han var fullt öfvertygad därom — i London skulle göra honom till en ganska rik man, dels med att sortera en del tjufgods som han möjligen utomlands kunde afyttra, men i värsta fall kasta, om han behöfde frukta, att i hast bli gripnen.

När han därpå räknat sin handkassa och funnit denna böra räcka för öfverfärden till England, beslöt han att intaga någon föda.

Just när han tog upp sin knif för att med denna bryta upp en konservburk, föll ett litet papper ur fickan.

Han böjde sig ned och upptog detta samt fick se, att det var just samma biljett som han smusslat sig till af Giovanni och som denne fått af konsulinnan.

Ett ondskefullt leende drog sig öfver hans läppar och han mumlade:

»Nå, det må jag då säga . . . Den här lappen skall nog förmå henne att icke prata bredvid mun.»

Och i hast skref han följande rader:

»Fru konsulinna Östermann!

Jag har funnit denna biljett, som jag här återsänder, i doktor Fumentis kläder. Som jag misstänker, att den kunnat falla i farligare händer än mina, återsänder jag den till er på det att detta vittnesbörd af er själf måtte förstöras. Jag är viss om, att ni skall hålla mig räkning därför och belöna min tystnad med samma återtjänst, om så skulle behövas. Mycket af hvad ni nu kan anse vara dunkelt, skall längre fram möjligen bli klart för eder. Först då bör ni äfven tala . . . Doktor Fumentis reste i morse till Italien.

Med största hast eder tillgifna

Marie Lütze.

Han förseglade de båda biljetterna och mumlade:

»Det här skall nog sätta nya myror i hennes hufvud. Och hon skall, när hon läst detta, akta sig för att ge sin man eller polisen några spår. Och får han tag i lapparna blir han inte klokare för det. Men tåga skall han. Ty skandal vill han säkert icke utsätta sig för . . .

Tämligen trött kastade sig Guiseppo på en bänk och somnade.

* * *

Klockan var ungefär half tio, när han vaknade och fann tiden vara inne att på nytt göra ett försök att för alltid lämna den underjordiska fridstaden.

Han tog på sig en schalet och en schal, samt beväpnade sig både med knif och revolver. För händelse af behof tog han äfven med sig ett långt rep. Och för att

Guiseppe tog ett språng rakt i strömmen.

komplettera sin under den kvinliga dräkten varande manliga kostym stoppade han också på sig en mjuk filthatt.

Utän vidare äfventyr kom han upp ur brunnen och lika säkert som hörde han till husets folk gick han ut genom porten utan att synas fästa minsta uppmärksamhet vid en person, som tydligen observerade denna port från andra sidan gatan.

Men denne gaf akt på den gamla 'kärigen', som i icke allt för hastigt tempo stegade af ned mot Nybron.

Guisseppo märkte snart, att han var förföljd och att det här fordrades stor sinnesnärvaro att komma undan.

Hans första tanke var att kunna komma in i en port för att där hastigt förvandla sig till karl igen. Men detta undansmitande hade sig emellertid icke så lätt.

De förföljande — två civila poliser efter hvad Guisseppo mycket riktigt antog; det var nämligen Norborg och en annan dennes kamrat, utskickade af Gunnar Holm — kommo allt närmare.

Men just i samma stund de voro alldeles inför honom — eller 'henne' gled han in på kroggården i hörnet af Stallgatan samt kilade där raskt som en ödla bakvägen in på krogens s. k. gästrum genom detta ut i själfva kroglokalen samt därifrån ut på den efter hamnen gående gatan.

Följande denna bar det nu i väg allt hvad hans ben orkade till parken bakom Nationalmuseum, där han i ett buskage med otrolig snabbhet förvandlade sig till karl.

Under detta såg han huru de båda detektiverna kommo sättande i fyrsprång.

Skulle de få korn på honom?

Han kände, att han kunde befara det värsta och han drog sig därför allt längre in i buskaget.

Alldeles invid detta stannade de båda förföljande.

Den ene hördes säga:

»Hitåt sprang han... Besöket på krogen var bara en fint.»

»Det trodde jag också, och det torde därför varit bättre, att jag fått mota andra vägen.»

»Vet du hvad? Bestämdt är det ingen käring. Vore det så, skulle hon aldrig ha fått en sådan fart», gentog den andre.

»Det ser nära på så ut.»

»Och du är viss på, att hon inte sprang ombord på någon skuta för att gömma sig?»

»Absolut... Hitåt sprang hon... Jag kom först ut och då såg jag henne mycket tydligt sätta af hit mot Museum.»

»Stanna kvar du här och håll utkik, så skall jag kika efter här i gångarne.»

Det var Norborg, som sade detta och aflägsnade sig. Guiseppo stod som på nålar.

En minut senare hade han fattat ett djärft beslut.

Han smög sig fram så ljudlöst som en ande och bröt sig därpå ut med svindlande hast alldeles bakom den kvarstående.

Och nästa sekund gaf han mannen ett våldsamt slag i hufvudet just som denne skrek till för att ropa på sin kamrat.

Slaget fällde den oförberedde till marken, och som en pil rusade Guiseppo därpå upp för Hofslagaregränden till planen framför museibyggnaden.

Här såg han, att den lilla ångslupen just var färdig att lägga ut för att gå öfver till Staden, och Guiseppo dröjde icke med att kasta sig ombord.

När slupen var åtskilliga famnar från land, hörde Guiseppo polispipornas skärande signaler. Men nu skrattade han i mjugg åt dessa för honom — om han varit kvar där på stranden vid Museum — högst farliga toner, allt under det att ångslupen raskt närmade sig trappan vid Gustaf III:s staty.

Just som han steg i land, kommo icke mindre än tre poliskonstaplar sättande för att komma om bord.

De hade hört signalerna på motsatta stranden och ville nu skynda sina kamrater till undsättning.

Detta hade Guiseppo ingenting emot. Han till och med stannade för att se deras affärd och om möjligt äfven

upptäcka, om någon af de nyss förföljande hunnit ned till båttrappan på museisidan.

Emellertid var det omöjligt att upptäcka detta öfver Strömmen, och han ämnade just fortsätta — nu i största lugn — då han kom att fästa sig vid, huru ångslupsbefälhafvaren vände sig till en af de nyss ombord komna tre konstaplarna samt yttrade några ord till denne, i det han pekade på Guiseppo!

Anande det värsta, fick Guiseppo åter brådt.

Innan konstaplarna åter hunnit i land, var flyktingen uppe vid Telegrafverkets hus, styrande genaste kurs på Österlånggatan, där han just svängde in i samma ögonblick, som polispipornas drillar åter började skära luften, denna gång i olycksbådande närhet.

Som en ål gled han fram utefter den skumma, ruskiga gatan, tvingad af omständigheterna att icke fortsätta med sin språngmarsch.

Just när han passerade en af de många gränderna, som gå ned till Skeppsbron, kom en konstapel springande från det inre af 'Staden', tillkallad af signalerna.

Olyckan ville, att Guiseppo i samma stund, gripen af yttersta rädsla, svängde ned i gränden och denna manöver väckte konstapelns uppmärksamhet, så att han satte efter med full fart.

Guiseppo insåg, att han skulle bli efter i den kapplöpningen och han tvärstannade samt fick i hast upp repet, som han tagit med sig.

Ställande sig tätt intill väggen, svängde han nu repet omkring sig som en lazzo, och just när den förföljande af farten rusade förbi den förföljde några steg, lät han repet löpa.

Guiseppo var van vid dylika konster och han lyckades äfven nu i sin afsikt.

Poliskonstapeln störtade med snaran om foten. (Se ill. sid. 208).

Detta rådrum begagnade sig Guiseppo af för att åter försvinna. Hunnen på nytt upp till Österlånggatan fort-

satte han fram mot slussen. Vid Räntmästaretrappan steg han om bord på en ångslup, som förde honom till Dockan och öfver Beckholmen kom han slutligen ut på Djurgården, där han beslöt att uppehålla sig en stund, innan han åter styrde kurs till Staden, denna gång med en ångslup från Allmänna gränd.

Han var nu mycket uttröttad af hela denna vilda jakt, som i sanning var den värsta, han någonsin varit utsatt för.

Men efter allt att döma borde han nu kunna gå fri och med första lägenhet bli satt i tillfälle att pr järnväg uppnå Malmö eller Göteborg för att sedan styra kurs mot England och det nu efterlängtade London.

Redan med första tåg nästa morgon ville han gifva sig af, och sedan skulle han nog akta sig att återse Stockholm.

* * *

Det var strålande månsken, när han nu steg ombord, ljust var det nära nog som midt på dagen. Det var också sista lägenheten till Staden den dagen, och åtskilliga passagerare följde nu med jämte Guiseppo. I fören, där Guiseppo tog plats, var det emellertid godt om plats.

Guiseppo skulle just taga upp en näsduk, när något inträffade, som under andra förhållanden kanske ej skulle blifvit så riskabelt såsom endast varande ett tillbud till olyckshändelse.

Guiseppo kom nämligen att sticka ned handen i sin innerficka på kavajen för att känna efter, om han hade sin plånbok kvar med dess däri förvarade af konsulinnan undertecknade värdepapper.

Den oroande tanken kom nämligen för honom, att han kunnat tappa plånboken under den vilda jakt, som han måst utstå allt från det han lämnade sin nu verkligt sakenade fridstad under Arsenalsgatan.

Hans farhågor tycktes bli besannade.

Plånboken var borta!

Han ref och letade i alla fickor, han hade, men alltjämt förgäfvdes. Och ju mer han letade, ju ifrigare blef han.

Plötsligt inträffade det, att den laddade revolvern gled upp och föll till däck.

Ett af skotten brann genast af, och smällen framkallade panik.

Befälhafvaren stoppade och rusade fram till Guiseppo, som i den nervspänning, i hvilken han nu befann sig, hade all möda i världen att kunna förklara sig.

Passagerarne yrkade på, att mannen skulle öfverlämnas till polisen för att denne skulle taga reda på, hvarför 'den lille svartingen' — som man kallade honom om bord — gick beväpnad med skarpladdadt vapen.

Denna eventualitet var det värsta Guiseppo nu kunde råka ut för, och han såg med en till vansinne gränsande oro, huru slupen raskt närmade sig Staden.

Då skulle han med all sannolikhet ej undgå att bli fast, och som han vidare ej kunde nöjaktigt förklara, hvem han vore, borde följderna bli de värsta.

Detta *måste* undvikas.

Och innan någon af de på ångslupen varande visste ordet af, hade den lille 'revolvermannen' tagit sitt parti.

Som en pil rusade han upp på 'backen' och från denna tog han ett språng rakt i Strömmen. (Se illustr. sid. 218).

Innan man hunnit stoppa, hade Guiseppo försvunnit.

TRETTIOANDRA KAPITLET.

Slutet.

Guisseppo var rask simmare och hade ej tagit det vågade språnget utan att göra sina beräkningar.

Han hade sett en skuta, som låg för ankar helt nära den kurs, hvilken följdes af ångslupen; och det var mot denna han styrde hållande sig under vattnet så länge det var honom möjligt.

Af denna anledning tog man snart för gifvet, att den öfverbord sprungne omkommit och att han af fruktan för polisen och följderna af sitt vårdslösa handskande med revolvern hellre utsatt sig för att drunkna än att falla i rättvisans händer.

När man vidare korsat platsen af och an en god stund, signalerat och kastat ut lifbojor men utan resultat ansåg man sig hafva gjort nog och fortsatte mot staden.

Innan detta skett hade Guisseppo emellertid nått skutan, såsom hans afsikt var.

En eka låg förtöjd invid skutan, och i denna kraflade sig Guisseppo upp. På själfva skutan var allt tyst och Guisseppo antog, att det således icke fanns någon ombord, eller ock att besättningen gått till kojs.

Försiktigt lossade han ekan och med raska tag rodde han därpå mot Stadsgården, där han landade ungefär vid Sista-styfverns-trappor.

Hafvet och friheten skymtade mellan kala kobbar.

Genomsur kom han i land, lyckligtvis i en trakt, där han ej behöfde frukta att bli uppmärksammas. Och hemmastadd som han var därstädes borde han icke haft svårt att finna sig till rätta.

Uti ett illa känt näste på Lilla Glasbruksgatan skaffade han sig logi för natten och fick därunder äfven sina kläder torkade.

Han kom denna natt fullt på det klara med, att han icke gärna kunnat tappa plånboken såsom han förut trott, utan under nervspänningen måste han hafva glömt den kvar uti 'fridstaden'.

Denna upptäckt var emellertid föga lugnande. Ty att återvända och hämta skatten kunde vara detsamma som att på nytt utsätta sig för alla de farligheter, som han nyss lyckats undgå, men för hvilka han en andra gång lätt kunde duka under.

Att åter alldeles uppgifva åtminstone ett försök i denna väg skulle icke sätta honom i stånd att draga nytta af det värdepapper, utan hvilket en resa till London skulle vara gagnlös, åtminstone i den mening, som han tänkt sig en sådan.

Innan han somnade denna natt hade girigheten besegrat de invändningar, som gjordes af hans fruktan. Och han beslöt att redan nästa dag på ett eller annat sätt försöka sin lycka genom ett nytt besök i 'fridstaden'.

* * *

Redan klockan fem var han uppe.

Af den obehagliga megära, som kallades stället 'vär-dinna' och som hade åtskilliga brott på sitt s. k. samvete, skaffade han sig en omgång kläder, i utbyte mot den ännu våta kostym, hvilken han burit kvällen förut. Och i hennes garderob hade han äfven tur att finna ett lätt haxskägg, som utbyttes mot hans förut begagnade små mustascher.

När han lämnade lokalen hade han i det närmaste ut-seende af en roslagsskeppare stadd på 'strandhugg' och var

själf öfvertygad om, att ingen nu i honom kunde känna igen den 'puckelryggige Guiseppo'.

Han styrde kosan mot Norr och passerade Jakobs kyrka just som klockan slog sex.

Gatorna voro ännu folktomma så godt som och med dagsljuset var det klent bestäldt. Sin nyckelknippa hade han visserligen icke på sig, men däremot en knippa dyrkar, hvilka för honom i regeln gällde mer än nycklar, skicklig som han var i deras begagnande . . . Tidpunkten ansåg han vara alldeles utmärkt, ty den vakt, hvilken möjligen kunde vara utställd, borde vid detta lag mer vänta på aflösning, än äga sinne för att vakta.

Också fann han en halfsofvande konstapel just lunka ned mot Nybron då han — Guiseppo passerade Arsenalsgatans krökning vid Blasieholms torg.

Men hvad han icke observerade, det var en mörklagd figur, som gled fram från torget just när han — Guiseppo, dyrkade upp porten till huset med brunnen och — utan att ge sig tid att stänga denna port efter sig — kilade in i detta hus.

Detta blef Guiseppos olycka!

* * *

Nedkommen i 'fridstaden' började Guiseppo leta som man endast letar efter en förlorad skatt.

Men fåfängt . . . Plånboken stod ej att finna.

Han rasade. Kallsvetten lackade ur hans panna och hemska eder strömmade från hans läppar.

Plötsligt spratt han till och häjdade sig midt i en svordom vid det att han tyckte sig höra ljudet af annalkande steg.

Med blindlyktan i ena handen och knifven i den andra gick han ut i gången, beredd att sälja sin frihet så dyrt som möjligt, ja, att i värsta fall taga lifvet af sig hellre än att falla i rättvisans händer.

Nästa sekund stod han som förlamad på öfversta steget af den smala trappa, som förde till gången åt brunnen.

Framför honom stod *Giovanni!*

Ett isande hånleende låg på dennes läppar då han hälsade den vettskrämde med orden:

»De döda tala icke», sade du en gång... »Men ingen regel utan undantag... Du vet, att jag är död; du har ju själf tagit lifvet af mig... Men liket flöt ut i Norrström och är nu åter här. Jag har haft tur att göra ett fynd, som nog skall göra mig smått bärgad, men icke dig... Tack för hjälpen... Känner du igen den här?»

Han höll den af Guiseppo sökta plånbooken midt för dennes näsa.

I samma stund återvann Guiseppo sinnesnärvaron och ryckte till

sig plånbooken samt måttade ett hugg mot Giovannis bröst.

Men hugget parerades af den dolk, hvilken samtidigt blänkte till i Giovannis hand.

Träffad midt i hjärtat, rullade Guiseppo död utför trappan.

Guiseppo Barozzis död.

Omständigheten att dessa skålmars kryphål hade två in- och utgångar gjorde mycket till, att de så länge kunnat uppehålla sig därstädes utan att bli fast för de spejande blickar, hvilka hade lurat på dem.

Men samma morgon, som mordet på Guiseppo ägde rum, höll Gunnar Holm själf vakt vid uthuset på konsullinnans gård. Den stillhet, som rådde, gjorde, att han plötsligt kunde höra ljudet af Giovannis röst komma ur jorden liksom äfven det korta men häftiga skri, hvilket Guiseppo gaf upp, då han segnade ned för dolkstöten. För att höra efter om det skulle kunna vara från källaren, som dessa ljud uppstodo, böjde Gunnar Holm sig ned och blef då helt plötsligt varse den ganska egendomliga, vinkelböjda tjärade plåt, som utgjorde själfva luckan till hålan. Som den ej varit öppnad sedan konsulinnan störtade dit ned och efter detta blifvit ganska slarfvigt pålagd — upptagna med andra viktiga bestyr, som skålmarne varit — fick Gunnar Holm nu undan detta hinder utan vidare svårighet.

Ensam steg han ned, viss om att här göra ett godt kap. Utan lykta fann han sig emellertid snart famnad af djupaste mörker och måste därför på nytt upp att skaffa ljus jämte en medhjälpare, hvilket nog kunde behöfvas. Denne blef konstapeln, som gick på pass ute på Arsenalsgatan, och detta åter förklarar att Giovanni kom så lätt undan vägen genom brunnen.

Medan nu Gunnar Holm och konstapeln voro sysselsatta och slutligen träffade på den mördade, hade Giovanni hunnit ett godt stycke ut genom Ladugårdslands tull, aflägsnande sig från staden så fort som möjligt. Med skjuts och med färja fraktade han sig till Vaxholm, där han på natten stal en s. k. storbåt.

Hafvet och friheten skymtade mellan kala kobbar innan nästa höstnatt föll på. (Illustr. sid. 225.) Men redan hunnen till Sandhamn uppmärksammades den elegante seglaren i promenaddräkt och cylinder; och från fyren utsattes en lotsbåt, som tog både seglaren och den stulna storbåten

som god pris. Dessförinnan hade man satt sig i telegrafisk förbindelse med polisen.

Den djärfve äfventyraren blef fast, och efter långvarigt nekande ansåg han det bäst att bekänna. Domen lydde på lifvets förlust.

INNEHÅLL.

Kap.	Sid.
I. »Vackre Giovanni»	3
II. En huslig scen	8
III. Hvad som hände på maskeraden	13
IV. En visit	18
V. Ett intressant subjekt	27
VI. Spår	35
VII. Den puckelryggige	44
VIII. Ett offer	53
IX. Två skälmar	63
X. 'Rättkungens sal'	68
XI. Krossade illusioner	75
XII. Vackra konsulinnan	81
XIII. Puckelryggens planer	87
XIV. Grand succès!	93
XV. Kassaskrinet	99
XVI. »Yngste bokhållaren»	104
XVII. En fatal upptäckt	111
XVIII. Skälmars vänskap	116
XIX. De döda tala icke	124
XX. Rinnande guld	130
XXI. Dubbelspel	139
XXII. Banditen	144
XXIII. »Snillet»	152
XXIV. Lumphandlerskan	161
XXV. I banditernas våld	169
XXVI. Tvingande skäl	175
XXVII. Fru Lütze	185
XXVIII. Fri	190
XXIX. Borta	199
XXX. Gunnar Holm får nya spår	204
XXXI. Jägare och hund	213
XXXII. Slutet	224

So. 1949/60.